İBRAHİMÎ genç 5

Abdullah Z. ATABEY

ROMAN

ROMAN

İBRAHİMÎ genç

Abdullah Z. ATABEY

ROMAN

İthaf: *Hayatın anlamı ve amacı olan Tevhid* dâvâ*sına* dâvet *yolunda, zindan hücrelerinde ve cihad meydanlarında tüm varlığıyla emek harcayıp, ömür tüketen Muvahhid d*âvâ erlerine…

Abdullah Z. Atabey

Kitabın Adı: İbrahimî Genç

Yazar: Abdullah Z. ATABEY

Yayınevi: Furkan Yayınları

Teknik Hazırlık: Haris C. FEYEZAN

Düzeltmeler: Mahfi HISN

Basım Yeri: Ravza Matbaa | Davutpaşa Cd.

Kale İş Merkezi No:51 Zeytinburnu/İSTANBUL

Genel Dağıtım: Meva Kitap | www.mevakitap.com

0 (332) 350 63 62

1. Baskı: 15 Aralık 2012

İletişim: info@tevhiddergisi.com

İBRAHİMÎ GENÇ

Abdullah Z. ATABEY

www.tevhiddersleri.com
www.tevhiddergisi.com
info@tevhiddergisi.com

I

Evde hemen her gün aynı vakitlerde çocukları okula gönderme telaşı yaşanmaktaydı. Yine benzer bir koşuşturmaca içindeydi bugün herkes. Çocukların okul hazırlığı kimi zaman abartıya kaçıyor, bundan çocukların kendileri dahi rahatsız oluyorlardı. Hani mümkün olsa da Dereli ailesinin oturdukları evin duvarları bir an için şeffaf cam gibi görünse, içeride yaşanan manzarayı gören herkes burada Mekke-i Mükerreme'ye hacı adayı yolculandığını zannederek, bu hazırlık törenini sevap niyetine sonuna kadar izleyebilirdi.

Ailenin büyük oğlu İsmail de annesinin yıllardır, sürekli tekrarlayıp durduğu komutlarını artık çok sıkıcı buluyor, hatta duymak bile istemiyordu. On sekiz yaşındaki bu genç adamda, özellikle bu son günlerde okula karşı giderek artan bir isteksizlik belirmişti.

Halbuki yıllardır okul, dersler ve oradaki ortam kendisi için hayatın en önemli parçalarıydı. Gamsız, kedersiz, neşe ve hayat dolu olarak yaşıyordu. Bugüne kadar derslerinde çok başarılı olduğu için kendisinde yavaş

yavaş ortaya çıkan bu isteksizlik halini başta ailesi olmak üzere arkadaşlarından da, öğretmenlerinden de fark eden kimse olmamıştı. Hoş fark etseler ne olacaktı ki! İsmail yıllardır hem sınıfının hem de okulunun en başarılı öğrencilerindendi.

Okula gitmek üzere evden çıktığında kendisini pek iyi hissetmiyordu. Okula gitmek istemediğinden midir yoksa başka sebepten midir adımları onu başka istikamete yöneltiyordu sanki. Sokağın başına henüz varmıştı ki kararını verdi, evet bugün okula gitmeyecek, bunu sık sık yapan bazı haylaz öğrencilerin dedikleri gibi 'okulu kıracaktı'.

Okula karşı giderek şiddetlenen isteksizliğinin ve kararının nedeni olarak gösterebildiği bazı ipuçları vardı. Ancak zihninde hala tamamlanması gereken önemli ve büyük eksiklerin olduğunun da farkındaydı İsmail.

Bunları tamamlayıp zihnine takılan en küçük soruların hatta şüphelerin dahi tatmin edici cevaplarını bulmadan, huzura kavuşamayacağından da emindi.

İçten içe ulaşmayı umduğu sonuç, aslında biraz da ürkütüyordu onu. Ailesinin kendisi hakkındaki umut ve beklentilerinin boşa çıkması ihtimalini düşündükçe ruhunu tırmalayan bir ıstırap ve korku hissetmeye başlıyordu.

Ailesi varlıklı değildi. Babası Selim Bey eğitim konusunda çok duyarlıydı. Tüm çocuklarının eğitimleri ile yakından ilgileniyor, onları sık sık motive edici telkinlerle teşvik edip gayrete getirmeye çalışıyordu. Nedeni de, kendisi çok istemesine rağmen eğitimini bir türlü tamamlayamamış olmasıydı. Yıllarca içinde bir ukde olarak kaldı bu arzusu.

Belki de sırf bu sebeple kendisini çocuklarının eğitim-okul meselelerine adamıştı adeta. Öyle ki hem İsmail'in hem de diğer çocuklarının öğretmenleriyle de tanışır, onlarla fırsat buldukça çocukları hakkında konuşur, önerilerini veya şikayetlerini dinlerdi.

İsmail'in başarılarını öğrendikçe, onun hakkında kurduğu hayallerin er geç bir gün gerçekleşeceğine dair inancı, daha da artmaktaydı.

Selim Bey yakın çevresinde muhafazakar bir insan olarak bilinir, o ise bu tanımdan hiç hazzetmezdi. Birisi bu tanımı kazara yanındayken ağzından kaçırsa hemen tepki gösterirdi.

— Ne bu yahu? Muhafazakar da ne demek öyle 'mazallah!' der gibi. Böyle uyduruk ve köksüz kelimeler kullanmayın kardeşim, kullanmayın.

Her ne kadar tepki gösterse de işte bu sıfatla tanınıyordu Selim Bey. Muhafazakarlığının kısmen İslamî bir yönü olsa da aslında daha çok geleneksellik tarafı üstün gelirdi. Muhafazakarlığının dini yönü itibariyle ameli alanda farz olan ibadetlerini yerine getirir, böylece Müslümanımsı bir görünüm verirdi. Çocuklarını da kendisi için seçtiği bu mecraya yöneltir ve maneviyatları güçlü ve ahlaklı insanlar olarak yetişmeleri için çaba gösterirdi.

Selim Bey ile yaklaşık yirmi yıldır evli olan Aliye Hanım mütedeyyin, mütevekkil ve kanaatkar bir kadındı. Hamarat ve çalışkan bir Anadolu kadınıydı. Bazen bir katar yükü gibi biriken ev işlerinin, o narin bedeninden hiç de umulmayacak bir kıvraklıkla hem de bir çırpıda hakkından gelirdi. En çok mutlu olduğu ve en iyi bildiği işi yapmaya koyulurdu sonra. Ömrünün hasılası olarak

gördüğü çocukları ile ilgilenmek olağanüstü derecede mutlu ediyordu onu.

Çocuklarının eğitimi ile ilgili konularda kocasının bütün çabalarına destek veriyor ve içtenlikle katkıda bulunuyordu. Günlük olarak yaptığı bütün ibadetlerinden sonra semaya ellerini açıp yürekten okuduğu dualarının başında, çocuklarının hem mürüvvetlerini hem de hayattaki muvaffakiyetlerini görebilmek niyazı vardı. 'Nasıl olsa bu saatten sonra bizim halimiz değişmez, bari çocuklarımız rahat etsinler, bizim çektiğimiz sıkıntıları onlar da çekmesin' diye sabah akşam, içten içe dua ederdi. İşte bu sebeple çocuklarının istikbali hususunda, kocası ile birlikte üstün bir çaba içerisindelerdi. Aliye Hanım'ın büyüttüğü İsmail değildi de, ailece paylaşarak daha da büyüttükleri umutlarıydı sanki.

Ailesinin okul konusundaki yakın ilgilerini zaman zaman pek abartılı bulmuştur İsmail. Bazen de okuldaki arkadaşlarından aileleri ile ilgili bir kaç hikaye duyar, duyduklarına da çok şaşardı. Kimi okul arkadaşlarının aileleri, çocuklarının hangi okulda okuduklarını dahi bilmiyormuş.

Böyle birşey nasıl olabilir diye hem şaşırmış hem de üzülmüştü. Bu kadar da değil yani. Ne kendi ailesinin öyle bıkkınlık verici abartılı ilgisi, ne de bazı ailelerin çocuklarından böyle temelli kopuk kalması... İkisinin de doğru ve sağlıklı yaklaşımlar olmadığını düşünüyordu.

Son yıllarda insanlarda da bir okul sevdası alevlenmişti nedense. Gözlemlediği kadarıyla birçok aile çocuklarını İslamî eğitimden uzak tutmaya özel gayret gösteriyorlardı. Kendi ailesinde dahi bu konuyla ilgili

yapılan konuşmalara bizzat şahit olmuştu. Bu şekilde davranan ailelere göre yirmi birinci yüzyılda ve modern bir toplumda böyle birşey, başarısızlıkla eşdeğerdir. Ayrıca bu çocuklarını hiçbir sosyal statüye sahip olamamaları neticesini doğuracaktır. İslamî bir eğitim olsa olsa en fazla okul derslerinde bir türlü başarıya ulaşamayan çocuklar için düşünülebilir. Başarının ölçüsü de tam olarak belli değil ya! Ne ise...

Anne babasının okul ile ilgili olarak kendisine yönelik neredeyse baskıya varan aşırı ilgilerinin temelinde böyle birşeyin olabileceğinin farkındaydı İsmail. Zira kendisine sürekli olarak büyük adam olacağını, yüksek makam ve mevkilere layık olduğu ve ileride çok önemli görevlere gelebileceğini telkin ediyorlardı. Bazen kendilerini öyle bir kaptırıyorlardı ki, hızlarını alamıyorlar ve hep bir ağızdan 'Cumhurbaşkanı İsmail Derelii!' diye kendi kendilerine tezahüratlarda bulunuyorlardı. İsmail bu tür tezahüratları duyduğunda ailesinin bu haline hem şaşırıyor hem de üzülüyordu. Fakat onlara ne diyeceğini de bilmiyordu, ailesiydi sonuçta.

Bir yandan bunları düşünürken diğer taraftan bugün gitmemek üzer kesin kararını verdiği okul istikameti dışında hangi tarafa doğru yürüyeceğinden emin olmayan yavaş ve mütereddit adımlarla mahallenin sokaklarında gezinmeye devam ediyordu.

Geçen ay uzun bir süredir görüşemediği ve bir rastlantı sonucu karşılaştığı sınıf arkadaşı Mahir ile konuştukları geldi aklına. Mahir'in durumuna şaşırıyordu İsmail, okulu ne zaman bırakmıştı? Bunca zaman ne yapıyordu? Ve bu kadar İslamî bilgiyi nasıl öğrenmişti? Bu durumuna hem hayret ediyor hem de imreniyordu.

Bugün okula gitmemesinin bir nedeni de Mahir'in anlattıklarının yüreğinde yankı bulmasıydı. Tek neden bu değildi tabi, o da artık daralmış, sıkılmıştı.

Liseyi bitirmeye yakın bir sırada ve ailesinin de bu konuda en duyarlı olduğu bir dönemde hastalık gibi zorunlu haller hariç ilk kez okula gitmiyordu bugün. Üzerinde yüreğini daraltan büyük bir ağırlık varmış gibi huzursuzluk içerisindeydi.

Yürümekten artık yorulduğunu hissetmeye başladığı anda çölde hayat menbaı olan yemyeşil bir vahaya ulaşan bitkin bir yolcunun duyduğu sevince benzer bir sevinçle, tam önünde durduğu işyerinin tabelasına ilişti gözü. Tabeladaki ismi gördüğünde nispeten sıcaklayan havada kendisini boğazındaki kurulukla hatırlatan susuzluğunu da unutmuştu.

Buraya kadar gelmiş olması tevafuk olsa da bundan pek hoşnut olmuştu. Böylelikle biraz dinlenip soluklanırdı. Bu arada aynı zamanda komşuları da olan Semih Hoca ile biraz konuşurlardı. Bunları düşünerek yüzündeki memnuniyet ifadesi ve sevinçli bir ses tonuyla içeridekilere selam verdi.

— Selamun aleykum!

Semih Hoca karşılık vermeden önce, sesin geldiği yöne doğru döndü. Karşısında komşuları Selim Bey'in oğlu İsmail'i görünce hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi mutlu bir şekilde aldı selamını...

— Ve aleykum selam ve rahmetullah! İsmail bu ne güzel geliş, hoş geldin.

— Hoşbulduk abi nasılsın?

— Elhamdulillah iyiyim, sen nasılsın iyi misin?

— Hamd olsun ben de iyiyim.

— Hayır olur inşaallah, sen bu saatlerde buralarda olur muydun yahu?

— Bugün de azıcık gezeyim dedim abi.

— Bir yaramazlık yok değil mi?

Biraz da endişeli bir yüz ifadesi ile sormuştu Semih Hoca.

— Yok yok elhamdulillah, bugün okula gitmedim. Bu yakınlara kadar gelmişken sana da uğramak istedim.

Semih Hoca yüzünde adeta sevimli, güzel bir maske gibi asılı duran mütebessim bir ifade ile İsmail'in gelişinden duyduğu içten bir sevinçle karşılık verdi.

— Bana uğramakla çok iyi etmişsin, ayaklarına sağlık azizim, daha iyisi de okula gitmemiş olman.

'Ah... Semih Hoca. Sen böyle diyorsun ama babam bunları duysa belki de tüyleri diken diken olurdu' diye düşündü İsmail.

Semih Hoca bu arada İsmail'e oturması için yer gösterirken, sordu: 'Söyle bakalım İsmail'ciğim, sana ne ikram edeyim?'

— Birşey almayayım abi, teşekkür ederim.

Semih Hoca İsmail'in itirazını kabul etmediğini hem mimikleriyle hem de sözleriyle belirterek,

— Olur mu İsmail? Bunca zamandır ilk kez ziyaretime gelmişsin sana birşeyler ikram edemeyecek miyim?

Aynı anda çevresinde işleri koşturmakta olan çocuk-

lardan kendilerine en yakın olana seslendi:

— Timur! Bize meyve suyu kap da gel oğlum.

İsmail:

— Zahmet etmeseydin abi, bir bardak su da alsam yeterli olur.

— Tamam azizim, sana zaten su ikram edeceğim ama bir farkla, diyerek tebessüm ile karşılık verdi.

Semih Hoca İsmail ile birlikte oturduktan sonra, misafirlik ve misafire ikram hususunda bir hatırasını anlatmaya başladı.

— Senin yaşlarındayken yaşadığım hoş bir anımı anlatayım. Kendisinden bir süre Arapça özel ders aldığım yaşlıca bir hocamız ardı. Bir gün bir arkadaşımla beraber kendisini ziyaret etmeye karar verdik, önceden haber verelim evde midir değil midir, evdeyse de bizi kabul eder mi, müsait midir falan, hiç hesap etmeden böyle çat kapı evine gittik. Meğer o anda evde kendisinden başka kimse yokmuş, hemen içeri aldı bizi, çok da güzel karşıladı. Allah (a.c) selamet versin pek kıymetli bir hocaydı. İlim talebelerine özel ilgi gösterir, teşvik ederdi.

İsmail:

— Hocanız profesör müydü? Üniversite Hocası mıydı?

Semih Hoca gayriihtiyarî hafifçe tebessüm etti.

— Hayır öyle bir kartviziti yoktu ama Osmanlı tarzı medreselerde uzun yıllar eğitim görmüştü. Hem talebe hem de hoca olmuşlardı.

Bu sırada elindeki tepsiden önlerinde duran sehpanın üzerine meyve suyu dolu bardakları bırakmaya başlayan Timur'a bakarak teşekkür etti Semih Hoca.

— Sağol evlat, eline sağlık.

— Afiyet olsun usta... diyerek geldiği gibi hızla dönüp gitti çocuk.

Semih Hoca hoş bir anı diye nitelendirdiği hatırasını kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

— Hocamızla beraber içeri girdik, geçtik oturduk. Bir süre halimizi, talebelik hayatımızı falan sordu. Sonra bir ara odadan çıktı, çeyrek saat kadar sonra geri geldiğinde karşılaştığımız manzaradan dolayı her ikimiz de şaşırmış ve mahcub olmuştuk.

— Neden yoksa hocanıza birşey mi olmuştu?

— Yok yok hocamıza birşey olmamıştı da biz mahcubiyetten nerdeyse yerin dibine girecektik.

— İsmi neydi abi hocanızın?

— Memduh Hoca. Hocamız içeri girerken elinde tuttuğu tepsinin üzerinde mis gibi kokan kahve fincanları vardı. İkimizde bir anda fırlayıp tepsiyi ellerinden kaptık, o da her zamanki mütebessim çehresiyle oturdu ve kahvelerimizi içmeye devam ettik.

— Hadi buyurun bakalım çocuklar.

Arkadaşımla beraber hemen hemen aynı anda:

— Hocam neden zahmet ettiniz, diye mahcubiyetimizi ifade etmeye çalıştık.

Hocamız ise içinde bulunduğumuz bu durumu bildiği için bizi rahatlatmaya gayret ediyordu.

— Evladım, yoğun işlerinizin arasında zaman ayırıp bu kadar yol katettiniz ve beni ziyarete geldiniz... Sizin bu kadirşinaslığınıza mukabil minik bir ikramda bulun-

mam az bile. Hem siz mezar ziyaretine değil beni ziyarete geldiniz, değil mi?

İşte böyle minik bir espri de yapmıştı hocamız.

— Çok mu yaşlıydı Memduh Hoca?

— Yaşını tam olarak bilmiyordum ama o vakitler epey yaşlı olduğunu zannediyorum. Yaşına rağmen dinçti ama.

— Abi benim de tanıdığım bazı yaşlı insanlar var. Bu insanlardan kimisi nedendir bilmiyorum epey dinç görünüyorlar. Belki de böyle görünmeye çalışıyorlar..

— On ikilik çivi gibi!

— Bu bir tabir mi, ne anlama geliyor?

— Bu tabir sağlığı ve dinçliği ifade etmek için kullanılır. Dediğin doğru. Bir kısmı gerçekten de öyledir. İnsanlarda fitrî olan birşey var. İnsan, yılların arasına dalıp yaşlandıkça dünya hayatına olan sevgisi, yönelimi ve bağlılığı daha da artar. Özellikle günümüzdeki gençlerin çoğunluğu hayatı daha çok gece vakti yaşamaya meyyaldir. Fakat bu insan yaşlanıp da akranları azaldıkça gençliğinde kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışır. Kaybettiği ve değerini daha iyi kavramaya başladığı zamanı tekrar kazanmak dürtüsüyle hayatın yeniden başladığı, evlerin, sokakların, yolların, çarşı ve pazarların cıvıl cıvıl olduğu sabah vakitlerini uyanık karşılarlar. Çok erken saatlerde günü ayakta karşılamaya önem verirler. O günün geri kalan saatlerinde de on ikilik çivi gibi görünmeye çalışırlar.

Semih Hoca'nın yüzünde beliren tebessüm adeta sözlerinin bittiğini işaret eden bir nokta gibiydi.

Sohbete devam ederken İsmail de bir taraftan iştahsız iştahsız meyve suyunu yudumluyordu. Kısa süren bir sükûnette kendisinin buraya kadar gelmesine neden olan asıl meseleyi hatırladı. İçinden 'acaba?' diye cevabını yine kendisinin vermesi gereken soruyu sordu. 'Evet, acaba Semih Hoca, aklına takılan ve kendisini huzursuz eden sorulara kafasında hiçbir kuşku bırakmayacak tatminkâr cevaplar verebilir miydi?'

Neden veremesindi ki? Bu Semih Hoca değil mi ki ömrünün uzun yıllarını mekteplerde, medreselerde ilim tahsil etmekle geçirmiş biriydi. Aynı mahallede ve aynı sokakta komşulardı. Mahallede kendisini tanıyıp hoşlanmayan, sevmeyenler de vardı. Fakat ilginçtir ki bunların kimisi müteahhit-taşeron kılıklı, kimisi de inanç korsanı pabucu yarık, kulağı kesik tiplerdi. Daha da ilginç olanı mahallede asıl bu tipler hiç sevilmezlerdi.

İsmail, Semih Hoca ile zaman zaman okul dönüşü karşılaşıp, birlikte sohbet ederek sağlam bir dostluk köprüsü kurmuşlardı. Sohbetten çok Semih Hoca nasihat eder, İsmail ise dinlerdi. Büyük bir ilgiyle ve zevkle dinlerdi Semih Hoca'yı yol boyunca.

Aralarındaki bu dostluğun ortaya çıkmasında Semih Hoca'nın katkısı çoktu aslında. Her görüşmelerinde, karşılaşmalarında muhatabında kendisine karşı sempati doğuran içten tavırları, tevazu ve hoş sözlerinden ötürü ona saygı duymaya başlamıştı.

Güzel bir tevafuk olarak tanımladığı bu karşılaşmaları ve Semih Hoca'nın güzel ahlakı İsmail'de kuvvetli bir tesir bırakmıştı. Bu sebepten olsa gerek bugünkü gibi canını sıkan herhangi bir problemle karşılaştığında Semih Hoca ile görüşebilmenin yolunu arardı.

İsmail'in bugün Semih Hoca'nın işyerine gelmesi tasarladığı bir şey değildi ama tevafuken de olsa burada bulunmaktan dolayı mutluydu.

Semih Hoca, İsmail'deki iç huzursuzluğunun ipuçlarını yakalamıştı. Sıkıntısını belli etmemeye çalışıyordu ama İsmail'in bu çabaları Semih Hoca'nın durumu fark etmesine engel olamamıştı. Çünkü, hiçbir sıkıntı yoktur ki mutlaka yüzün sayfasında yahut dilin kıvrımlarında ortaya çıkmış olmasın. Semih Hoca bu hakikati birçok kez müşahede etmişti.

Özellikle de bugünkü gençlerin ahvali onların yüzüne bakıldığında kendilerinden ayrıca birşey dahi dinlemeye lüzum bırakmıyor.

Zira canlarını sıkan bir müşkülat ile karşılaştıklarında çok hızlı ve zaman zaman da olması gerekenden daha büyük, daha şiddetli reaksiyonlar gösterebiliyorlar. Hatta agresif davranabiliyorlar.

Semih Hoca, İsmail'i bu genellemenin dışında tutuyordu tabi. İsmail'in bugünkü hali mengenede sıkışmış gibi canını acıtan bir manzarayı göstermekteydi. Bununla beraber tavrı ve duruşunda bu can sıkıcı durumdan en sağlıklı bir şekilde nasıl çıkabilirim endişesi ve isteğini sezebiliyordu.

İsmail de az önce düşündüğünü yapmak için uygun bir ânın denk gelmesini gözlüyordu. Son yudumunu içtikten sonra boş meyve suyu bardağını masada duran tepsinin üzerine bıraktı.

— Ziyade olsun abi.

— Afiyet olsun, alır mısın bir bardak daha?

— Yok yok, teşekkür ederim.

İsmail şimdi konuşmaya niyetlendi. Hafifçe öksürüğe benzer bir şekilde boğazını temizler gibi yaptı. Bir iki yutkundu. Sohbet havasından çok mühim bir konuya geçerken kendiliğinden oluşan bir ciddiyete büründü.

— Hocam, bilmiyorum vaktiniz var mı ama eğer müsaitsen biraz konuşmak istiyorum sizinle.

— Şu anda her hangi bir meşguliyetim yok, müsaitim konuşabiliriz.

Semih Hoca bunu söylerken İsmail'in ıstırabını daha yakından hissetmeye başlamıştı. 'Ah İsmail! Elbette konuş. Ben de deminden beri bu çocuk ne zaman sıkıntısını içinden atarak veya paylaşarak huzura kavuşacak diye bekliyorum. Evet İsmail'ciğim biliyorum belki yüreğinde, belki de zihninde seni kıvrandıran bir yara açılmıştır. Ancak şunu da bilmelisin ki onulmaz bir yarası olan kimse dahi derdini söylemeden ne şifa bulur ne de şifa ümidi olur.'

Çok kısa bir sürede bunları düşünen Semih Hoca pür dikkat İsmail'i dinlemeye başladı.

— Hocam yıllardır ailemi tanıyorsun, beni de tabi. Okuldaki durumumdan da haberiniz vardır.

— Olmaz mı ya? Sizin okulun adının geçtiği her yerde mutlaka senin de adın zikredilir, buna şahidim.

— Estağfurullah, böyle birşeyi kastetmemiştim. Son bir kaç gündür bazı meseleler takıldı kafama. Öyle ki mesela okula gitmek hususunda belki ilk kez oluyor ama güçlü bir isteksizliğe kapılmaya başladım. Yani aslında biraz soğumaya başladım okuldan. Biraz biraz kötü gö-

rüyorum okulu artık. Bunun nerelere varacağı hakkında da şu an için bir fikrim yok.

— Bahsettiğin bu durum öyle bir anda mı oluştu? Nasıl başladı biraz anlatır mısın?

— Tabi. Geçenlerde eski bir arkadaşımla görüştüm. Eski dediğim, okuldan arkadaşım. Okuldayken çok iyi arkadaştık onunla. Çalışkan ve çok zeki bir öğrenciydi. Geçen yıl bir duyduk ki Mahir okulu bırakmış. 'Mahir'dir bu bahsettiğim arkadaşımın adı.

— Okulu bırakmasının sebebi neymiş?

— Hem de temelli bırakmış. Nedenine gelince... Doğrusu hani tabiri caizse meselenin bam teli de budur. Mahir'le geçen yıldan beri ilk kez birkaç hafta önce görüştük. Bayağı uzun bir zamandır buralarda pek görmediğim için başka bir yere taşındıklarını düşünüyordum.

— Taşınmamışlar demek.

— Evet. Halen bizim mahallede oturuyorlar. Ama bu süre boyunca kendisi yokmuş.

— Kendisi mi çağırdı görüşelim diye?

— Yok hocam, tevafuk oldu görüşmemiz. Geçen pazar sizin buraya gelmeden önceki kavşağın az ilerisinde bulunan kütüphanenin arka tarafındaki çay bahçesinde görüştük. Biraz muhabbet edelim diye oturduk ama orada neredeyse günümüzün tamamı geçti.

— Allah Allah! Ne yaptınız böyle gün boyu? Okul hatıralarına mı daldınız yoksa...

Semih Hoca biraz da rahatlatmak için giriyordu araya.

— Hayır hocam. Öyle basit şeyler olsa dert değil.

— Şimdi ben de çok merak ettim doğrusu.

— Mahir'in söylediklerini dinleseydiniz en az sizde benim kadar şaşırırdınız.

Biraz da çocuksu bir saflıkla söylemişti bunu İsmail.

— Sohbetinizin konusu neydi peki?

— Aslında konuyu kendisi açtı. Öylece de devam etti. Tevhid ile ilgili konularda konuştuk.

— Maşallah! Güzel ve mühim bir mesele fakat bu meselede konuşacak birisinin ilmî olarak donanımlı olması gerekir. Çünkü bazen duyuyorum, arada sırada şahit olduğum örneklerden dolayı üzülüyorum. Adam böyle hayati bir konuyla ilgili konuşuyor. Lakin söylediği sözler takvim yapraklarındaki malumattan öteye geçmiyor.

— Bu dediğinizi bilmiyorum, fakat Mahir konuşurken söylediklerinin kanıtı diye birçok ayetler ve hadisler de okuyordu. Söyleyeceklerini sükûnetle ve tane tane anlatıyordu.

Bunları duymak ve böyle gençler olduğunu öğrenmek Semih'in hoşuna gitmişti. Belli ki İsmail'in tertemiz fıtratında bir kıvılcım çakmıştı. Hissettiği ve şu an itibariyle anlamlandıramadığı ıstırabın asıl nedeni bu olmalıydı. Evet bu!

— Senin canını sıkan ve huzursuz eden şey ne oldu bu konularda?

İsmail içindeki harareti soğutmak istercesine derin bir iç geçirdi.

— Canımı sıkan bu konuların konuşulması değil tabi. Fakat konuştuğumuz konuyla ilgili olarak söylediklerinde, ağzından çıkan her bir kelime adeta insanın üze-

rine bir sorumluluk ve hatta yerine göre bir vebal yüklüyordu veya bana öyle geliyor bilmiyorum...

— Böyle birşeyi hissetmen senin için hayırlıdır inşaallah. Tabi bir de şöyle birşey var; bilmek, bilgiye ulaşmak kısaca bilgi acıtıcıdır. İnsanın zihin konforunu darmadağın eder, ezberini bozar.

— Mesela günlük hayatta karşılaştığım ve artık sıradanlaşan uygulamalar var. Bunları Mahir'in söyledikleri ile karşılaştırdığımda işte bu sıkıntıları hissetmeye başladım.

— Zamanının büyük bir kısmı okulda geçtiği için ilk anda olumsuz duyguların da oraya yöneldi.

— Haklısınız. Daha başka şeyler de var aslında. Fakat dediğin gibi doğal olarak ilk orası geldi aklıma.

— Özellikle de ilk ve orta düzeyde olan bu mekanlar adeta kötülük kozası gibidir. Şu anda belki de bunun yeni yeni farkına varıyorsundur.

— Mahir de dönüp dolaşıp eğitim sistemi, eğitim müfredatı, okul vs. deyip duruyordu. Bana da en çok bu konu ilginç geldi.

— Hangisi?

— Aslında hepsi de ilginç ama ilk sırada şu var: Mahir okul meselesini dahi tevhid inancıyla irtibatlandırıyor ve şiddetle sakındırıyordu.

Semih Hoca meselenin özünü kavramış ve İsmail'deki bu ıstırabın nedenlerini iyice anlamıştı. Konuyu fazlaca detaylandırmadan sade bir şekilde, zihninin berraklaşması ve kalbinin mutmain olması için İsmail ile konuşmak istiyordu. Ancak çok iyi biliyordu ki, şu anda

iş yerinde oldukları için rahatça konuşamayacaklardı. Bu meseleyi geniş bir vakitte ve münasip bir mekanda konuşmanın daha verimli ve yararlı sonuçları olacağından emindi. Bunu düşünerek İsmail'e başka bir gün görüşmek için uygun bir dille izaha niyetlendiği anda kulakları tırmalayan patlak egzozt sesiyle beraber işyerinin girişine döndü. Ablak suratında 'Ben geldim!' der gibi belli belirsiz bir gülüşün göründüğü araç sürücüsünün üzerine odaklanan bakışları sohbetin burada bittiğini başka söze gerek bırakmadan ilan ediyordu sanki.

Semih Hoca İsmail ile görüşmelerinin bitmesine üzülmüştü ama bir yönden sohbetlerinin ileriki bir tarihe ertelenmesine vesile olduğu için de memnundu.

İsmail'e dönerek:

— İsmail, bu konular mühim ve ciddi meselelerdir. Bunu daha genişçe ve daha rahat bir şekilde ele almamız lazım.

— Tamam abi, müsait olduğunuzda biraz zaman ayırabilirseniz çok sevinirim.

— Yakında sana haber gönderirim. Ha unutmadan sözünü ettiğin arkadaşınla beraber gelebilirseniz daha iyi olur.

— Tamam onunla beraber geliriz, inşaallah. Size kolay gelsin hoşçakalın.

— Teşekkür ederim, selametle...

Bu sırada aracından inen toptancı Faik'in sesi duyuldu.

— Selamun Aleykum Semih Hoca, ya muhterem bizim teneke yığınına bir bak yahu, ses telleri patladı bunun.

— Hoşgeldin Faik abi, sen demesen de kendisi feci durumunu anlatıyor zaten. İçeri ilk girdiğinde çocuklar kulaklarına tıkaç tıkıyorlardı.

— Arife tarif ne gerek, teşhisi koymuşsun.

— Merak etme sen ses tellerine de baktırırım, öksürüğünü de aldırırım onun şimdi.

— Hay Allah razı olsun hocam ya.

Bu arada kalfalara hazırlık için talimat verdi Semih Hoca, toptancı Faik'in de belli ki acelesi vardı.

— Çocuklar yalnız kaldı dükkanda, onun için ben kaçıyorum, biraz acelem var. Araba hazır olunca bir 'Alo' deyiver hocam, hemen almaya gelirim.

Biraz uzaklaştıktan sonra tekrar Semih Hoca'ya dönüp yükek sesle:

— Olur da ben gelemezsem bizim oğlanı gönderirim, Hüseyin'i, haberin olsun.

— Tamam tamam.

— Hadi bakalım kolay gelsin.

Oturdukları semtte benzerleri fazla olmayan dubleks, müstakil bir evi vardı Semih Hoca'nın. Uzun yıllar hem de belli başlı ilim merkezlerinin bulunduğu yurt dışındaki farklı medreselerde ilim tahsili yapmıştı. Oldukça da başarılı bir eğitim süreci geçirmişti. En son yurt dışındaki bir enstitünün yaptığı çalışma teklifini değerlendirirken aldığı kötü haber bundan sonraki hayatının daha farklı bir mecraya yöneldiğinin de ilanı gibiydi.

Çok sevdiği ilmi çalışmalarından da, başarmak için hala ilk günkü heyecan ve arzuyu güçlü bir şekilde hissettiği, kendi alanında üst düzey ilim otoritesi olmak hedefinden de bu nedenle uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

Geçen yıl vefat eden babası Saim Usta hem yaşadıkları muhitin hem de koskoca şehrin en çok güvenilen ve işinin ehli bir motor ustasıydı. Bu mesleğe henüz çocukken çırak olarak girmiş, vefatına kadar istikrarlı bir şekilde bu işi sürdürmüştü. Allah (a.c)'nin tek bir kuluna muhtaç olmadan tam altı çocuk büyütmüştü, helalinden geçimin hiç de kolay olmadığı bu zor şehirde.

En küçük ve tek erkek evladı olan Semih henüz minicikken Elif-Ba'yı öğrenmek istediğini söylemesi Saim Usta'yı duygulandırmış, gözleri buğulanmıştı. Semih kendisi ile yaşıt olan akraba çocuklarına özenerek ve onlarla beraber vakit geçirmek için Kur'an kursuna gitmek istediğini söylemişti babasına. Gitmek istediği kurs evlerine yakındı. Hem yeğenleri ile beraber gidip gelecek olması iyi olur, diye düşünerek çocuğunun kursa başlamasına izin verdi Saim Usta.

Mahalledeki hafızlık kursunun hocalarıyla da çok iyi tanışıyordu. Kursun en cömert bağışçılarındandı da. Küçük Semih'in Kur'an kursundaki başarısı ilk ayda hocaların dikkatini çekti. Semih zekasıyla diğer çocukların arasında cevher gibi ışıldıyordu. Ondaki hıfz yeteneği küçük Semih için uzun yıllar sürecek bir ilim yolculuğunda ilk adım olacaktı.

Hocası Semih'in hafızlık için yatılı kalmasına izin vermesi için babasıyla görüşmüş ama Saim Usta ilk başlarda henüz çok küçük diye izin vermemişti, verememişti daha doğrusu.

Ailenin en küçüğü ve tek erkek evladı olan minik Semih'ten ayrı kalmaya gönlü razı olmuyordu. Hocası da bu cevherin işlenip bir ziynete dönüşmesini çok istiyordu. Bu amaçla babasından ısrarla çocuğun yatılı kalması için taleplerde bulunmuş nihayetinde muvaffak olmuştu. Saim Usta yapılan ısrarlara fazla direnemedi. Böylece Semih kursun hafız adayları arasındaydı artık.

Vefatından kısa bir süre önce oğlunu yanına çağırmış uzun uzun konuşmuşlardı. Nasihatlerde bulunmuş, vasiyetini yazdırmıştı oğluna. Vasiyetinde Semih için en zor olan şey, babasının neredeyse ömrünü verdiği işyerlerinin başına geçmesini ısrarla istemesiydi. Sadece istemiyor 'bunun için söz vermelisin' diyordu babası.

Semih en sonunda ikna yoluyla değil de, babasının hatırı, ona olan saygı ve sevgisinden ötürü ve vasiyetine binaen ilmi mecradan iş hayatı istikametine doğru zorunlu bir rota değişikliği yaptı.

Aslında kendisi bu işe, hatta başlarda bu fikre dahi çok mesafeli ve soğuk durdu. Babasının işyerine kendini adeta hapsetmek fikri, onun için çok önemli ve değerli olarak gördüğü ilmi çalışmaları bırakmak, oksijensiz kalmak gibi geliyordu. Babası da biliyordu, bunun Semih için kolay bir karar olmayacağını. Bu nedenle günlerce gerekçelerini sıralamış, bilgece bir tavırla meramını anlatmıştı oğluna, Saim Usta.

— Oğlum, Semih'im şu dar-ı dünyada gözümü arkada bırakmayacak bir sen varsın. İşte, zaman emrolunduğu gibi hızla akıp gidiyor. Emr-i hak ne zaman vaki olur bilemeyiz. Demem o ki ben öldükten sonra anneni, ablalarını yalnız bırakma. Sen de çok iyi biliyorsun ki, seni ne bir görev alman için ne de para kazanman için ilim

tahsiline verdim. Allah'a şükür bu mekanımız hepimize yetiyor da artıyor bile, benden sonra da dağılmasın burası, baykuş yuvasına dönmesin. Doğrusu böyle yapmayacağını biliyorum ya. Ama içim rahat olsun diye yine de söylüyorum sana.

Babasının nasihatlerinin ardı arkası kesilmiyordu. Semih'ten duymak istediğini işitene kadar hep olduğu gibi müşfik, bazen de duygu yüklü konuşmalarına devam etti.

Semih günlerce bu meseleyi düşünmüştü. Ne yapması gerektiği hususunda uzun süre tefekkür etmiş, en yakın dostlarıyla istişarelerde bulunmuştu. Nihayet ilmi bir kariyer yapmaktansa, kendi memleketindeki toplumun içerisinde yaşayıp, mevcut ilmiyle bir davet alanı oluşturmak fikri daha makul geldi. Böylelikle davet hizmetinde yeni bir alan ve süreç başlayacaktı. Babasının da hoşnutluğu ayrı ve artı bir kazançtı. Kararını bu şekilde açıkladığında babası sevinçten ağladı...

— Babacığım gönlünü ferah tut, bana söylediklerin her birşey artık benim için yerine getirilmesi vacip olan bir vazifedir, bir emanettir gücüm yettiğince inşaallah.

Saim Usta mest, mesrur bir haleti ruhiyede dualar okumaya başladı oğlu için tüm naifliğiyle.

— Semih'im, oğlum Allah senden razı olsun ve seni de razı etsin. Mevla seni korusun evladım, beni çok mutlu ettin Rabbim seni de iki cihan da mesut ve bahtiyar eylesin.

Bu görüşmenin üzerinden birkaç ay geçmişti ki babasının vefat haberini almıştı Semih Hoca. Hemen yurda dönmüş defin işlemi ve birkaç gün süren taziyeler-

den sonra temelli olarak baba yadigarı işyerinin başına geçmişti.

İsmail, akşama doğru eve döndüğünde annesinin pek de aşina olmadığı asık suratıyla karşılaştı. Bir an 'Acaba kötü birşey mi oldu?' diye endişelendi.

Büyük bir merakla sordu annesine:

— Hayırdır anne, neden böyle üzgün görünüyorsun, kötü birşey mi oldu yoksa?

Aliye Hanım tepkileriyle oğlunu şaşırtmaya devam etti:

— Kötü birşey mi oldu? Onu ben de bilmiyorum! Hem sen soru sormadan önce gün boyu nerelerde tozduğunu anlat bakayım. Ne kadar meraklandık, merak da ne demek, ayaklandık ayaklandık!

— Ama beni neden merak ettiniz ki? Görüyorsun ya iyiyim işte, hem nereden çıktı böyle telaş anlayamadım doğrusu.

Kaşlarını çattı Aliye Hanım.

— Okula gitmemişsin bugün.

— Evet doğru, sen kimden öğrendin bunu?

— Öğlen okuldan aradılar, sınavın varmış bugün. 'Hasta mı neden gelmedi?' diye Rasim Hoca aradı, sordu.

— Sen ne dedin peki?

— Ne diyebilirim ki, okula gidiyorum diye evden çımışsın, okulda değilsin, evde değilsin. Adama ne diyeceğimi bilemedim.

Aliye Hanım bu sözleri kızgınlıkla söylerken bir taraftan da eve döndüğünde konuyu kocasına nasıl izah edeceğini düşünüyordu. Yine İsmail'e döndü, şimdi daha sakindi.

— Bugün beni ne kadar korkuttuğunun belki de hala farkında değilsin. Şimdi söyle bakayım nerelerdeydin bütün gün?

— Canım çok sıkkındı, okula gitmek istemedim bugün, başka da bir nedeni yok, kendini de boşuna korkutmuşsun. Hepsi bu.

— Hepsi buymuş! Mazeretin bu mu yani? Çocuğum, okula giden öğrencilerin çoğu belki de istemeye istemeye gidiyorlardır. Fakat ileride hayatta başarılı olmanın da tek yolu budur... Şimdilik canın sıkılır, istemezsin ama sonunda istediğin hedefe ulaşırsın.

— Bence bunu çok abartıyorsun anne.

— Yaa... Abartıyorum, hem de çok abartıyormuşum! Öyle mi?

Hoşnutsuzluğunu dudaklarını büküp, alnını kırıştırarak göstermekle beraber, gizleyemediği bir şefkatle serzenişe devam etti, Aliye Hanım.

— Bak sen! Okula bugün gitmediğin hemen de nasıl belli oluyor. Benimle nasıl konuştuğunun farkında mısın? Bir günde huyun değişmiş!

— Lütfen anne...

— Hiç düşünmedin mi oğlum, babana ne diyeceğiz? Daha doğrusu ne diyeceksin babana! Şimdiye kadar çoktan öğrenmiştir okula gitmediğini.

— Doğrusu her neyse onu söyleyeceğim elbette, yani sana nasıl anlattıysam aynısını babama da söylerim.

— Babanı biliyorsun, bunu duyduğunda çok kızmıştır. Sakın yanlış birşey söyleme oğlum, bir tatsızlık çıkmasın.

— Canım annem üzme tatlı canını, hep güzel şeyler düşün.

— Oğlum ne olursun bir daha yapma böyle şeyler. Öğlen ki telefonu aldıktan sona elim ayağım tutuldu, aklım başımdan gitti, çok endişelendim çok.

Akşam yemeğinden sonra evdeki herkesin biraz da gergin bir şekilde bekledikleri an gelmişti. Selim Bey oğlunu yanına çağırdığında İsmail, babasının kendisine okula gitmeme mevzusunu soracağından emindi, hatta hesap soracağından da.

Babasıyla bugüne kadar pek de sağlıklı bir iletişim tarzları yoktu aslında. Babasının da artık genç bir adam olan İsmail'le sağlıklı ve bilinçli bir iletişim kurma yönünde çok istekli olduğu söylenemezdi. Özellikle İsmail ile ilgili herhangi bir problem olduğunda ilk anlarda imrenilesi bir olgunluk, sükûnet ve hikmetle hareket ediyordu. Benzer sıkıntıların tekerrüründe daha tahammülsüz olur, sonradan kendi kendini defalarca kınadığı ölçüsüz tepkiler gösterebiliyordu.

İsmail karşılaşacağı tepki yahut müeyyide her ne olursa olsun doğru konuşmak dışında başka hiçbir şey düşünmüyordu. Bunu da ailesinden aldığı terbiyeden öğrenmişti. Biliyordu ki olayı farklı bir şekilde anlatmaya çalışsa kendisine olan saygısından taviz vermiş olacaktı.

Zaten babasını yanıltmaya veya gönlünü hoş tutmaya çalışsa da hiçbir işe yaramayacaktı. Her ne olursa olsun ortaya doğru ve sağlıklı bir netice çıkması için daima doğru konuşmak, doğrularla beraber olmak ve doğru tarafta yer almak hususunda güçlü bir inanca sahipti.

Selim Bey koltukta oturmuş İsmail'i de karşısına almıştı. İsmail sözlüye kaldırılmış öğrenci gibi babasının karşısında ayakta dikilmişti. Dikilmiş ve geleceğini tahmin ettiği sözlü salvolara karşı savunmasız bir bekleyiş içerisindeydi.

Selim Bey ağır ağır dinmekte olan bir öfkenin hakim olduğu kızgınlıkla konuşmaya, daha doğrusu sorgulamaya başladı.

— Neredeydin bugün? Okulun yolunu bulamamışsın!

İsmail'in cevap vermesine fırsat bile vermeden devam etti.

— Bak şurada liseyi bitirmene az bir zaman kalmışken, sütünü sağdırdıktan sonra arka ayaklarıyla kovayı deviren sağmal ineğin yaptığı gibi yapma sende.

Belli etmemeye çalışsa da İsmail'in o gün görünürde makul sayılabilecek hiçbir mazereti yokken okula gitmediğini öğrendiğinden beri duyduğu öfkenin ses tonuna yansımasına mani olamıyordu Selim Bey. İçinden sürekli sakin olması gerektiği yönünde kendi kendine telkinlerde bulunuyordu.

İsmail bugün olduğu gibi okula bir günlüğüne dahi gitmemiş olmasının ailede, özellikle de babasının üzerinde bu ölçüde olumsuz etki yapmasını az çok anlıyordu. Şimdi doğrusu neyse onu söyleyecekti, fakat 'Ya öyle mi? Tamam oğlum, olur da bir daha canın sıkılırsa

gitmeyiverirsin, canın sağ olsun' diye anlayışla karşılanmayacağını biliyordu. Babasının, sütünü sağdırdıktan sonra kovayı deviren sağmal inek örneğine de fena bozulmuştu ya, neyse.

— Bugün okula neden gitmediğimi öğrenmişsindir.

— Senin sorunun ne ha! Söylesene bana oğlum, bunu senden dinlemek istiyorum, diye çıkışır gibi yaptı babası.

— Söyledim ya baba, bugün okula gitmek istemedim o kadar.

— İyi ben de bu hafta işe gitmek istemiyorum, ne olacak sonra? Aç kalırız oğlum, aç kalırız aç. Bu yaşında dahi sorumluluklarını ben mi hatırlatacağım sana?

— Okula gitmeyişimi niçin bu kadar abartıyorsunuz ya? Ben de bunu anlamıyorum, ne olmuş gitmediysem?

— Bak oğlum önce şunu anlaman gerek. Bu evde sebep olduğun bir huzursuzluk var bugün. Onun için şimdi yaptığın gibi laf cambazlığını bırak da 'bir daha olmaz' deyip rahatlat bizi. Gün boyu merak ve endişe içerisinde kıvranan annenden de özür dile. Bunları yapacağına kalkmış bana maval anlatıyorsun, hıh!

Aliye Hanım biraz daha gergin bir tartışma ihtimali olan bu diyalogda adı geçince rahatça konuya girip, ortamın daha da gerilmesinin önüne geçmeye çalıştı.

— Aman Bey özür falan da nereden çıktı şimdi. Allah'a şükür sağlık, afiyet üzere olsun, muvaffak olsun başka da birşey istemiyoruz İsmail'imizden.

Selim Bey az evvel ki gergin halinden uzak, biraz daha sakin ve ılık bir ses tonuyla tasdik etti eşini.

— Hanım ben de başka birşey mi istiyorum? Allah'ını seversen, kendisi için düşünüp istediğimizin aynısını o da istesin, orta yerde herhangi bir problem kalmaz.

Konu eğer okul değil de başka birşey olsaydı, muhtemelen Selim Bey her zamankinden farklı daha olumlu bir tavır gösterebilirdi. Hatta konuyla ilgili fikrini almak için İsmail'i alır, yanına oturtur bir dost, bir arkadaş gibi karşılıklı olarak konuşabilirlerdi.

Ancak mesele yıllardır üzerinde büyük bir özenle durduğu, emek ve zaman harcadığı eğitim-okul meselesi olunca sinirleri zıplamıştı adeta. Aklına binbir türlü olumsuz ihtimaller ve senaryolar üşüşmeye başlamıştı bile. Vesveseler ve kuruntular kalbinde ve zihninde gölge gölge boy gösteriyorlardı şimdi. Yoksa bunca emek boşa mı gidecekti, hakikaten bu çocuğun derdi neydi acaba? Okula gitmeme nedenini tam olarak açıklamadığı için oğlu hakkındaki şüphe ve endişeler ruhuna bir ızdırap kelepçesi gibi geçmişti Selim Bey'in.

Fesuphanallah! Bunca senedir oğlunun istikbali için canlı tutup büyüttüğü umutlar her an patlaması muhtemel olan bir hayal balonu muydu yoksa?

Selim Bey bugün yaşadıkları kendince çok tatsız mevzudan sonra İsmail'i daha yakından gözlemlemeye karar verdi.

Kendi kendine böyle bir karar verdi vermesine fakat bugünkü meselenin sanki bundan sonra da başlarını epey ağrıtacak başka zincirleme problemlerin bir başlangıç belirtisi olabileceği korkusunu içten içe hisseder gibi oldu.

Bir taraftan da kendi kendisini rahatlatmaya çalışıyordu iç dünyasında terapilerle. "Yahu Selim sen hiç gençlik yaşamadın mı? Okulu da kırdın, kızlara da asıldın yapmadın mı oğlum? Eee... Sendeki bu telaş ne şimdi yahu! Sakin ol, oğlan bugün okula gitmek istemedi diye, okyanusta gemisi batmak üzere olan 'umarsız kaptan'a döndün, panik yok, sükunet sükunet"

Kahvesinin son yudumunu kafasına diktikten sonra çalışma odasına geçti. Evde bulunan herkes akşamın ilk saatlerindeki durumun aksine epey rahatlamışlardı. İsmail'in zihnindeki hırçın dalgalar henüz durulmamıştı. Tıpkı ruhunda hala dinmemiş fırtınalar gibi.

Telefonu çaldığı sırada elinde yine kitap vardı Mahir'in.

— Efendim

— Mahir, merhaba nasılsın?

— İyiyim hamd olsun. Sen nasılsın İsmail?

— Eh işte, iyi olmaya çalışıyorum. Bak ne diyeceğim.

— Dinliyorum, buyur.

— Zamanın var mı, müsait misin? Bugün görüşelim.

— Şu an evdeyim, olur olur. Nerede buluşalım?

— Geçen ki çay bahçesi iyi, sen ne dersin?

— Güzel derim. Biraz sonra çıkıyorum ben de.

— Ben de evden yeni çıktım. Tamam o zaman, hadi görüşmek üzere.

— Görüşürüz inşaallah.

İsmail, Semih Hoca'nın yakın zamanda kendilerini eve davet edeceğini biliyordu. Ondan önce Mahir'le biraz daha konuşmak istiyordu. Böylece zihnini Semih Hoca'nın anlatacağı gerçekleri daha iyi kavramaya hazırlamak arzusundaydı sanki.

Semih Hoca ile henüz bu konularla ilgili ayrıntılı bir görüşmeleri olmamıştı. Ancak ondaki ilmî birikimden istifade etmeyi arzuluyordu nice zamandır. Bu durumda Mahir kendisine göre epey ileri bir düzeyde idi. Semih Hoca'nın Mahir'i de davet ettiğini söylemeliydi ona. Birlikte gitmelerinin çok iyi olacağını düşündü İsmail.

— İsmail!

Sözleştikleri çay bahçesine doğru yürürken daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden olan sesin geldiği tarafa doğru döndüğünde Mahir'i gördü. Hızlı adımlarla kendisine doğru geliyordu.

— Selamun aleykum

— Ve aleykum Selam, kardeşim.

— Maşaallah, Mahir, her zamanki gibi yine mahir olduğunu gösterdin.

Mahir gülümsedi İsmail'in övgü niyetli sözüne.

— Yürümek de maharetse karıncalar benden daha mahirler, çünkü durmadan yürüyorlar.

— Allah sana iyilikler versin.

Birlikte güldüler, Mahir'in esprisine.

Beraberce çay bahçesine doğru yürümeye devam ettiler. Kapıdan içeri girdiklerinde nispeten sakin ve gölgelik bir yer bakındılar, rahatça konuşabilmek için.

Oturur oturmaz yakınlarından tesadüfen geçiyormuş da görmüşken bir sorayım der gibi anında masalarının ucunda bitiveren garson çocuğa siparişlerini verdiler. Arkadaşların arasındaki sohbet İsmail'in yönelttiği bir soruyla devam etti.

— Geçen sormayı unuttum. Sahiden nerelerdeydin bunca zaman? Neredeyse unutmak üzereydik seni.

— Sana anlattım ya, bu okul bırakma mevzusunu.

— Evet.

— Okulu bırakınca bir süre eve kapandım.

— Niye ki?

— O aralar epey düşündüm. İslamî mevzularda birçok eksiğim vardı. Bunları tamamlayabilmek için de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

— Neye karar verdin sonra?

— İlim tahsil etmekten başka bir alternatif yok. Ben de eve kapandım öyle haftalarca kitap okumaya başladım. Bununla da ilim sahibi olmayı amaçlıyordum.

İsmail biraz da şaşırarak sordu yine. - İyi de Mahir, öyle tek kitap okumayla ilim tahsili olur mu?

— Hiç sorma. O sıralar buna aklım yatıyordu benim.

— Elbette ya, bir öğretici hoca olmadan ilim elde etmek çok zor, belki de mümkün değil diye düşünüyorum.

— Haklısın kardeşim. Güzel düşünüyorsun. Gerçekten de dediğin gibi yani. Öyle bir odaya kapanıp da sadece kitap okumakla bırak alim olmayı, ilim talebesi dahi olunmazmış. Bunu koca alimler de söylemişler vakti zamanında.

— Ne demişler mesela, biraz anlatır mısın?

— Şimdi hatırladığım güzel bir söz var: ‘İlme, sıçramakla-atlamakla ulaşılmaz’.

— Güzel bir söz.

— Bir de şey var. Ali’nin (ra.) sözü olarak bir kitapta okumuştum. Şöyle diyor Ali (ra.): “Eğer sadece temenni etmekle ilim elde edilebilseydi, herkes alim olurdu.”

Mahir’in güzel sözlerle süslediği konuşması İsmail’in hoşuna gitmişti.

— Ya, Mahir her ne kadar sadece kitap okumakla alim, ulema olunamıyorsa da alim yamağı olunabilirmiş.

Mahir bu sözlerden biraz alınmıştı.

— Taş demeyeyim de bu kum tanecikleri bana mıydı İsmail?

— Yok yahu! Nasıl böyle birşey düşünebiliyorsun hayret yani.

— Ne bileyim, yamak-mamak deyince birden...

Yanlış anlaşıldığını düşünen İsmail hemen bir düzeltme ihtiyacı hissetti.

— Bir espri yapmak istedim yine beceremedim galiba.

— Önemli değil ya. Canın sağolsun. Neyse İsmail biz mevzumuza devam edelim kardeşim.

— Ağzına sağlık, evet evet devam edelim mevzuya kardeşim.

— İlim ehli diyorlar ki, bir insanın sadece kitap okuyarak ulaşabileceği en yüksek seviye, belki iyi derecede bilinçli bir fert olmasıdır. Yoksa tek başına kitaplar hiçbir

zaman kişiyi ilim ehli yapmaz. Hata ilim talebesi dahi olamaz bu şekilde.

— Gerçekten ilginç ve çok da güzel bir tespit.

Mahir konuya hakim bir edayla değişik örnekler de vererek konuşmasına devam etti.

— Düşün İsmail. Mesela evinin kütüphanesine tıp ansiklopedileri ve tıpla ilgili değişik yayınlar bulunan bir insanı ele alalım. Bu şahıs evindeki tıp kitaplarını ve diğer tıp yayınlarını sadece okumakla tıp doktoru olabilir mi?

— Böyle birşey mümkün değil.

— Aynen bunun gibi, böyle birkaç kitap okumakla da ilim ehli, alim olunmaz.

— O adam olsa olsa yarım doktor sayılabilir, ancak duyduğuma göre yarım doktor da candan edermiş.

İsmail'in esprisine birlikte güldüler. Devam etti İsmail.

— Bana sorarsan aslında yarım okumuş, alim sıfatlı insanların hataları daha ölümcüldür. Çünkü bunların hataları insanların sapıtmasına neden olabilir öyle değil mi?

— Sendeki bu kavrayışa her zaman hayran olmuşumdur. Gerçekten bir çok koca kavuklu hocaların gözden kaçırdığı hakikate temas ettin.

— Mahir sen şu ilim maceranı anlatmaya devam etsen.

— Nerede kalmıştık... Evet baktım böyle sırf kitap okumakla olacak iş değil. Bir süre sonra ailem de sorun çıkarmaya başladı.

— Az biraz tahmin etmiştim böyle olabileceğini.

— 'Sen paşa torunu musun? Hem okulu bırak hem de şehzade gibi hayat yaşa. Neymiş efendim kitap okuyormuş hıh! Okulda kitap kalmamış mıydı da bıraktın?' diye diye beni neredeyse evden kovacaklardı yani.

— Bilmiyorum ama sanki sen de biraz abartmışsın galiba yanılıyor muyum yoksa?

— Hayır hayır çok haklısın aynısını ben de düşündüm.

İsmail Mahir'in ismiyle müsemma, mahir ve yetenekli olduğunu bildiği için neler yapmış olabileceğini kendi üzerinden örneklendirerek bazı tahminlerde bulunmaya başladı.

— Senin yerinde olsam bütün zamanımı evde oturup kitap okumakla geçireceğime ilim tahsiline yönelirdim. Bunun içinde onlardan destek olmalarını isterdim.

— Böyle birşeyin olması o zaman mümkün değildi.

— Neden?

— Ailem benim çalışıp eve para getirmemi istiyordu. Bu durumda hele okulu bıraktıktan sonra asla böyle birşey yapmazlardı. Fakat bunun için başka yollar denedim.

İsmail de Mahir'den böyle girişimleri duymak istiyordu.

— Ne gibi?

— Vakıf, dernek gibi. STK'lar var ya...

— Hakikaten güzel fikir. Görüştüğün vakıf oldu mu? Bahsettiğin hayır kuruluşları bu tür şeylerde talebelere yardımcı oluyorlarmış. Biri de senin için ilim sponsoru

olsaydı.

İsmail'in Mahir'e destek verip yer yer fikir ve öneriler vermesi sevindirmişti onu. Kendisi birçok vakıf, dernek dolaştığı ve olumlu bir netice alamadığı için bu husustaki tecrübesinden dolayı İsmail'in içtenlikle yaptığı önerileri biraz da saflığına yordu.

İçi gülen parlak siyah gözlerle İsmail'e birkaç saniyelik müteşekkir bakıştan sonra,

— Maşaallah, İsmail bana hep mahir Mahir deyip duruyorsun fakat asıl maharette, marifette sendeymiş kardeşim.

— Yok ya, öylesine aklıma geldi de söyleyiverdim. Hani her bir şeyin sponsoru olur ya bunu düşündüm ve neden ilim sponsoru olmasın dedim. Kaldı ki ilim hem talebesi için hem de onu yardımcı ve vesile olan için büyük bir ecirdir, sadakayı cariyedir bildiğim kadarıyla, değil mi Mahir?

— Aslında bunu düşünmedim değil, hatta birkaç girişimim de olmuştu.

— Sahi mi? Eee... Ne oldu anlatsana.

— Bazı vakıflara gittim, o vakıfların başında bulunan veya yetkili kişilerle görüşünce bu işin pek de kolay olmadığını anladım.

— Kolay olmayan neymiş? Maddi sıkıntıları mı varmış?

— İlginçtir ama hiçbir cemaat vakfı maddi sıkıntıdan söz etmedi. İleri sürdükleri bazı şartları vardı.

— Allah Allah!

— Kimisi açıkça söyledi zaten. 'Seni yanımıza alırız, yetiştiririz, gerekirse ve sen istersen yurt dışındaki daha büyük ilim havzalarına da göndeririz' diyorlardı.

— Eee ne güzel işte. Bu teklifi bana yapsalar hiç tereddüt etmem hemen kabul ederim.

— Bu teklifi ama değil mi?

İsmail gülerek,

— Dahası mı var?

— Hem de nasıl, dinle bak. Yaptıkları teklif, ileri sürdükleri şartları kabul etmenle geçerlilik kazanacaktır. Mesela sen ilim tahsil ediyorsun ya!..

— Evet.

— İlim tahsilini tamamladıktan sonra bu kez onlar sendeki birikimin, tabiri caizse 'tahsilatına' başlıyorlar.

Bunu söylerken yüzünde kızgın ve müşteki bir ifade belirmişti Mahir'in. Genelleme olmasın diye küçük bir açıklama yapmayı da gerekli gördü.

— Bu tarz uygulamaları olanlar çoğunluktalar.

Fakat sırf Allah'ın rızasını umarak hiçbir şart ileri sürmeden Müslüman ilim talebeleri için imkanlarını seferber eden güzel insanlar da var. Ne var ki böyle birilerine henüz tevafuk etmedim.

— Allah bilir belki şu anda senin gibi birisine ilim sponsoru olmak için istekli olup da böyle birini bulamayan varlıklı Müslümanlar da vardır. Demin anlattıklarına şaşırmamak mümkün değil. Yani bir insan yardım edebilecek durumda olacak ama Allah'ın ona verdiği bu

imkanı başkalarından esirgeyecek, anlaşılır gibi değil. Bilmiyorum İslam da var mı böyle birşey?

— İslam da bunun yeri yok elbette. Hatta bu tür insanlara ikazlar, uyarılar var. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyurmuştur ki:

'Elindekini vermemezlik etme rızkın daralır. İnfak et, ver ama sayma Allah da sana sayarak verir. Verdiğini de hep hatırında tutma.'

— Aslında varlıklı insanlar servetlerinden Allah yolunda ve tabi meşru olmayan şartlara da bağlamadan cömertçe harcasalar ne büyük ecirler kazanırlar, değil mi?

— Müminlerin ihlaslarına bağlı olarak yüce Allah katında dediğin gibi olması ümit edilir, hem bir iyilik yapılırken iyiliği yapanın böyle hayırlı bir amelde bulunma imkan ve fırsatını bağışladığı için Allah (a.c)'a şükretmesi gerekir. İyilik yaptığı kimseye de minnet duymalıdır. Rasûlullah (sav.) Efendimiz şöyle buyurur:

'Veren zengin alan fakirden daha üstün değildir.'

— Bu gerçekten çok dengeli bir yaklaşım.

— İslam bu İsmail. Yüce Rabbi'miz hela adabından tevhide kadar hiç bir eksik bırakmamıştır bu dinde.

— Okuduğun hadisi şeriften ne anladığımı söyleyeyim: Zengin malını infak ederken riya, gösteriş ve kibirden korunmaya çaba gösterecek, başa kakmayacak. Fakir ve gerçek ihtiyaç sahiplerinin de onurları korunuyor. Zaten İslamdaki üstünlük ölçüsü bellidir. Sadece servet sahibi olmak üstünlük sebebi değildir.

— Rabbi'miz zerreden kürreye bütün varlık alemini bir denge üzerine yaratmıştır. Bu ilahi kanun elbette insan-

lar için de geçerlidir. İnsanlar arasındaki dengenin temeli, odak noktası da tevhid akidesidir İsmail. Muvahhid bir Müslüman her sözünde ve amelinde inancına göre yaşar ve konuşur.

İsmail geçen ki görüşmede de muvahhid sözcüğünü duymuştu fakat Mahir o kadar önemsiyor ve vurgulu bir tonda söylüyordu ki anlamını da kendisinden dinlemek istedi.

— Muvahhid dedin ya demin.

— Evet, muvahhid bir Müslüman demiştim.

— Geçen ki görüşmemizde de bunu söylemiştin de o zaman tam anlayamamıştım. Belki de mücahid olarak anlayıp geçiştirmişim. Bu tanımı kullanan pek kimse kalmadı zannediyorum. Doğrusu benim de böyle bir kulak aşinalığım yoktu daha önce.

— Evet İsmail kardeşim görüyorsun işte, daha doğrusu pek de göremiyoruz böyle asil İslami terimleri kullanarak konuşanları. Bu terimler üzerine söz söyleyen kimsecikler de kalmadı maalesef. Oysa ortalık hocalardan, şeyhlerden, uzmanlardan ve profesörlerden geçilmiyor. Geçenlerde bir abi bununla ilgili bir espri yapmıştı da çok hoşuma gitmişti.

— Neydi? Bana da anlatsana.

— Tamam anlatayım. Yine bu konuyla ilgili birşeyler konuşuluyordu, o arada sözünü ettiğim abi dedi ki: 'Şu kalabalık caddelerin birinde yürürken sağa veya sola doğru dönmek istediğinizde piyasada uzman, ilahiyatçı, hoca kartvizitleri ile ışıltılı neon ampülleri gibi parlatılmış bir sürü adamla göbek göbeğe çarpışırsınız da, çarpıldığınızı filan zannedersiniz' tabi bunu duyan oradaki herkes epey güldüler bu espriye.

İsmail de beğendiği bu espriye epey güldü.

— Bu kadar ilahiyatçı, hoca, şeyh var mıymış ya! Espri güzel, mubalağa da yerinde olmuş.

Konuya dolaylı da olsa bir giriş yapılmışken İsmail kendisini birinci derecede ilgilendiren okul meselesinde Mahir'den biraz daha ayrıntılı bilgi almayı umuyordu.

— Okul karşıtlığı meselesinde biraz katı değil misin? Yani böyle temelli olarak okul karşıtlığı çok aykırı bir tutum gibi geliyor bana.

— Sana öyle geliyordur. Ama meselenin özünü iyice kavradığında bu tavrın doğru olduğunu göreceksin.

Bu mesele neye benziyor biliyor musun? Tıpkı bir duvar gibidir, duvarın altından birkaç tane tuğlayı çekip almaya benzer biraz. Konular birbiriyle o kadar bağlantılı ve içiçe ki birini diğerinden ayırsan bütünü parçalamış olursun.

— İyisi mi sen bana böyle nasıl diyeyim, öz ve basit bir şekilde anlat ki, mevzuyu iyice anlamış olayım.

— Ben şahsen asıl olarak okula ya da okula gidilmesine karşı çıkmıyorum. Çünkü öyle kabaca bir okul, mektep karşıtlığı değil anlatmak istediğim. Böyle birşey bizi devasa ilmi mirasımızı reddetmeye ve terke kadar götürür. Oysa bazı alim sahabeler -Allah onlardan razı olsun- dahi medreselerde yetişmişlerdir. Medreseler de okul gibi o dönemlerin eğitim kurumlarıdır. Onlardan sonraki nesillerde ortaya çıkan ve her biri yüksek zeka ve dirayet sahibi ulema, ilim insanlarımız hatta iman ve şecaat timsali Müslüman Komutanlar dahi mektep ve medreselerde yetiştiler.

— Şimdi de okulu övüyor musun?

— Hayır hayır, bak İsmail ben de ilk başlarda çokça düşündüm bu okul meselesini, başlarda aklım almıyordu bir türlü, anlamaya başladığımdaysa kalbim mutmain olmuyordu. Batıl hak suretinde göründüğü için doğal olarak epey zorlanabiliyor insan. Bunun için çok uğraştım en sonunda bu sorunumu da hallettim Elhamdulillah. Bir hoca bu hususta güzel bir örnek vermişti, sana da anlatayım onu.

— Okulla ilgili kuşkulardan dolayı mı?

— Evet 'mesela' dedi hoca: 'Rasûlullah (sav.) devrinde de mektep vardı, yirmibirinci yüzyılda da var. Binaların mimarisi ve müştemilatı farklı da olsa ikisi de mektep sayılır. Peki o dönemdeki mektepte öğrenimi yapılan, eğitim verilen müfredat ve usül ile günümüzdeki şirk sisteminin müfredatı, usül ve amacı aynı mıdır? Hepimiz biliyoruz ki geceyle gündüz gibi birbirinden farklıdır. Daha iyi anlayın diye şöyle de bir örnek vereyim: Yoğurdu hepiniz bilirsiniz yediğimiz, ayran, cacık yaptığımız yoğurt. Kireci de çoğunuz görmüşsünüzdür. Onunla duvarlara badana yapılır, ikisinin de beyaz olduğunu biliyoruz. Şimdi ikisi de beyazdır diye yoğurt ile kirecin aynı şeyler olduğunu iddia etmek mümkün müdür? Bunu iddia eden birisine ne diyebileceğinizi tahmin ediyorum.' Hocamın bu misali bizleri hem eğlendirmiş hem de bu konuyu daha iyi kavramamıza vesile olmuştu.

İsmail, arkadaşının sözlerini dinlerken sanki her iki ucu arasında sıkışmış olduğu mengenenin bir diş gevşemesi sonucu oluşan bir rahatlama hissetti.

Bu arada Semih Hoca'nın davetini iletti Mahir'e. Semih Hoca'yı da Mahir gıyaben tanıyordu. Onun hakkın-

da çok güzel şeyler duyduğunu söyledi. Semih Hoca'nın evine birlikte gitmek için buluşacakları yeri kararlaştırıp ayrıldılar.

Her günkünden farklı olarak adeta bir teftiş kurulu gibi başında dikilen anne babasının gözetiminde ve tabi o her zamanki can sıkıcı öğütler eşliğinde evden çıktı İsmail. Çıkmak zorunda hissetti kendini.

Okul bu zamana kadar hiç böylesine sıkıcı ve itici olmamıştı onun için, tuhaf bir duyguya kapılmıştı. İçinden yetmiş, yüz, hatta daha fazla sayıda istiğfar etmek istiyordu. Şu anda kamp görünümlü bir okulda değil de başka bir yerdeymiş gibiydi. Ruhuna, zihnine, fıtratına yabancı bir mekandaymış gibi. Bir tapınak. Evet, burası bir tapınak gibiydi. Modern paganist/putperest bir dinin mensuplarının yetiştirildiği yarı açık manastırdaymış gibi içini titreten garip bir haleti ruhiye içindeydi.

İşte bu öğretmenleri de batıl ve modern putperestlik dininin birer davetçisi, birer rahibi gibi algılamaya başlamıştı. Hepsi aynı kalıptan çıkmış birer kurşun asker değildi elbette. Aralarında rahip tiyniyetliler, Yahudi karakterliler, Afrodit ahlaklılar da vardı. Hatta Şamanizm ocağının ateşini harlandırmaya çalışanlarla Zerdüşt kılıklılar da bulunuyordu aralarında.

Kalpleri parça parça olan bu topluluğun aynı sözleri söylemeleri de tamamen menfaatleri gereğiydi. Efendilerine sadakatle bağlılık yeminleri etmeleri bu yüzdendi.

Canı sıkkın bir şekilde girdiği sınıfında hiç kimseyle ilgilenmeden, selamlaşmadan her zamanki yerine oturdu.

Bir çok sınavda İsmail'in güzel ahlakı, müeddeb duruşu ve tabi çalışkanlığından istifade edip onun kağıdından kopya çekerek iyi notlar alan sınıfın bıçkın kız öğrencilerinden Sevilay'ın sesiyle kendine geldi.

— İsmail hayırdır ne bu halin, ne oldu sana böyle, kayıt tuşun içeri mi kaçtı?

Bütün sınıf İsmail'e dönüp baktı.

— Birşeyim yok, hem sana ne.

İsmail bu şekilde kızarken yüzü de hafifçe kızarmıştı.

— Vaay, profesör bugün gelmiş ama aklı başka yerlerde kalmış.

Sevilay İsmail'e takılırken aynı sırada Yavuz da katıldı söze.

— Olur böyle vakıalar, aşk perisiyle balayındalar. Hayalen tabi, hah hah ha...

Bu tür şakalardan hiç ama hiç hazzetmezdi İsmail, son sözlerin sahibi olan Yavuz'a döndü,

— Utanmaz! Kafan başka birşeye çalışmaz mı talaş faresi!

Yavuz fena bozuldu. İsmail'in bu tepkisiyle diğerleri de sustu. İsmail'i daha fazla kızdırmak işlerine gelmiyordu.

Bir anda herkes telaşla yerlerine oturmaya başladı, matematikçi Sıtkı'nın sesi sınıfın kapasının kapanma sesiyle birlikte duyuldu.

— Günaydın arkadaşlar!

Öğrenciler tek bir ağızdan kısa bir karşılıkla cevap verdiler. Tıpkı kışlada hiza ve istikametle sıraya dizilmiş yüzlerce askerin komutanlarından ‘merhaba asker!’ diye komut şeklinde gelen selamlama ifadesine tek sesle verdikleri karşılık gibi.

— Sağol!

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Son derste genellikle böyle bir sessizlik hakim olurdu. Öğrencilerin gün boyu koşturmacaları, kimilerinin birbirleriyle dalaşmaları bazı öğretmenlerin çok disiplinli tutumlarından dolayı durulmuştu. Tüm bunlar hem bedenlerini hem zihinlerini yormuş hem de iyice acıkmışlardı. Sınıftaki sükunette bunların da etkisi vardı. Başka bir neden de böyle bitik bir saatte yapılacak olan din kültürü ve ahlak bilgisi dersinin çoğunluğu dinden çok uzak olan öğrencileri yapay bir manevi atmosfere sokmasıydı.

En önemli etken aslında ders öğretmeninin tutumu ve yöntemiydi. Branşının gerektirdiği hoşgörü ve anlayışı tam olarak yansıtmayan ‘kül yutmaz hoca’ tavırlarıyla öğrencilerin antipatisini kazanarak aslında kaybetmişti. Minyon tipli ve göbekli olduğu için öğrencileri ona ‘toplu’ lakabı takmışlardı. Sefer Hoca derse başladığında öğrencilerin her biri zihnen yorgun oldukları için bu çile saatinin bir an önce bitmesini beklemeye başlamışlardı bile.

— Arkadaşlar, bugün ‘din’ teriminin tanımı üzerine ders yapacağız. Din konusunu genel bir tanım çerçevesinde irdelemeye çalışacağız. Bu konuyla ilgili olarak birşeyler söylemek isteyen var mı?

Dersin bir an önce bitmesi için sabırsızlanan öğrencilerden cevap veren olmadı. Birisi kalkıp birşeyler söylese ders daha çok uzar diye kimse ilgilenmeyince kısa bir sessizlik oldu sınıfta.

Toplu Sefer Hoca kim bilir kaç yüzüncü kez sözlük gibi bir tarifle girdi konuya. Ders sırasında öğrencilerin başka şeylerle meşgul olması ya da kendi aralarında fısıldaşmalarına hiç tolerans göstermiyordu. Çoğunun dikkati başka şeylerde ve yorgun olan öğrencilerini kendine has bir üslupla uyararak, asabi bir tonlamayla başladı anlatmaya.

— Dinle! Peki, önce bir tanım yapalım ondan sonra tedrici olarak diğer hususlara doğru ilerleyeceğiz. Din, esas itibariyle Arapça bir terimdir. Arapça da yol, hukuk, hesap günü ve hayat nizamı anlamlarına gelmektedir. Bunu biraz daha açacak olursak; genellikle inanç siteminde kutsala, metafizik değerlere veya tanrı fikrine yer veren ve inananlarına bir yaşam biçimi öneren sistemdir diyebiliriz arkadaşlar. Dinler, tanrı düşüncelerine, yayıldıkları alanlara, kurucularına ve diğer çeşitli özelliklerine göre tasnif edilirler.

Toplu Sefer bu girizgahtan sonra uzun uzun farklı dinleri anlatmaya devam etti. Hristiyanlık, Yahudilik ve Budizm gibi dinlerin tarihçelerini ve bazı inanç ilkelerini anlatıyordu. Sadece anlatmakla da kalmıyor hiç beklenmedik bir anda anlattığı konuyla ilgili öğrencilere sorular soruyordu. Genç Beyinler ise Toplu Sefer'in anlattıklarından çok farklı birşeyle meşguldü.

Herkes saatin yelkovanının neden bu kadar ağır ilerlemekte olduğunu düşünmekteydi. Öğretmenin anlattığı konularda kendilerini heyecanladıran birşey yoktu.

Bunlardan pek haz etmiyorlardı, ihtiyaçları da yoktu böyle malumatlara ama ters adamdı bu Toplu Sefer. Yazılı imtihanlarda da hep böyle konulardan sorardı soruları. Öğrencilerde din dersinden kırık not almak istemiyorlardı haklı olarak. Din dersinden kırık not almaları demek, yıl boyunca anne babalarından zılgıt yemek demekti.

— Ulan dürzü! Okula giden de dinsiz mi olacaksın? Bak hele bedenden resimden bile beş almışsın, din dersi kırık, tu sana.

İşte böyle bir manzarayla karşılaşmamak için Hristiyanlık, Yahudilik, Budizm ve Zerdüştlüğü de az biraz olsun bilmek zorundaydılar.

Felsefi yönü ağır basan bazı ibadet biçimleri olduğu gibi tasavvufi tarikatlara da geçmiş bulunan Budizm'e merak saran bazı öğrenciler bu yönde bir takım araştırmalar bile yapıyorlardı.

Sınıfta ismi Borabay olan bir çocuk Budizm üzerine o kadar çok araştırmalar ve okumalar yapmıştı ki kendi çapında bir Budizm uzmanı sayılabilirdi. Gerçi annesinin arkadaşları ile beraber Budizm'in bir ibadet şekli olan meditasyon seansların katıldıklarına dair birçok dedikodu yapılıyordu ama Borabay'ın bunlara kulak astığı yoktu. Bu nedene kendisini kınamaya çalışanlara şöyle cevap verirdi:

— Herkes inancında özgür olmalıdır. Meditasyon dediğiniz nedir ki? Herhangi biriniz istediği yerde oturup rahatça meditasyon yapabilir. Bunun için illa Budist olmaya gerek yoktur. Size daha ilginç birşey söyleyeyim mi? Tarikatçılar bile transa geçip meditasyon yapıyorlar. Ama bu işlemin adına başka birşey söylüyorlar. Mesela

Budistlerin yoga dediği şeye tarikatçılar rabıta diyorlar, nirvana dedikleri şeye de vecd diyorlar, cezbe diyorlar. Daha neler var, bilmiyorsunuz. Ne olmuş yani annem yoga yapıyorsa, bakın işte tarikatçılar dahi yaptıklarına göre kötü birşey olmamalı değil mi?

Borabay annesini savunurken bu konuda ne kadar bilgili olduğunu gösterme fırsatını da iyi değerlendirmişti.

İsmail iyice bunaldığını hissetti sınıfta. Buradaki arkadaşlarının da ailelerinin de çoğunlukla İslam'dan uzak bir yaşantı içerisinde sel süprüntüsü gibi sürüklenip savrulduklarını düşünüyordu.

Gerçek olan şuydu ki herkesin yaşadığını zannettiği şey aslında dini görünümlü bir kültür ve geleneksel yaşam biçiminden başka birşey değildi.

Şu Toplu Sefer mesela, ilahiyatçı olduğunu söyleyen bu adam Mahir'in dahi bildiği gerçeklerden habersiz olabilir miydi? Yoksa saklamaya çalıştığı gerçekler mi vardı? Bu gerçekleri neden saklıyordu? Eğer ortada bir kabahat varsa bundan yalnızca Toplu Sefer mi sorumluydu? Yoksa aramızda dolaşan sayısını dahi bilmediğimiz kadar Toplu Sefer mi vardı? Bu adamlar cahil miydi, fesat memurlar mıydı?

Okuldaki din dersinde Toplu Sefer'in yaptığı din tanımından sonra İsmail de bu konuda küçük çaplı bir araştırma yapmaya karar verdi. Ailesi de kendilerini 'dindar' olarak tanımlamaktan hoşlanmaktaydı. Ne gariptir ki şu ana dek ne annesinden ne de okulda eğitimleri için çırpınan babasından dinin anlamı hakkında herhangi bir açıklama ya da öğüt dinlememişti.

Açıklama yaptılar da mı dinlememişti? Hayır, aslında ailesi de İslam'ın manası, kapsamı ve müminlere ver-

diği değer ile yüklediği sorumlulukların gerçek anlamda farkında değillerdi. Bunu hatırladığında yüzünde acı bir tebessüm belirdi, burkulurken yüreği.

Son ziyaretinde Semih Hoca'nın kendisine söylediği sözü hatırladı: 'Bilgi acıtıcıdır ve kişinin zihin konforunu darmadağın eder!'

Din konusunda insanların zihninde ve toplumsal hayatta eksik kalan çok şeyler olduğuna dair kuşkuları her geçen gün daha da kuvvetleniyordu. Muhtemelen de, özellikle eksik bırakılmıştı bunlar. Sonra da eksik bırakılan veya tahrif edilip bozulan asılların yerleri yanlış ve yapay başka bir takım şeylerle doldurulmuştu. Hem de tüm bunlar sistematik olarak yapılmaktaydı.

Din nedir? Basit ve yalın bir soru. Mahir'in konuşmalarında sık sık dile getirdiği tevhid konusu dinin özünü temelini oluşturuyordu. O sırada çok hoşuna giden bir örnek de vermişti Mahir.

— 'Mükemmel bir mimaride yapılmış çok güzel ve modern bir ev düşün, yeni de yapılmış. Bu evin her tarafına dayanıklı ve kaliteli malzemeden tesisat döşenmiş, şık ve pahalı avizeler takılmıştır, ileri teknoloji ürünü elektronik ev aletleri ve cihazlarda tam takım alınıp yerleştirilmiş durumda. Bu evin elektrik bağlantısı güvenli ve sağlam bir şekilde yapılmaz ise evin içerisinde bulunan elektronik cihazların ve diğer aletlerin ileri model ve yüksek kalite olmasının hiçbir anlamı olmaz. Hatta zamanla kullanılmaya kullanılmaya o cihazlar ve tesisat çürüyecektir. İlk anda görünümde estetik ve hoşuna gidecek bir tablo görürsün ama hiçbir hizmet veya değer üretmediği için bunların hepsi kuru bir kalabalık olarak orta yerde durur, hayatı kolaylaştırmaları bir yana sana

yük olurlar. Bu şekilde evin kullanım alanı da çok daralmış olur.’

Din konusu üzerine düşünürken aklına fizikçi İzzet Hoca’nın atomla ilgili söyledikleri geldi. Din ve dinin özü olan tevhid ile atom arasında bir münasebet kurmaya çalışıyordu şimdi. Atomun çekirdeğinin tanımını hatırladı: Atomun etrafında elektronların dolaştığı proton ve nötronlardan meydana gelen pozitif elektrik yüklü merkez kısmı. Bir cümle, hepsi bu.

Maddenin en küçük parçası atom ile insanlık alemine düzen veren Rabbani sistem olan İslam’ın lafzen öz ifadesi olan tevhid arasında kurmaya çalıştığı paralellikten büyük bir keyif aldı İsmail.

Son olarak yine TopluSefer’in yapmaya çalıştığı din tanımına döndü. Onun yaptığı tanıma göre her hukuk düzeni ve her hayat nizamı kendi başına birer din idi. Fakat bu mevzuyu zihninde tam olarak netleştiremiyor, somutlaştıramıyordu.

Evlerinin bulunduğu sokağa girdiği sırada bahçeli bir evin içinden kendisini çağıran bir çocuk sesi duydu.

— İsmail abi, İsmail abi... Beni bekle!

O anda Semih Hoca’nın evinin önünden geçtiğini fark etti. Seslenenin kim olduğunu görmemişti ama küçük İbrahim olmalıydı bu. Semih Hoca’nın dokuz-on yaşlarındaki oğlu İbrahim’i beklemek üzere kapının önünde durdu. Bahçe kapısı yavaşça açıldığında İbrahim o yaşından hiç umulmayan bir tavırla İsmail’i içeri çağırdı.

— İsmail abi, içeri gelir misin?

Bunu söylerken de eliyle gel işareti yapıyordu yumurcak. İsmail bu sevimli davete gülümseyerek ve adımlarıyla ona doğru yürüyerek karşılık verdi.

— Selamun aleykum İbrahim'ciğim, nasılsın?

— Aleykum selam, iyiyim. Babam, İsmail abine söyle akşam namazını birlikte kılalım, dedi.

— Tamam İbrahim. Peki baban şu anda evde mi?

— Hayır. Babam evde değil ki. Ama akşama gelir eve.

İbrahim'in çok mühim ve gizli birşey konuşuyormuş gibi alçak sesle konuşmaya özellikle gayret etmesi İsmail'i biraz şaşırtmıştı. Eğilerek İbrahim'e sordu.

— Benimle neden böyle fısıltıyla konuşuyorsun İbrahim? Boğazına birşey mi oldu?

İbrahim bir 'nıç!' eşliğinde başını yukarı kaldırıp indirdikten sonra daha rahat konuşmaya başladı bu kez.

— Ben kimseyle böyle konuşmuyorum ki. Babam dedi ki, 'bunu yalnız İsmail abine söyle, başka birisine söyleme'

İsmail hem akıllı hem de sevimli İbrahim'in şu minicik haliyle gösterdiği duyarlılığa hayran kaldı. Tabii öğreticisi olan babasına da.

— Hadi bakalım küçük adam, gelince selam söyle babana.

— Tamaam, söylerim!

İbrahim'in son sözlerini canlı ve yüksek sesle söylemesi İsmail'i yeniden gülümsetmişti.

Kararlaştırdıkları yerde buluşup davet edildikleri eve doğru yürümeye başladı iki genç arkadaş. Mahir de Semih Hoca'yı gıyaben tanıdığını söyledi İsmail'e. Daha önce talebesi olduğu hocalardan bazıları ondan övgüyle bahsetmişler, hem ilim ehli hem de gayretli bir tevhid davetçisidir, diye tanıtmışlardır. Zaman zaman da İsmail'e serzenişte bulunuyordu Mahir:

— Bana ondan hiç söz etmedin İsmail.

— Gıyaben de olsa onu tanıdığını bilmiyordum ki! Evine ben de ilk kez bu akşam gideceğim, misafir olarak.

— Semih Hoca'nın Medreb'de büyük bir işyeri varmış.

— Doğru. Nasip olursa zaman zaman gidebiliriz ziyaretine. Ama bunu kendisine sorsak daha iyi olur bence.

— Haklısın, gittiğimizde bulamayabiliriz, bulsak da kendisi müsait olmayabilir. İşyeri sonuçta. Yine de her halükarda böyle kıymetli insanlardan mümkün olduğunca istifade etmeye çalışmalı. Ortalıkta ilim ehli kalmamış kardeşim, yok yok!

— Vardı ya hani göbek göbeğe çarpıştığın hocalar, şeyhler, profesörler.

Bunu söylerken bahsettiği tiplere kızgınlığının da belirginleştiği esprili bir tonla karşılık verdi İsmail.

— Ben gerçek manada bazı ilim ehli insanlar gördüm. Bu değerli alimlerden birisi şöyle diyordu: 'Kitaplar gerçekten hacim ve sayı itibariyle çok fazladır. Felsefe, kelam ve zihni yoran mebzul miktarda lüzumsuz eserler hayli çoğalmıştır. İlim ise bunların çoğundan uzaktır.'

— İlim dedin ya şimdi.

— Evet.

— İlim ile bilim arasında nasıl bir fark var, ikisi de aynı mı acaba?

— Bunu bilmiyorum İsmail. Allah sana iyilik versin, nereden gelir aklına böyle sorular.

— Önemli değil ya. Baksana birbirine çok yakın duruyorlar. Bence anlamları da pek farklı değildir bunların.

— Olabilir, evet. İlim-bilim. Neyse biraz sonra Semih Hoca'ya sorarız.

— Tabii orada hatırlayabilirsek.

— Ve vakit bulabilirsek.

— Haklısın, işte Semih Hoca'nın evine geldik.

Oturdukları odada ilk anda dikkatlerini çeken şey sadelik olmuştu ikisinin de. Başlarda biraz şaşırmışlardı bu sadeliğe. Bilhassa İsmail bu durumu biraz yadırgamıştı. Daha önce buradan çok daha sade evler de görmüştü. Bir keresinde annesiyle beraber evine gittikleri çok fakir bir akrabalarını hatırladı. Ev sade bile değil, metruk ve perişandı. Fakir akrabaları da üzerine yorganını çekmiş, kemik renkli kaseden birşeyler içiyordu. Orada gördüğü sadelik değildi, yoksulluktu. Evin her tarafına sinmiş fukaralığın zorunlu bir sonucuydu bu. Oradaki manzarayı, yavan ve soluk bir sadelik, bir mahrumiyet olarak düzeltti hatırasında.

Dakikalar ilerledikçe oturmakta olduğu odadaki sadeliğin daha güzel olabileceği kanaati oluştu onda. Daha gerçek ve daha asil bir sadelik. Hal böyle olsa da bazı nedenleri olmalıydı. Semih Hoca genel ortalamaya göre iyi denebilecek bir gelire sahipti. Maddi imkanla-

rı rahat, hatta konforlu bir hayat için gayet elverişliydi. Böyle bir şeye tevessül etmiyor, bilakis fakir bir ailenin sürdürdüğü gibi çok sade ve mütevazi bir evi ve hayatı vardı. Yıllardır komşu oldukları için iyi biliyordu ki ailesi de savurgan değildi. Fırsat ve imkan buldukça fakire, düşküne yardım etmekte öncülük ederdi Semih Hoca.

Bu konu kendi ailesinde defalarca söz konusu olmuş ve babası Semih Hoca için övgü anlamında olduğunu tahmin ettiği şöyle birşey söylemişti.

— Semih Hoca kalender bir adamdır.

Mahir yere serilmiş enli, uzun ve epeyce kalın mindere oturur oturmaz karşısındaki duvarı yukarıya doğru tavanla kesiştiği noktaya kadar süzdü. Tavandan da zemine kadar hatta yaslandığı yastığı dayadığı duvar da dahil bütün duvarları kontrol etti gözleriyle. Usta bir hattatın elinden çıktığı anlaşılan çok güzel bir hat tablosu dışında duvarlarda yazılı, asılı veya çakılı herhangi birşey göremedi. Tevhid kelimesinin Arapça lafızlarla yazıldığı hat tablosu odadaki atmosferi daha etkileyici bir sadeliğe büründürüyordu. Odanın kullanım alanı oldukça geniş sayılırdı. Oda kapısının olduğu bölüm dışındaki duvarların dibine yerleştirilmiş minderleri birleştirseler bu oda pekala bir güreş salonuna dönüştürülebilirdi.

O kadar geniş ve rahat kullanıma müsait bir alan vardı ki. 'Acaba Semih Hoca bu odayı spor faaliyetleri için mi kullanmaktaydı?' Sonra neredeyse omuzları birbirine temas edecek şekilde yakınında oturan İsmail'e dönerek:

— Ne kadar sade ve güzel, değil mi?

İsmail, Semih Hoca'yı gözler gibi kapıya bakarak:

— Hem de çok.

Çok sade mi ya da çok güzel miydi? Yoksa her ikisi de miydi? Mahir de tam anlayamamıştı bunu.

Odanın kapısı açılıp beyaz ve parlak cellabiyesinin içinde gülümseyerek kendilerine doğru gelen Semih Hoca'yı gayri ihtiyari yerlerinden kalkarak ayakta karşıladı her iki genç adam.

Semih Hoca'nın rahatlığından belliydi ki evdeyken bu kıyafeti kullanmaktaydı.

— Hazır mıyız, namaza durmak için.

— Evet Hocam hazırız.

— Haydi buyurun bakalım.

İsmail koluyla hafifçe Mahir'i dürtünce Mahir hemen başladı kametlemeye.

— Allahu Ekber Alahu Ekber...

Namazı bitirip ayrı ayrı dua ve zikirle meşgulken odaya minik İbrahim girdi. Ağlak bir sesle babasına yöneldi.

— Ben de sizinle birlikte kılsaydım keşke, beni neden beklemediniz baba?

Semih Hoca küçük İbrahim'in yaptığı serzenişe hak verdi, üzgün olduğunu belli etmeye çalışarak telafi etme yolunu gösterdi.

— Hay Allah nasıl da unuttuk seni ama üzülme bak zil çalıyor, Mustafa dayın geldi galiba bu akşam da onunla beraber kılarsınız. Hadi sen de Mustafa dayını karşılamaya git şimdi.

— Yarın seninle beraber kılacağım ama.

— İnşaallah yarın beraber kılarız oğlum.

— Yaşasın Allahu Ekber!

Kanatlanıp öyle çıktı sanki İbrahim odadan hızlıca ve mutlu bir şekilde.

Ev sahibi ve misafirleri karşılıklı oturmuş konuşuyorlar. İsmail gün içerisinde küçük İbrahim ile görüşmesinden söz etti. Yaşından umulmayan belki de bundan dolayı çok daha sevimli görünen davranışlarını ve akıllıca sözlerini anlatınca hepsi güldü.

Mahir Semih Hoca ile gıyaben tanışıklığını anlatmaya başladı.

— Hocam isminizi çok duydum gıyaben sizi tanıyorum diyebilirim.

— Öyle mi o zaman ortak tanıdıklarımız vardır seninle.

— Kerem Hocamız vardı, Telan muhitinde oturuyordu.

— Kerem Kuloğlu Hoca, halen ondan mı ders alıyorsun?

— Hayır Hocam ama kendisi derslere devam ediyor.

— Uzun zaman oldu görüşemedik onunla.

— Sizden iyi olmasın, o da çok değerli bir hocadır.

Mahir'in bu sözünü tebessümle karşıladı.

— Olsun olsun akidesi düzgün, menheci Rabbani olsun, ilim ehli gayretli muvahhidlerden olsun da, varsın benden de çok daha iyi olsun. İyiler çoğalırsa bundan

herkes istifade edecektir, en çok da kötüler.

— Hocam bir ara sizin kitap çalışmalarınız olduğunu öğrenmiştik, akıbetini öğrenebilir miyiz? Çıktı mı kitaplar?

— Evet bir müddet öncesine dek o yönde bir takım çalışmalarım vardı.

Biraz da heyecanla atıldı İsmail.

— Abi şu anda kitabınız var mı?

Bu türden çalışmalarıyla ilgili konuşmaya pek istekli değildi Semih Hoca, kitap taslağını da büyük ölçüde tamamlamıştı ve öylece duruyordu evde. İsmail'in bu sözünden hareketle bir espri yaparak konuyu değiştirmek istedi.

— İsmail. Bu odada kitap görmedin diye kitabımız yok mu zannettin molla?

Mahir bir anda kahkahayı basacak gibi oldu ama hemen toparlanıp Semih Hoca'nın gülmesine o da eşlik etti.

İsmail ise Semih Hoca'nın sözlerini ilk duyduğunda 'Eyvah kötü birşey söyledim galiba' diye endişelenirken Semih Hoca ile Mahir'in birlikte güldüklerini görünce rahatladı. Bu esprideki katkısını düşünüp rahat rahat katıldı onlara.

— Estağfurullah abi, ben sadece şey demek istedim, yani matbaa da basılmış olan ve kitapçılarda bulunan kitabınız var mı anlamında sormak istemiştim.

Odanın kapısı açıldığında içeriye biri sakallı iki genç girdi. Sakalsız olan misafir gibi içeri alındığına göre diğeri Mustafa olmalıydı, küçük İbrahim'in dayısı Mustafa.

İsmail ile Mahir içeriye ilk giren ve kendileri ile hemen hemen yaşıt olan şahsın yüzüne bir yerden aşinaydılar ama nereden diye hatırlamaya çalıştılar. Okuldan olabilirdi evet, bu yüzü okulda görmüşler ama herhangi bir tanışıklıkları olmamıştı.

— Selamun aleykum Hocam nasılsınız?

— Aleykum selam, hoşgeldin Bekir.

— Hoşbulduk Hocam Allah razı olsun.

— Gel gel buyur şöyle otur.

Semih Hoca misafirine hemen solundaki boş minderi gösterip oturmaya davet ettiğinde ikisininde elleri halen musafaha halindeydi.

— Baban nasıl iyi mi?

— Çok şükür onlar da iyiler.

— Belki tanışmıyorsunuzdur ama birbirinize yabancı da olmadığınızı tahmin ediyorum.

Bekir'i işaret ederek Mahir ile İsmail'e seslenmişti.

İsmail:

— Doğru aslında ilk gördüğümde abinin siması hiç yabancı gelmedi ama dediğiniz gibi tanışıklığımız da olmadı.

— Öyleyse tanıştırayım sizi. Bu kardeşimiz Bekir üniversite öğrencisidir. Hangi bölümdü Bekir?

— Psikolojik danışmanlık ve rehberlik bölümü.

— Evet bu arada dostum ve kayınbiraderim Mustafa'yı da tanıştırayım sizinle.

İsmail memnuniyet ifadelerinden sonra kendini tanıttı.

— Adım İsmail, Bekir abiyi daha önce okuldan hatırladım, Mustafa abi ile bizim sokakta sık sık karşılaşıyorduk ama tanışmak nasip olmadı.

— Demek ki nasip bugüneymiş.

Mustafa cümlesini tamamladığı sırada herkesin gözleri Mahir'e yönelmişti.

— Ben Mahir. Geçen seneye kadar Bekir abinin de mezun olduğu MEC Lisesinde öğrenciydim ama hamdolsun bir yıldan fazla bir süredir ayrıldım okuldan.

Tanışma faslı bitince liseden, üniversiteden okul hayatıyla ilgili ufak ufak sohbetler başladı. Bir süre sonra yemek hazırlığı başladı. Kucağındaki ekmek sepetiyle İbrahim girdi içeriye. Ardından Mustafa'nın birkaç kez daha mutfak turları oldu.

İsmail'in aklında Semih Hoca ile geçen günkü görüşmesinde gündeme gelen konular vardı. Bu konularla ilgili konuşmadan oradan ayrılmıştı.

Acaba Semih Hoca ne anlatacaktı bu akşam? Bir ara hiç zaman kaybetmemek için hemen mevzuya girmeyi niyetlendi. Sonra vazgeçti. Semih Hoca bizi evine davet ettiğine göre, var mı yok mu bilmiyorum ama süs havuzu gösterecek değildi ya, diye düşündü. Onun için biraz daha sabretmeliydi.

Zihninde beliren soruları bir kağıda not etmeyi neden akıl edemediğine hayıflanıyordu şimdi. Henüz tanıştığı insanların da bulunduğu bir ortamda çok da rahat davranamamaktan korkuyordu. Heyecanlanabile-

ceği için sorularını tam ve sıralı olarak soramayabileceğinden endişeleniyordu birazda.

Neyse ki Mahir ile birlikte gelmişlerdi. Eksik bıraktığı bir şeyler olması halinde Mahir'in tamamlayacağını, en azından hatırlatacağını düşünüp rahatladı biraz.

Semih Hoca'dan dinleyeceklerinin Mahir'in daha evvel anlatmış olduklarından daha önemli ve ayrıntılı olacağından emindi. Bunları düşünüp sohbetin başlamasını sabırsızlıkla beklerken, beklenmedik birşey oldu.

Nedenini anlayamadığı bir sıkıntı bastı İsmail'i birden. Bir an karmaşık bir ruh hali hissetti. Damarlarının her milimetresinde kanıyla beraber dolaşan birşey vardı sanki. O şey , inanılmaz bir hızla deveran ediyordu ve şu an hissettiği huzursuzluğa neden oluyordu sanki.

Tanımlayamadığı birşeydi bu. Huzursuzluğunu her geçen saniye kat be kat artıran ve bir mana veremediği o şey... O şey her ne ise işte onu bir daha tekrar etmemek üzere yerinden söküp ulaşılamayacak kadar çok ama çok uzaklara atmak istiyordu.

Peki, bunu nasıl yapabilirdi? Şu anda hiçbir fikri yoktu. Bu sıkıntı yeni başlamıştı ama şu an bulunduğu ortamdan dolayı daha çok rahatsız oluyordu. Evde veya herhangi kapalı bir alanda tiksintiyle rahatsızlık veren bir haşeratın dışarı atılması için kapılar, pencereler açık tutulur ya. Ah... İşte şu anda damarlarında bir açma kapama düğmesi olmasını ne çok istiyordu. Böylece bu muazzeb ruh halinden kurtulabilirdi. Yoğun ve kabarık bahar bulutları gibi böyle aniden ortaya çıkan bu türden bir sıkıntıyı geçmişte hiç yaşamamıştı.

Halbuki birkaç dakika içerisinde yüreğini ferahlatacak çok mühim konular konuşulacaktı. Bu durumdan

hoşnut olması gerekirdi. Ne var ki sıkıntılı hali devam ediyordu İsmail'in. Belki de hiç önemsemesem bu ıstırabı atlatırım diye düşündü. Görünürde de hiçbir ağrısı sızısı yoktu. Bu iç sıkıntısının kaynaklanabileceği herhangi zahiri bir neden de görünmüyordu. Başka ne olabilirdi ki?

'Daha önce tanışıklığı ve muhabbeti olmayan Mustafa ve Bekir ile aynı ortamda bulunmaktan kaynaklanıyor olabilir mi?' diye sordu kendi kendine. Hayır, böyle birşeye neden olabilecek bir durum yoktu ortada. Bir iki yaş fark olsa da ikisiyle yaşıtlardı. İlk kez tanışıyor olmalarına rağmen üç çeyrek saattir gözlemlediği kadarıyla ikisi de çok samimi ve mütevazi insanlardı, sevmişti onları.

Bu gece eve geç gideceği için babasının tepkisinin ne olabileceği hususunu hatırladığındaysa ilginç ama büyük bir rahatlık hissediyordu bu konuda. Öyle ya, artık ilkokula giden kısa donlu, önlüklü minik bir öğrenci değildi. Hem şu an misafir olarak bulunduğu evden zihnindeki istifham yumağından ve kalbindeki şüphe yükünden azade bir şekilde çıktıktan sonra babası ne derse desindi. Fazla dert etmiyordu bunu kendine.

Mikroskobik bir ateş topu gibi ta kılcal damarlarına kadar girip çıkarak ruhunun en ücra köşelerine çarpıp durduğunu hissettiği şeyin nedenini hala anlayamamıştı. Ona bu buhranı yaşatan şeyin artık gözünden de gönlünden de gittikçe uzaklaşan okul ve arkadaş çevresinden kopma gibi bir ihtimal olabilir miydi?

Kendisini dipsiz bir gayya kuyusuna yuvarlanmış olmaktan beter bir hale sokan bu birkaç dakikalık buhran nöbetinden kurtulmasına vesile olan bazı sözler işit-

tiğinde ilk anda bunun gaipten geldiğini zannetmişti. Oysa Semih Hoca'ydı konuşan.

— 'Çünkü şeytan sizin damarlarınızda tıpkı kanın dolaşması gibi dolaşır' diye buyurdu Efendimiz (sav.).

Oh, bu ne güzel tevafuk. Bu güzel hadisi duymaktan dolayı çok mutluydu. Derde deva, yaraya merhem oldu bu sözler.

Hay lanet olasıca! Demek şeytanın telbisatıydı tüm bu daralma ve sıkıntı. Allah'a hamd olsun, dedi içinden. Ve gevrek bir gülümseme yayıldı İsmail'in yüzünde gayri ihtiyari. Bunu odada bulunan hiç kimse fark etmemişti. Bekir konuşuyordu. Onun sözlerine kulak kabarttı sonra. Kendisini dinleten, güzel ve nazik bir üslubu vardı Bekir'in.

— Küfür anayasasıyla yönetilen bir ülkede otorite sahibi yönetici zümrenin küfründe hiçbir şüphem yoktur. Ancak bu meseleyi daha alt tabakalardaki insanlara teşmil etmek yani genellemek ne kadar doğrudur? Bu insanların tevhid kelimesini ikrar ettiklerine günün hemen hemen her saatinde şahit oluyoruz. Kelime-i tevhidi ikrar edenleri her ne suretle olursa olsun İslam dairesinin dışına çıkarmak gibi ağır ithamlarda bulunmanın şeriatta yeri var mıdır? Hadis ve siyer kitaplarında kayıtlı olan meşhur 'Usame hadisi'ni hatırlayınız.

Usame b. Zeyd -Allah ondan da babasından da razı olsun- kelime-i tevhidi söyleyen bir adamı sırf bir zan nedeniyle öldürmüştü. O, zannetti ki adam ölüm korkusundan dolayı kelime-i tevhidi söylemişti. Usame'nin bu yaptığını öğrenen Rasûlullah (sav.) Efendimiz kendisine:

— 'Ey Usame! La ilâhe illallah dedikten sonra onu öldürdün mü?' diyerek fena birşey yaptığını bildirmiştir. Usame'nin:

— 'Ölümden korunmak için söylemişti' şeklindeki savunmasına karşılık Rasûlullah (sav.) sürekli aynı cümleyi tekrar edip durmuş ve onu azarlamıştır. Bu hadis sahih ve çok bilinen bir hadistir.

'Her kim La ilâhe illallah derse cennete girer' hadisi de böyle toptancı etiketlemelere en büyük engellerdendir.

Aslında bu hususta deliller çoktur. Ben bir hadisi şerif daha arz etmek istiyorum. Bunu da çoğumuz biliyoruzdur. 'Bitaka' hadisi, yani günümüz diliyle pusula hadisidir bu da. Doksan dokuz günahı olan bir adam kıyamet gününde Allah'ın huzuruna getirilir. Adam dünyadayken işlediği günahlar yüzünden helak olacağını düşünür. Fakat tek bir iyilik olarak tevhid kelimesinin yazılı olduğu kağıt o kişinin kurtuluşu için yeterli olmuştur.

Hocam, yani bunlar ortadayken kalkıp da bu mazlum ve gariban halka 'Muvahhid değilsiniz!' demek ne kadar insaflı bir davranış olur? Böyle bir hüküm insaftan, delil ve hüccetten de yoksundur. Böyle şeyleri hararetle savunup bunun davetini yapan insanlar öyle zannediyorum ki henüz dünya hayatında kendilerinden başkasının ahiretteki akıbeti hakkında peşin hüküm vermiş olmaktadırlar. Bu da çok büyük bir vebaldir. Böyle bir şeyden de Allah'a sığınırım.

Bekir'in bu kısa konuşmasını herkes pür dikkat dinlemişti. Söylediklerinden çok üslubu, kontrollü ses tonu ve konuşmasına katmaya muvaffak olduğu açıkça

görülen duygulu tonlamaları kendisini dinleyenlerde geçici bir etki bırakabiliyordu.

İsmail kısa süren kaotik ruh halinden sıyrılmış ve sohbetin seyrini merak etmeye başlamıştı. Mahir, bu konulardaki tartışmalara pek aşinaydı. Bekir'i dinlerken de aynı rahatlık vardı üzerinde. Semih Hoca kim bilir kaçıncı kez karşılaşmaktaydı bu türden sorularla....

Bekir'in sorusunu tebessüm ederek cevap vermek için söze başladı.

— Evvela şunu açık bir şekilde belirtmek gerekir ki kelime-i tevhidi ikrar etmek aslında bir ibadettir. İman tanımı yapılırken 'dil ile ikrar..' şeklinde başlanması da ikrarın bir ibadet olduğunu göstermektedir. Bu kelimenin asli ibadetlerden olduğuna delalet eden birçok hadisler var. 'Kim La ilâhe illallah derse...' şeklinde gelen hadis-i şeriflerde tevhid kelimesinin ikrarının hemen ardından kişiye cennet vaad edilmesi, bu kelimenin ikrarının asli ibadetlerden olduğunu ortaya koymaktadır.

İsmail, Semih Hoca'nın kısa bir süreliğine sükut etmesinden yararlanarak bir soruyla araya girdi:

— Abi birisi 'La ilâhe illallah' deyince ibadet etmiş oluyor dedin ya, peki ibadet eden birisine Bekir abinin dediği gibi nasıl ağır bir ithamda bulunulabilir? Bunu tam olarak anlayamadım.

Bekir belli etmemeye çalışsa da İsmail'in sorusundan memnun olmuştu. İsmail, benzer konularda daha çok Mahir'den birşeyler dinlemişti. Umduğu şekilde mevzu okul ile ilgili değil de böyle bir konu da açılmıştı madem o da birkaç soru sormak istiyordu.

Semih Hoca, İsmail'in yönelttiği bu sorunun girişini yaptığı konudan farklı olmadığını biliyordu. Bununla beraber durgunluğu gözünden kaçmayan İsmail'in sorular sorarak sohbete dahil olması onu sevindirmişti.

— Evet, Allah Teala, kullarına emretmiş olduğu ibadetlerin hepsinde o ibadeti yapacak kimsenin yerine getirmesi gereken bazı şartları da belirlemiştir. Bu şartlar yerine getirilmedikçe ibadet de geçerli ve makbul değildir. Buna bir misal verelim: Namazın farziyeti ve fazileti tartışmasızdır. Bir kimse, namaz farzdır ve çok büyük bir fazileti vardır diye namazın şartlarından birini veya birkaçını yerine getirmeden gece gündüz namaz kılsa dahi kıldığı bu namaz fasittir, Allah katında hiçbir kıymeti yoktur. Böyle bir namazda taharet ve niyet gibi şartlar olmadan o namaz makbul değildir.

İslam'ın özü ve en mühim ibadeti olan La ilâhe illallah'ın söylenmesinin de tek başına yeterli olmadığının bilinmesi gerekir. Zira tevhid kelimesinin anlamını bilmekle beraber şartlarını yerine getirmek de zaruridir. Tevhidi bozan itikat, söz ve amellerden de uzak durulmalıdır. İşte bu durumda tevhid kelimesinin söylenmesi kişiye fayda verecektir inşaallah.

La ilâhe illallah'ı söylemekteki maksat, Allah'ın rızasını ve hoşnutluğunu kazanmaktır. Cehennemden azat olup cennete girmeyi gerektiren asıl sebep olmasıdır. İşte bu gereklilik de, söylenen sözün bütün şartlarının bir arada bulunması ve onu ortadan kaldıracak (şirk gibi) bir durumun olmaması halinde geçerlidir. Tevhid kelimesini söyleyen kişide bu kelimenin şartlarından bir tanesi dahi eksik olursa yahut La ilâhe illallah'ı söyleyen birisi bu kelimeyi ortadan kaldıracak/bozacak

bir söz söyler, bir amelde bulunursa durum tamamen aleyhine döner. Bu durum da (La ilâhe illallah'ı sadece diliyle söylemesi) kişinin Allah'ın rızasına kavuşmasına ve cehennemden kurtulup cennete girmesine yetmez.

Semih Hoca sözlerine kısa bir ara verdiğinde odadakileri tarayıcı, seçici bakışlarla süzdü. İstiyordu ki misafirlerden birisi bir cümleyle de olsa sohbete katılsın, birşeyler sorsun.

Semih Hoca'nın sohbet tarzı oldukça esnekti. Kendisini dinleyenlerin de zaman zaman katılıp kendilerince küçük de olsa bir katkıda bulunmalarına imkan veriyordu. Sohbetlerinde veya daha ileri düzeydeki derslerinde bu şekilde davranmakla kendisini dinleyenlerin sorularıyla ve yorumlarıyla ufuk açıcı katılımlara teşvik ediyordu. Sohbetin çerçevesini kendisi belirlediği için konunun dağılmasına ya da başka bir sıkıntı yaşanmasına fırsat vermiyordu hiçbir zaman.

Bekir, Semih Hoca'nın son söyledikleriyle ilgili olarak biraz konuşmak ihtiyacı hissetmişti.

— Sözünü ettiğiniz bu şartlar İslam'ın ilk dönemlerinde ileri sürülmüş müdür? Yoksa zamanın ilerlemesiyle mi ortaya çıkarıldı bu şartlar ve sınırlar? Ne dersiniz Hocam bu konuda?

— La ilâhe illallah, insanlık tarihi boyunca gönderilmiş olan bütün Peygamberlerin ortak davetidir. İstisnasız tüm Peygamberler toplumlarını bu hakikate davet etmişlerdir. Allah Teala, Rasûlullah (sav.)'a hitaben şöyle buyurmaktadır:

(Semih Hoca ayetleri evvela Arapça olarak, okuyor sonra mealini açıklayıp sohbete devam ediyordu)

"Senden önce hiçbir Rasûl göndermedik ki ona 'Benden başka ilah yoktur; şu halde bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım." (21/Enbiya, 25)

Şimdi, Bekir kardeşim. Sorduğun sorunun cevabına kelime-i tevhidin önemi ve faziletinden başlamak gerekiyor. Nedir bu kelimenin önemi? Ayet-i kerimede de belirtildiği üzere kelime-i tevhid, gelmiş geçmiş bütün Rasûllerin değişmez, müşterek çağrısıdır. Bunu söyleyen bir kimsenin canı, malı ve ırzı koruma altındadır, güvendedir. Çünkü Rasûlullah (sav.) buyurmuştur ki: "Kim La ilâhe illallah der ve Allah'ın dışında ibadet edilenleri de inkar ederse canı ve malı haram olur."

Bu kelimenin yüceltilmesi için cihad edilir. Allah'ı en iyi bilen, O'na en iyi bir şekilde ibadet eden ve Allah'ın en sevdiği kulları olan Peygamberler bu uğurda cihad etmişlerdir. Öldürülmüşler ve öldürmüşlerdir. Rasûlullah (sav.) şöyle buyurmuştur:

'Ben insanlarla Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun elçisi olduğuna şehadet edinceye kadar savaşmakla emrolundum.'

La ilâhe illallah cennetin anahtarıdır. Bu sözü hakkıyla söyleyip gerekleriyle amel edene cehennem haram kılınmıştır. Rasûlullah (sav.) şöyle buyurmuştur:

"Kim La ilâhe illallah derse Allah ona ateşi haram kılmıştır."

Bekir, peş peşe gelen hadisleri dinlerken tam da istediği bir kıvama geldiğini düşündüğü sohbete ilk baştaki görüşü yönünde bir cümleyle katılmak istedi, nazik bir üslupla.

— Afedersiniz Hocam! İzninizle burada birşey söyle-

mek istiyorum.

— Rica ederim, buyur seni dinliyorum.

— Aslında ben de temelde anlattıklarınıza paralel şeyler söylemiştim. Siz de gayet açık ve net bir şekilde ifade buyurdunuz. Dinlemekten mest olduğum hadislerin (Semih Hoca hadislerin metinlerini de önce Arapça olarak okuyordu) ışığında meselenin esasına baktığımızda La ilâhe illallah'ı söyleyenin müjdelendiğini görüyoruz.

— Söylediğin, bir anlamıyla çok doğru. Fakat eksik bir tespit.

— Tam olarak anlayamadım, biraz açıklar mısınız?

— Gayet tabii. Bak Bekir kardeşim. Hakikatin bir kısmını veya yarısını söylemek aslında hiçbir şey söylememektir. Ya da şöyle söyleyeyim. Yarım bırakılmış bir hakikat, fevkalade yanıltıcı olur. Hesaplarda öngörülmeyen, umulmadık türlü türlü sapmalara sebep olur.

— Hocam eğer yanlış anlamadıysam şartlarını yerine getirmeden La ilâhe illallah'ı söylemenin aslında yarım bırakılmış bir hakikat olduğunu ifade ediyorsunuz.

— Evet, bu doğru. La ilâhe illallah kelimesini sadece sözlü olarak ifade etmek büyük bir yanılgıya neden oluyor. Bu durum aslında gerçek adına da kamil manada birşey ifade etmemektedir. Anlatmaya çalıştığım budur.

Dinin esası olan La ilâhe illallah'ın anlamını bilerek, şartlarını da yerine getirip onu bozan şeylerden korunmak kişinin dinini, dünyasını ve ahiretini imar etmesidir. Şimdi sana bir soru sormak istiyorum

— Buyurun Hocam.

— Diyelim ki zemheri gibi çok soğuk bir havada üzerinde ince bir kıyafetle dışarıda kaldın. Bu durumda yüzlerce, binlerce kez 'sıcak klima, sıcak klima...' veya 'palto, palto, palto...' dersen iliklerine işleyen soğuğun etkisi bir nebze de olsa düşer mi?

— Hayır. Böyle birşey aklen de, ilmen de mümkün değil elbette.

— Bu örneği de aklımızda tutarak kelime-i tevhidin şartlarının ne olduğu ve kişiye nasıl fayda vereceği hususunda devam edelim. Daha önce de dediğim gibi La ilâhe illallah'ın yerine getirilmesi gereken şartları var. Aynı şekilde onu bozan unsurlar da var ki bunlardan şiddetle kaçınmak lazım. Bunların ne anlama geldiğinin anlaşılması için şartın ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Nedir şart? Alimler şartın tanımını şöyle yapmışlar: 'Kendisi olmadığı zaman şart koşulduğu şeyin hükmünü kaldıran şeydir.'

— Abi bunu örneklendirseniz, daha iyi anlamak için.

— Tam da örneğe isabet ettin İsmail. Evet, bunun anlaşılması için bir örnek vereyim. Abdest mesela, abdest namazın şartıdır, abdest olmadan farz olsun, nafile olsun namaz kılınabilir mi? Asla! Kılınırsa ne olur? Bu namazın Allah (a.c) katında hiçbir değeri ve faydası yoktur. Niçin? Namazın şartı olan abdest olmadığı için. Abdestsiz namaz kılan bir kimsenin bu hali anlaşıldığı andan itibaren kendisine namazı terk edenin hükmüyle muamele edilir. İşte kelime-i tevhidin şartları meselesi de bunun gibidir.

Semih Hoca, boğazında hissettiği ve hafif bir öksürüğe sebep olan gıcığın geçmesi için önünde duran su bardağını aldığı sırada yine bir soruyla girdi araya İsmail:

— Abi bahsettiğiniz şartlar kaç tanedir acaba?

Yanı başında duran Mahir hemen İsmail'e doğru hafifçe eğilip esprili bir tarzda ve neredeyse fısıltıyla şunu söyledi:

— Aklına 'Amentü' mü geldi adet sayıyorsun, molla!

İsmail ciddiyetini hiç bozmadan Semih Hoca'nın neler söyleyeceğine odaklandı.

— Bu meseleyle ilgili olarak gelen birçok hadiste "Kim söylerse...", "Kim telaffuz ederse..." şeklinde dil ile söylemeye işaret edilmektedir. Dilsiz, yani konuşma özürlü insanlar dışında herkesin bu kelimeyi (La ilâhe illallah) dili ile söylemesi icap eder. Az önce Bekir'in örnek olarak verdiği Usame b. Zeyd (ra.) hadisinde Rasûlullah (sav.)'ın onun bahsi geçen ameline itirazının nedeni öldürülen kişinin diliyle La ilâhe illallah demiş olmasıydı. Bu da tevhid kelimesini söyleyen bir kimseye ilk anda Müslüman olarak muamele edileceğinin delilidir. Elbette ki bu da o kişinin her türlü şirkten ve küfürden uzak olması halinde böyledir.

İkinci olarak; bu kelimeyi söyleyen birisi bunu söylerken yalnızca Allah (a.c)'ın rızasını gözeterek, ihlas ve doğruluk üzerine söylemelidir. Allah Teala şöyle buyurmaktadır:

"Halbuki onlar ancak, dini yalnız O'na has kılarak ve hanifler olarak Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı." (99/Beyyine, 5)

Başka bir ayette yüce Rabbi'miz şöyle buyurmaktadır:

"Gerçekten münafıklar, ateşin en alçak tabakasındadırlar. Onlara bir yardımcı bulamazsın. Ancak tevbe

edenler, ıslah edenler, Allah'a sımsıkı sarılanlar ve dinlerini katıksız olarak Allah için (halis) kılanlar başka; işte onlar mü'minlerle beraberdirler. Allah mü'minlere büyük bir ecir verecektir." (4/Nisa, 145-146)

Semih Hoca'nın mükemmel bir kıraatle okuduğu ayetler kalpleri sermest ediyor ve odadaki manevi havaya sözle anlatılmaz bir güzellik katıyordu.

— Rasûlullah (sav.) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet gününde benim şefaatimle en çok mutlu olacak olan kimse kelime-i tevhidi kalbinden ve nefsinden ihlas ile söyleyendir." başka bir rivayette: "Kalpten sıdk ile söylenen kelime-i tevhid"in kişiyi kurtaracağını buyurmuştur, Efendimiz (sav.).

Hadislerden anlaşılan, insanı kurtaracak olan La ilâhe illallah kelimesinin; yalan, riya olmadan, dünyevi menfaat elde etmek amacından uzak, yalnızca Allah (a.c)'ın rızası elde etmek için söylenen söz olduğudur.

İhlas ve sadakat kalbin amellerinden olduğu için bunların bir kişide var olup olmadığını, varsa da ölçüsünü anlamak zahiren mümkün değildir. Fakat insanın La ilâhe illallah'ı söyledikten sonraki hayatı, tutumu, söz ve davranışları bu husustaki durumu hakkında bir fikir verecektir.

Buna günümüzden bir örnek vereyim. Mesela bugünkü küfür önderlerine bakalım. Allah'ın dinini terk etmiş ve sosyalizm, laiklik, demokrasi gibi küfür ideolojilerine tabi olmuş yöneticiler dahi yeri geldiğinde boğazlarını patlatırcasına bu kelimeyi söylerler. Bunu söylerken asıl gayeleri politik çıkarlarıdır. İktidara ulaşmak için Allah'ın dinini kullanmalarıdır, sufli emelleri ve siyasi menfaatleridir. Eğer gerçekten ihlas ve sıdk ile

inanarak söylüyorlarsa öncelikle o konumlarda bulunmaları mümkün değildir. Öyle ya, bir taraftan tevhidi haykıracaksın öte yandan şirk düzeninin çarkçı başısı olacaksın!

İkicisi, tevhid davetçilerine, ailelerine ve dostlarına hayatı zindan edenler de bunlardandır. La ilâhe illallah davasına, tevhid davetine amansız takibatlar ve türlü eziyetlerle engel olmaya çalışanlar da... Eskiler ne güzel söylemiş: 'Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz!' diye. Kişilerin söylediklerine veya iddia etiklerine değil açık ve aleni olarak yaptıklarına ve amellerine bakılmalıdır. Lakırdıya değil, bunların icraatlarının neticelerine ve tahrip edici tesirlerine bakmak lazımdır.

Bekir, yöneticilerle ilgili hükmün onlara tabi olan kitlelere de genelleştirilmesi konusuyla ilgili olarak ilk başta sorduğu soru bağlamında bir hatırlatma yapmak ihtiyacı hissetti.

— Şirk düzenini, kurumuş damarlarına taze kan pompalayarak yeniden ayağa kaldıran, hayat veren tağutlarla ilgili en küçük bir şüphe dahi olmaz. Bu zaten sohbetimizin konusu da değil. Mesele, onlardan geriye doğru alt tabakalara, geniş kitlelere doğru genelleştirmeye çalışma meselesidir bir anlamda. Çok özlü ifadelerle izah ediyorsunuz. Ancak bu tanımın kapsamı genişledikçe orada sıkıntı başlıyor. La ilâhe illallah'ın şartları konusunu bitirdiniz mi bilmiyorum ama bu meselenin daha detaylı açıklanmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Oturduğu yerden büyük bir ilgiyle sohbeti takip eden Mustafa girdi söze:

— Ben, sohbetin sonunda birçok sorunun net cevaplar bulacağına eminim, en azından öyle ümit ediyorum.

Ama şunu söylemek istiyorum, eğer bizler; 'Tevhid nedir?', 'Şirk nedir?', 'İman nedir?', 'Küfür nedir?' sorularının karşılığını tam olarak öğrenebilirsek bu bilgi bizi: 'Muvahhid kimdir?', 'Müşrik kimdir?', 'Mümin kimdir?', 'Kafir kimdir?' cevaplarına da ulaştıracaktır.

Bu konularda Mustafa ile daha önce de birçok kez tartışan Bekir, Mustafa'nın sözlerini tasdik ederken öte yandan eleştirisini de eksik etmedi.

— Haklısın Mustafa. Ne var ki şöyle de bir sıkıntı var. Eskiden, demin sözünü ettiğin ilk sorular sorulurdu: 'İman nedir?', 'Küfür nedir?' diye. Fakat sonra mesele, 'Mümin kimdir?', 'Kafir kimdir?' sorularına döndü! Böyle olunca da kaotik bir manzara çıktı ortaya.

— Söylediklerin, kafası net olmayanlar için geçerlidir. Samimi, ciddi ve kararlı muvahhidlerin davet sırasında karşılaştıkları en mühim zorluklardan bir tanesi de La ilâhe illallah'ın anlamı ve şartları ile küfrün ve şirkin anlamı ve şekilleri arasında olması gereken kalın çizgilerin gün geçtikçe belirsizleşmesidir. Az önce geniş halk kitleleri dediğin bu insanlar arasında hak ile batıl anlamlarının etrafını kuşatan karmaşıklık ve kapalılık, helak olmalarına neden olacak vehamette bir vakıadır.

Sohbetin seyrinden pek hoşnut olmadığı için gözleri hep Semih Hoca'nın üzerindeydi İsmail'in. Sürekli o konuşsun istiyordu. Mustafa ile Bekir arasında geçen bu kısa münakaşa Semih Hoca için ise keyifli olmuştu.

Gençlerin özgün yorumları ve bilgi aktarımları sohbet ortamının onlar için de kendi fikirlerini ifade edebilmelerine fırsat vermesi açısından çok yararlı olduğunu gösteriyordu.

İsmail, sözü yeniden Semih Hoca'nın almasına vesile oldu.

— Bahsettiğin şartlar bitti mi abi? La ilâhe illallah'ın şartları yani.

— Devam edeceğiz inşaallah. Kelime-i tevhid'in insana fayda sağlaması için şek ve şüphelerden uzak bir yakin ile söylemesi gerekir. Allah (a.c) şöyle buyurur:

"Mü'min olanlar, ancak o kimselerdir ki, onlar, Allah'a ve Resûlü'ne iman ettiler, sonra hiçbir kuşkuya kapılmadan Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla mücadele ettiler. İşte onlar, sadık (doğru) olanların ta kendileridir." (49/Hucurat, 15)

Rasûlullah (sav.)'da, insanlara fayda verecek ve onları kurtuluşa ulaştıracak olan kelime-i tevhidle ilgili bir hadis-i şerifte şöyle buyurur:

"Kim Allah'tan başka ilah olmadığına, benim de O'nun elçisi olduğuma şehadet ederse ve bu kelimede hiçbir şüphe duymadığı halde Allah'a kavuşursa cennete girecektir."

Bu ayet ve hadislerden anlaşılan kişiyi cennete girdirecek olan, tek başına kuru kuruya söylenen kelime-i tevhid değil, şüpheye kapılmadan, insanın yakin derecesinde iman ederek söylediği kelime-i tevhiddir.

Ancak, alim olduklarını iddia eden bir takım zatlar, bu apaçık nasları gözardı edip insanlara tek başına bunun saadet ve kurtuluşları için kafi olacağını telkin ederler. Manasını bilmek, tağutu inkar etmek ve bu sözü kalbinde hiçbir şüpheye yer vermeden yakin üzere söylemek gereğini belirtmeden tevhidden vaaz verirler. Allah ve Rasulü'nün, kişinin cennete girmesine sebep

olacağını söyledikleri kelime, aslında insanların pek de dert edinmedikleri ve dolayısıyla da tanışık olmadıkları bir kelimedir, maalesef...

İnsanların ekseriyetini düz yolda bile şaşırtan kuşku ve kuruntular, kalplerini minare merdiveni gibi kıvrımlı ve uzayıp giden helezonik daireler biçiminde kuşatıp sıkıştırmış durumdadır.

Mahir oturduğu yerden birşeyler söylemeye hazırlanıyormuş gibi hareketlendi. Sohbet başlayalı hiç katılmamıştı. Semih Hoca'nın kısa bir süre de olsa soluklanmasına fırsat olsun diye bir iki kez söze girmeye niyetlenmişti ama diğer gençler konuşunca bundan vazgeçmişti. İşte şimdi bir şeyler söylemek istiyordu, hemen girdi konuya.

— Hocam, izninizle son söylediklerinizle ilgili bir örnek vermek istiyorum.

— Memnuniyetle dinleriz, buyur bakalım.

— Sizin de belirttiğiniz gibi tevhid akidesinin hayata tatbiki ve onunla amel edebilmek için ilim şarttır. İlim derken herhangi bir külliyat bitirmek anlamında değil tabi...

— Neye iman ettiğini bileceksin. Neyi kabul edip neleri red ettiğini bilmen de ilmin bir parçasıdır.

— Allah razı olsun, anlatmak istediğim örneğe gelince, insanın bilmediği birşeyle amel etmesi mümkün değildir. Mesela, sokakta yürürken içerisinde ne olduğunu bilmediği bir cisim görse ilk anda şüpheyle bakar, fena bir şeyle karşılaşabilirim korkusuyla belki de hiç yaklaşmaz ona. Bilinmeyen, tanınmayan birşey insanların zihninde adeta bir muamma gibidir. Var kabul edilir

ama pratikte herhangi bir karşılığı yoktur. Bu durum şüpheye dönüşür, şüphe de gittikçe kuvvetlenir. Böylece tahrifler ve sapmaların başlamasına münasip bir zemin oluşur.

Sahabeden Cündeb b. Abdullah (ra.) şöyle demiştir: "Bizler Rasûlullah (sav.) ile beraber olan gençlerdik. Önce imanı (tevhidi) öğrendik, sonra Kur'an'ı... Ne zaman ki biz Kur'an'ı öğrendik onunla imanımız arttı."

Burada da görüyoruz ki sahabe amel edilecek şeylerden önce İslam'ın esası olan tevhidi öğrenmek gayreti içerisindeydi.

— Madem, Mahir kardeşimiz konumuzla bağlantılı olan ilim hususuna girdi biz de buradan devam edelim. Kelime-i tevhid, ancak ilim ve basiret üzere söylenmesi halinde kişiye fayda verecektir. Allah Teala şöyle buyurur:

> "Bil ki Allah'tan başka ilah yoktur..."
> (47/Muhammed, 19)

Allah (a.c), Rasûlullah (sav.)'tan tevhid kelimesini ilim üzere ve bilgiye dayalı bilinçli bir şekilde söylemesini istemektedir.

Kaynağı vahiy olan bilgiye dayalı ilim üzere bu sözü söylemek La ilâhe illallah'ın şartlarındandır. Bugün yaşadığımız en büyük sıkıntılardan birisi de insanların devamlı surette tekrarlayıp durdukları bu kelimenin anlamını, şartlarını ve gereklerini bilmemeleri ve bilmek için ciddi bir gayret göstermemeleridir.

Hal böyle olunca neyi kabul edip neleri reddetmeleri gerektiğinden gafil bir halde La ilâhe illallah'a zıt olup,

tevhidi bozan birçok inanç ve amele yönelmekten de hiç bir rahatsızlık duymuyorlar. Bu manzara bir yönüyle traji-komiktir de. Hem acınası hem de gülünesi bir durum yani. Bir toplum düşünün ki manasını, şartlarını ve gereklerini bilmedikleri bir sözü kendileri için din olarak kabul etmektedirler. Dini birkaç ibadet şekliyle sınırlandırmışlar o kadar. Böyle bir örnek tarihte de pek nadirdir.

— Anlamını bilmemelerini, La ilâhe illallah'ı yalnızca dilleriyle de olsa telaffuz eden bu insanların lehine bir mazeret olarak değerlendirmek gerekmez mi hocam?

— Sorduğun bu soru cehalet özrü meselesine dairdir Bekir. Şu an itibariyle cehalet özrü meselesine girmememiz daha iyi olur. Çünkü bu, üzerinde çok konuşulabilecek bir konudur. Şimdilik konumuz bağlamında ancak birkaç cümleye değinebilirim.

Dinin temeli olan tevhid kelimesinin anlamını ve şartlarını bilmemek bunu bilmeyenin lehine değerlendirilmez. Zira La ilâhe illallah'ın red ve kabullerini bilmemek gibi dünya ve ahireti ilgilendiren hayati bir meselede özürlülükten söz edebilmek katiyen mümkün değildir. Yani tevhidin aslına dair ortaya çıkmış bir cehalet, sahibi için özür değil, yüktür, vebaldir, tehdittir. Çünkü o kişinin bilgisizliği, ancak dinden ve kendisi için yaratılmış olduğu en mühim şeyi öğrenmekten yüz çevirmesi nedeniyle ortaya çıkan bir neticedir.

Daha açık bir ifadeyle, insanların bu türden bilgisizlikleri bizzat kendi kusurlarından kaynaklanmaktadır. Kişiler ya da topluluklar Allah'ın dinine itibar etmiyorlar, Allah'ın kitabını açıp okuma ihtiyacı duymuyorlar, Rasûlullah (sav.)'ın sünnetine dair bir bilgiye ulaşmak

gibi bir çabaları da olmuyor. Kendi dar çevrelerinde abi, üstad ve hoca diye neredeyse tazim ederek tabi oldukları kimselerin sözlerini Allah ve Rasûlü'nün önüne geçirmişler, Allah'ın zikrinden uzak kalmışlar, kararmış kalpleriyle Allah'a şirk koşmaya devam etmektedirler.

Esasen bir şeye inanmak, o şeyi bilip öğrenmiş olmanın doğal bir neticesidir. Bilmediği bir şeye inandığını söyleyenin bu iddiası ancak bir kuruntudan ibarettir.

— Hocam bu konuda uygun olacağınız bir vakit daha ayrıntılı olarak konuşmak isterdim sizinle.

— Neden olmasın? Müsait bir vakit olduğunda sana Mustafa ile haber yollarım, inşaallah.

Şimdi La ilâhe illallah'ın başka bir şartına geçelim. Bu da, tevhid ehlini sevmek, düşmanlarına da buğz etmektir. Yani kısaca 'Vela ve Bera', 'Dostluk ve Düşmanlık' demek. Dostluğun esası muhabbettir, destektir, yardımdır. Herhangi bir kimse tevhid kelimesini söylediği andan itibaren kalbi de Allah sevgisiyle dolar. Bununla beraber Allah'ın dinine ve dostlarına yardım etmeyi ahdetmelidir. Allah'tan başka ilahlık iddiasında bulunan tağutları asla dost edinmemesi gerekir. Onlara yardım etmemeli ve destek olmamalıdır.

Tevhid kelimesinin şartlarından birisi de Allah'ın dinine düşman olan beşeri sistemlere, tevhide ve fıtrata ters olan küfür anayasalarına ve kanunlarına itaatle yönelmemek, sevgi göstermemek, yardım ve destekte de bulunmamaktır. Bu konulardaki ölçüyü Rabbi'miz en güzel bir şekilde bize öğretmiştir.

"Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kafirleri veliler edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allah'tan hiçbir şey (yardım) yoktur." (3/Al-i İmran, 28)

"Sizin dostunuz (veliniz), ancak Allah, O'nun elçisi, rüku ediciler olarak namaz kılan ve zekatı veren mü'minlerdir. Kim Allah'ı, Rasûlü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır." (5/Maide, 55-56)

Rasûlullah (sav.) şöyle buyurmuştur:

"Nefsim elinde olan Allah'a kasem ederim ki ben kendisine babasından, evladından ve diğer tüm insanlardan daha sevimli olmadıkça hiçbiriniz iman etmiş olmazsınız."

Tevhid ehli müminleri sevmek, onlara iman bağıyla bağlanmak da bu şarta dahildir. Kendisi için istediğini, kardeşi içinde isteyecek, onun derdiyle dertlenecek, her halükarda onun yardımına koşacaktır. Müslüman kardeşini; annesi, babası ve en yakın akrabaları dahi olsa müşriklere tercih edecektir. Efendimiz (sav.) şöyle buyurur:

"Hiç biriniz kendisi için arzu ettiğini kardeşi için de arzu etmedikçe iman etmiş olmaz."

Yüzünde beliren hayret ifadesi ses tonuna da yansıyan İsmail, Semih Hoca'nın son söyledikleriyle ilgili şaşkınlığının eseri olan sorusunu sormak için atıldı hemen.

— Yani şimdi biz, La ilâhe illallah dediğimizde kimin dost, kimin de düşman olduğuna, ona göre mi karar vereceğiz?

— Kararı biz değil, Aziz ve Celil olan Allah veriyor. Biz de muvahhid Müslümanlar olarak buna göre amel ediyoruz. Allah Teala şöyle buyurmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran

kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun." (28/Mücadele, 22)

— Yüce Allah Kur'an-ı Kerim de "zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur" diye buyurmaktadır. Az önce okuduğunuz ayette de Allah'a ve Rasûlü'ne düşman olanlarla dostluk yasaklanmaktadır. Bu durumda dostluk ve düşmanlık ölçüsünü fazlaca daraltmış olmuyor muyuz?

— Tevhid davasında ölçüyü ben değil, bu davanın yegane sahibi Allah belirlemiştir. Şüpheler ve bu şüphelerin yol açtığı problemler de bu tür yanlış bakış açılarının sonucu olarak ortaya çıkıp tahrif ve değişik sapmalara kadar gidebiliyor. Bu ölçüyü sadece akla göre tespit etme gafletinde bulunanların son yıllarda içine düştükleri kimlik bunalımları malumdur. Demokrasiyi, İslam ile beraber zikrettiklerinde, demokrasinin meşru ve makbul bir sistem olabileceğini vehmetmektedirler. Diğer çağdaş ve bozuk ideolojiler de öyle. Ya da sınırı ve çerçevesini ahlaksız batının belirlediği özgürlük, eşitlik, insan hakları, diyalog ve hoşgörü gibi değer ve kavramların da bu insanlarca yüceltildiğine şahit oluyoruz? Sözler ve sloganlar güzel. Hakiki gaye ne?

Durum böyle olunca Allah ve Rasûlü'nün düşmanlarına göstermeleri gereken buğzu, bir bakıyorsunuz ki tevhid davetçilerine yöneltmişler. Şiraze kaçınca dost ve düşman algısı da tersine dönüyor. Hal böyleyken muvahhid Müslümanların yanında veya etrafında gerçek anlamda dost da kalmıyor. Kısaca şunu diyeyim; dostluğun ve düşmanlığın ölçüsünü, kriterlerini Rabbi'miz belirlemiştir. Müslüman olduğunu iddia eden bir kimse Allah'ın koyduğu ölçüyü hayatının her alanında uygu-

lamalıdır. Az önce kısmen zikrettiğin ayet esasen söylediklerin hususunda senin aleyhine bir delildir.

Semih Hoca'nın son cümlesini duyan Bekir itiraz eder gibi oldu, şaşkınlıkla.

— Ama nasıl böyle olabilir ki?

— Şöyle ki: Rabbi'miz, Lokman suresinde şöyle buyurmaktadır: "Lokman, oğluna öğüt vererek: Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma! Doğrusu şirk, büyük bir zulümdür, demişti." Şirk büyük bir zulüm olduğuna göre müşrik de kendi aleyhine olmak üzere büyük bir zalimdir. İşte böyle Bekir kardeşim. Okuduğun ayetin kapsamına giren ve düşmanlığı hak eden zalimlerin önde gidenleri şirk ehlidir, müşrik kimselerdir. Müslüman oldukları halde günah işleyerek nefislerine zulmedenler elbette ki bu kapsama girmezler.

— Doğrusu bu şekilde düşünmemiştim. Ben buna daha çok İslam beldelerinde Müslümanların üzerine bombalar yağdıran işgalci haçlı orduları özelinde anlıyordum. Tabi siyonistler ile kendi halklarına zulmeden işbirlikçi diktatörler de dahil buna. Bu söylediğiniz benim için farklı bir bakış açısı oldu.

— Şuna da dikkatini çekmek isterim. İslam, eksiksiz kamil bir dindir. Müminler için bir güç kaynağıdır ve aynı zamanda dinamik bir dindir. Sadece fıkıhtan ya da teorilerden ibaret değildir. Öncelikle dinin esas temelleri ortaya konmuş sonra da bu temelin üzerine ihtiyaç duyulan fıkıh bina edilmiştir.

Bunlar İsmail için açıklanması gereken şeylerdi. Hiç beklemedi, hemen soru sordu Semih Hoca'ya.

— Bunu bir örnekle anlatabilir misiniz abi?

— İslam'ın ilk döneminde neler yapılıyordu İsmail, bir düşün bakalım.

— Müslümanlar baskı ve işkence görüyorlardı.

— İşte o Müslümanlar ilk önce akideyi öğrendiler, tevhid akidesini gerçekleştirdiler. Allah'a kul olup, O'na boyun eğmekle nasıl özgür olunacağını öğrendiler. Yalnızca Allah'a itaat edilmesi gerektiğine iman ettiler. Her türlü şirkten beraatlerini/uzak olduklarını ilan ettiler. İnsanların akıllarıyla ve hevalarıyla üreterek ortaya çıkardıkları fesat kaynağı kanunların hayatlarının herhangi bir alanına hakim olmasına imkan ve fırsat vermediler. Böylece muvahhid bir ümmet oluşturdular. Ondan sonra oluşan bu ümmet, İslam'ın özünden kaynaklanan ayrıntılara ilişkin hükümlerle beraber şeriatın genel prensipleri çerçevesinde amel etmişlerdir. Kur'an-ı Kerim'i baştan sona kadar inceleyecek olursak net olarak şunu görürüz: Allah (a.c) imanı zikrederek müminlere hitap ettiği ayetlerde, imanla beraber ameli de zikretmektedir. İtikat esaslarında vahyi temel alan ehl-i sünnet, amelin imandan olduğunu vurgulamıştır. Kur'an iman ettiğini iddia edip, amelden yüz çevirenleri münafıklar olarak vasfetmiş ve onların iman iddialarını yalanlamıştır.

La ilâhe illallah'ın şartlarından birisi de bu sözü söyleyen bir kimsenin kelime-i tevhidin gerekleriyle amel etmesidir. Yine Kur'an-ı Kerim'e müracaat edelim:

"Onlar derler ki: 'Allah'a ve elçisine iman ettik ve itaat ettik' sonra bunun ardından onlardan bir grup sırt çevirir. Bunlar iman etmiş değildirler." (24/Nur, 47)

Burada "inandık ve itaat ettik" dedikten sonra yüz çevirenlerin iman iddiası kesin bir ifadeyle reddedil-

mektedir. Önemli bir husus şudur: Ayette iman iddiası yalanlanan kimselerin reddi, imandan değil, itaatten yüz çevirmelerinden dolayıdır. Yani, gereği gibi amel etmekten yüz çevirdikleri içindir.

“De ki: “Allah’a ve elçisine itaat edin.” Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz Allah, kafirleri sevmez.” (3/Al-i İmran, 32)

Bu ayette de Allah (a.c) itaati emrettikten sonra yüz çevirenleri "kafirler" olarak isimlendirmiştir.

— La ilâhe illallah ve kelime-i tevhidin şartları olarak anlattıklarınızı bugün burada ilk defa duydum. Daha önce ne ailemden ne de hocalardan dinlemiş değilim. Sanki farklı bir din yaşamışız gibi geldi bana.

— Toplumun durumu, genel olarak senin de belirttiğin gibi hiç de iç açıcı değil. Bundan daha da kötüsü içinde bulunduğu vahim durumdan, bu zilletten kurtulmak maksadıyla kılını bile kıpırdatmamasıdır. Kurtuluşa vesile olacak, aydınlığa ulaştıracak diye takip ettikleri yol onları ateş çukurlarına doğru sürüklemektedir. Yüce Allah’ın otoritesini/hakimiyetini gasp ederek bunun yerine bozuk ideolojilerini iktidara taşıyıp şirk sisteminin başında oturan tağutları lider ve öncü olarak kabul ediyorlar. Bunlara hayret edilecek bir rahatlıkla ve gönül huzuruyla tabi oluyorlar. Şu hakikati de göz ardı etmeyelim. Halkın çoğunluğu bunu kendi hür iradesiyle yapmaktadır. Allah’ın haramlarını helal kılıp, Allah’ın helallerini de haramlaştırarak tüm bunları ellerinde tuttukları yasama/teşri gücüyle kanunlaştırıyorlar. Bu kanunları, uymayanlara ağır cezalar öngören müeyyidelerle halka dayatıyorlar. İşte bu tağutlara adeta ‘yeryüzü halifesi’ muamelesi yapılmaktadır. Allah’ın ka-

nunlarını iptal edip küfür sisteminin başında oturanlar konuşmalarında 'Allah, Peygamber, İslam...' lafızlarını sık sık kullandıkları için neredeyse 'Rasûlullah'ın halifesi' olarak görülmektedirler. Bu da esasen çok büyük bir fitnedir.

İsmail, zihninin hakikatin aydınlığına açılan penceresini biraz daha aralamak ister gibi girdi araya.

— Demin taut dediniz ya abi.

— Evet, tağut dedim.

— Daha önce de birkaç kez duydum bunu. Fakat anlamını bilmiyorum. Ayrıca düzelttiğiniz için teşekkür ederim. Bahsettiğiniz tağutlar kimlerdir acaba? Hani dediniz ya abi, halk bunlara 'halife' diye tabi olup itaat ediyormuş.

— Tağut, kelime anlamı itibariyle azgınlaşan, aşırı olan anlamına gelir. Tağut: Allah'a karşı haddini aşıp Allah'ın dışında ister kendi zorlamasıyla ister insanların rıza göstererek tabi olduğu, itaat ettiği ya da ibadette bulunduğu aklına gelebilecek herşey olabilir. Allah (a.c)'nin dışında ibadet edilen bu varlığın insan, şeytan, put, cin, örgüt, şeyh, devlet, parti veya herhangi beşeri ideoloji olması birşey değiştirmez.

— Tağut tanımınızda sıraladıklarınızdan özellikle de bir ideolojinin nasıl tağut olabileceğini cidden merak ettim. Lütfen biraz açıklar mısınız Hocam?

— Evet. Kendisine itaat edilmede, bağlanmada aşırı giden, hatta ibadet edilmek suretiyle haddi aşan herhangi bir kimse, zümre, kurum veya beşeri ideolojilere dayalı sistemler tağutun ta kendisidirler. Her toplumun Allah'ın dışında kendisine ibadet ettikleri, Allah'tan hiçbir

delil olmadığı halde tabi oldukları şey onların tağutudur. Bu beşeri bir ideoloji olabileceği gibi bunu savunan siyasal bir parti de olabilir, bir politik lider de olabilir. Allah'ın isim ve sıfatlarından bazılarının izafe edildiği bir tarikat şeyhi de bu tanımın kapsamına girebilir. Bariz bir örnek vereyim:

Günümüz beşeri ideolojilerinin yaygınlığı, uygulanırlığı ve popülerliği açısından en etkili küfür sistemi olan demokrasi haddizatında en büyük tağutlardandır, bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Mustafa, İsmail'i gözlemliyor sohbete gösterdiği ilgiden memnun oluyordu. Sormak istediği bazı konuları araya çok sık giriyorum diye soramadığını düşündü. Anladığı kadarıyla İsmail'in daha çok bilgiye ve açıklamalara ihtiyacı vardı. Semih Hoca'ya bir soluklanma fırsatı vermek niyetiyle zaman zaman yaptığı gibi kendisi girdi söze.

— Tağut dendiğinde bunun ne anlama geldiğini, tağuti düzen derken de neyin kastedildiğini insanların çoğu bilmiyor, halkın durumu maalesef böyle. Bir de artık devlet dairesi haline gelen, enva-i çeşit süslemelerle donatılmış konforlu cami 'binalarına' bakalım. Bu binalarda laik sisteme bağlılık yemini etmiş memur sınıfından imamlar, üzerinde oturdukları sedef kakmalı otantik ahşap kürsülerden insanlara vaaz-u nasihatlerde bulunuyorlar. 'Düzeni koruyun, birlik ve beraberlik, hepimiz kardeşiz, hoşgörü, eşitlik vs.' diye hançerelerini yırtarcasına, bangır bangır bağırıyorlar. Tağuta itaatten dolayı bu memurların halinin halkın durumundan daha iyi olduğunu hiç kimse söyleyemez.

Rasûlullah (sav.) döneminde İslam cemaatini böl-

mek ve aralarına nifak sokmak amacıyla münafıkların inşa ettikleri mescidi yüce Allah 'mescid-i dırar' olarak nitelendirmektedir. Sadece 'dırar' yani zarar mescidi şeklinde değil ayrıca 'küfür, müminlerin arasına ayrılık sokma ve Allah ve Rasûlü'ne karşı savaşmış olan adamı bekleyenler mescidi' olarak isimlendirmektedir.

Günümüzdeki camilerin fonksiyonuna baktığımızda ayette zikredilen niteliklerden kaç tanesini içinde barındırmaktadır? Acaba hepsini mi yoksa büyük bir kısmını mı? İslamı, dillerine pelesenk ettikleri Amentü'yü ezberleyerek tekrar etmekten ibaret sanan insanların ne de garip halleri vardır. Bir taraftan İslam'dan hoşuna ve işine gelen bazı ibadetleri yapan bir halk görüyoruz, diğer yandan Allah'ın uluhiyetini kendi özgür iradelerinin eseri olan amelleriyle reddeden halk. Aynı anda camilere doluşup aslında kimlere ve neye kulluk ettiklerini dahi fark edemeyen bir toplum. Bu manzara günümüzdeki mescid-i dırarların fonksiyonunun kaçınılmaz bir neticesi değil de nedir?

Zarar, küfür, tefrika ve tevhid davasının bozularak zevalini bekleme mekanlarına dönüştürülen bu camiler, İslam düşmanlarının başvurdukları entrikalara uygun olarak çok farklı şekillerde ve masumane görünümler altında meydana çıkmaktadırlar. Bakıyoruz yine, İslam fıkhı mesela, ilahiyat fakültelerinde, enstitülerde okutuluyor. Evet okutuluyor fakat toplumun günlük hayatında ve devletin işleyişinde hiçbir pratik karşılığı yok. O zaman bu fıkhın okutulmasının bambaşka nedenleri vardır. Bu nedenlerin rahmani endişelerden kaynaklanmadığını da hepimiz biliyoruz. Gerçekler böyleyken İslam fıkhının teorik olarak okutulduğu bu fakültelerin ve bunlarla bağlantılı diyanet gibi diğer kamu kurumla-

rının birer mescid-i dırar olmadığını kim iddia edebilir ki?

— Mustafa, eğer böyle devam edersen bu saatten sonra Ay'a hicret etmeyi düşünürüm, ona göre!

Bekir'in bu esprisine tebessüm eden Mustafa devam etti konuşmasına.

— Bahsettiğim yüksek öğrenim kurumları dışarıdan görüldüğü gibi sadece birer öğretim kurumu değildir.

İslam'ın tahrifi, tevhid akidesinin sulandırılarak önemsizleştirilmesi, İslam ile Hristiyanlık ve Yahudilik gibi muharref dinlerin aynılaştırılması amaçlı diyalog çalışmaları hep bu kurumlarda teorize edilmektedir. Sadece bunlarda değil, İslam ile demokrasinin uyumlu olduğu hatta birbirini tamamladığı gibi safsataların sözde dini temeli nerede atılıyor dersiniz? Elbette ki bu mekanlarda. Bilhassa son yirmi beş otuz senedir bu yönde yapılan uluslararası akademik çalışmalar ülkemiz üniversitelerinden bazılarının ilahiyat fakültelerinde yoğunlaşmıştır. Sadece yoğunlaşmamış bir tanesi de merkez üs görevini ifa etmektedir. Rasûlullah (sav.)'in hadisleri ve hayatı etrafında şüpheler üretilmeye çalışılıyor buralarda. Bu çalışmalarda olağanüstü denebilecek düzeyde siyasal ve parasal destek ve himaye de sağlanmaktadır. İşte, mescid-i dırar işlevi gören bazı ilahiyat fakülteleri görünürde dini hizmetlerde istihdam edilecek ilim insanları yetiştirmek için kurulmuş ve faaliyetlerine bu istikamette devam eden kurumlardır. Görüntü ve pratik öyle, peki hakikat öyle mi? Bu kurumların asıl fonksiyonu tevhid akidesini gizliden gizliye mevcut tağuti düzenin daha uzun süre ayakta kalması için tağutların direktiflerine göre fasit bir şekilde tevile ve tahrife

cüret etmektir. Siz şu ana kadar bu kesimden laikliğe veya demokrasiye karşı en küçük bir eleştiri ya da itiraz işittiniz mi? Halbuki laiklik dinsizliğin ta kendisidir. Dini, devlet işlerinden ayırmak diye tanımlanıyor ama farz edelim ki böyle olsun. O zaman din devletsiz, devlet de dinsiz kalmış olmaz mı? Ruh ile beden birbirinden ayrıldığında bunun adı ölümdür. Geriye kalan şey ise cesettir. Ceset ne kadar makyajlı ve şık olursa olsun yine ceset olmaktan başka birşey değildir. Bundan dolayı diyorum ki böyle davrananlar kendilerine gerçekten yazık etmektedirler. Bu, aşağılık bir davranıştır, hatta daha da kötü. Çünkü aşağılık kimse dinini kendi dünyalıkları için feda eden kimsedir. Aşağılıkların aşağısı ise başkalarının dünyası için ahiretini feda edenlerdir.

Özellikle son cümlelerini söylerken tağutlara duyduğu öfkeden dolayı kulaklarının kızardığını, Mustafa'ya bir an bakan herkes görebilirdi. Odada kendisinden başka üç-dört kişi bulunduğundan habersizmiş gibi öyle içten ve heyecanlı bir konuşmaya kaptırmıştı ki kendini; karşısında oturan Mahir, İsmail ve onların yaslandıkları, hasırdan mamul yastıkların dayalı olduğu duvar adeta kalkmış, ucu bucağı görülmeyen büyük bir meydanı hınca hınç doldurmuş coşkun bir kalabalığa sesleniyormuş gibi, bir süre daha sürdürdü konuşmasını.

Genç zihinlerde de hakikat kıvılcımları çakıyordu. Semih Hoca Mustafa'nın anlattıklarından memnun olmuştu. Bir ara oda kapısının dışarıdan tıklandığını işitti. Mustafa kalktı ve çıktı odadan.

Kısa bir süre sonra içeri giren Mustafa'nın elinde tuttuğu tepsiye dizili fincanlardan mis gibi kakuleli kahvenin buğusu yayıldı odaya...

Misafirlerle beraber kahveler yudumlanırken Semih

Hoca da çağdaş şirk toplumundan söz etmeye başladı. Toplumun dünya hayatında ve ahiret yurdunda huzur ve saadete ulaşmalarının yegane vesilesi olacak aziz İslam'a ilgisizlikleriyle ilgili örneklerle sürdürüyordu sözlerini.

— Kimi insanlar daha güzel, daha yakşıklı, alımlı, şık ve çekici olayım diye zamanlarının önemli bir kısmını kuaförlerde geçiriyor, paralarını da bu amaçla kozmetik ürünlere harcıyorlar. Bırakınız ahiret hayatını, dünya hayatının dahi gerçeklerinden kopup kurguladıkları sanal bir alemde yaşıyorlar. Çok değerli vakitlerini yalanlara dayalı senaryolarla kurgulanarak yapılan hayali maceraların, hikayelerin anlatıldığı televizyon dizileri ve sinema filmlerini izleyerek heba etmektedirler. Zihinleri uyuşmuş, kalpleri katılaşmış ve ruhları kelepçelenmiş umutsuz bir vaziyetteler. Pazarda veya mağazada satın alacakları bir ürünü seçip beğenirken gösterdikleri duyarlılığın küçük bir kısmını dahi tevhid inancını bilmeye, tanımaya, öğrenip gereği gibi yaşamaya göstermemektedirler. Oysa tevhid akidesi öyle bir şeydir ki bu akide üzere sebat ederek yalnızca Allah'a ibadet eden muvahhidler, ebedi saadet ve esenlik yurdu cennetle müjdelenmektedirler.

— Abi Allah ziyade etsin.

— Afiyet olsun, İsmail.

İsmail'in sohbete minik bir fasıla verdiren sözlerine ilk anda tebessüm eden diğer gençler de onun dediğini tekrarladılar.

— Ziyade olsun Hocam, teşekkür ederim.

— Bereketli olsun Hocam.

Bekir, bu akşamki davete katılmakla ne de iyi ettiğini düşünüyordu. Daha önce kendisini birkaç kez davet eden Mustafa'ya mazeret ileri sürerek gelmemiş olmasına da hayıflanıyordu.

Bu geceki sohbetten anladığı kadarıyla Semih Hoca iyi bir ilim ehliydi. Bunun dışında, yaşadığı toplumu iyi tanıyor, karşılaşılan sıkıntıların sebepleri üzerinde isabetli saptamalarda bulunuyordu. Fakat toplumu kendince uç olarak değerlendirdiği sıfatlarla tanımlamasını anlamaya henüz hazır olmadığını düşünüyordu. Bunu anlamakta zorluk çekiyordu.

Saygısızlık olmasa şu güzel sohbet ortamında halka yönelik ağır ithamlarda bulunduğunu düşündüğü Semih Hoca'ya 'Hocam, bu söyleminiz İslam'ın maslahatını gözetmeyen ve iyi niyetten yoksun olduğunuzu düşündürtüyor insana' diyecekti, ama diyemedi. Semih Hoca'nın evinden ayrılalı neredeyse çeyrek saat olmuştu. Bu durumda tekrar dönüp de söylemek abes bir fikirdi.

Yine de yüreğine serinlik veren bir kanaat oluştu Bekir'de. Zira şundan emindi ki Semih Hoca böyle önemli bir meselede şahsi kanaatiyle ahkam kesmiyordu.

'Peki, mesela Semih Hoca beni bu söyleminin aksini ispat etmeye davet etse ne diyebilirdim?' diye düşündü. Yok yok Semih Hoca böyle birşey sormazdı elbette. Ama böyle birşey olursa belki de içinde bulunduğu topluma kuvvetli bir aidiyet duygusuyla camilerden, ezanlardan örneklerle birkaç kelam edebilirdi.

Yani eskilerin deyimiyle kahve dövücüsünün hınk deyicisi gibi birşey olacaktı onunkisi.

Semih Hoca toplumun genel olarak tevhid akidesinden uzak olduğunu söylüyordu. Fakat bu ülkenin sınırları içerisinde nefes alıp veren, istisnasız her ferdi tek tek İslam dairesinin dışında görüp tekfir ettiğini şu ana dek kimse duymamıştı.

Evet sistem ilk günden şirk temeli üzerine kurulmuştu, yönetici sınıfı da bu şirk düzeninin çarklarını alabildiğince sağlam bir şekilde, hiç aksatmadan çalıştırıyorlardı. Bunlar doğru, olması gereken de buydu. Çünkü herkes kendi işini en iyi şekilde yapmaktaydı.

Zihninde beliren sorular da bu aşamadan sonra söylenen şeylerle ilgiliydi. Anlamakta zorlandığı bir diğer mesele de Semih Hoca'nın toplumun ıslahı ve bilinçlenmesi hususunda akademik çabalar sarf eden ilahiyat fakülteleri gibi kurumları mescid-i dırar olarak vasıflandırarak bu tür yerlerden şiddetle sakındırmasıydı. Cidden tuhaf bir durumla karşı karşıyaydı şimdi.

Bu durumdan sanki yepyeni şeyler keşfedecekmiş gibi içten içe bir keyif duyumsadı. Bu duygu aniden kayboldu, başka birşey geldi aklına. Bu süreç uzun ve sancılı da olabilirdi.

Akşam konuşulanları (çoğu da Semih Hoca'nın anlattıklarıydı) daha önce dile getirenlere pek rastlamamıştı. Kendisini iyi hissetmiyordu şimdi, sanki elektrik akımına kapılmış gibi bitkindi, gergindi de biraz. Yüreğinin tam orta yerinden çatırdadığına inanıyordu. İçinde yoğun karanlıklar ve gürültü barındıran sağanak yağışlı bir havada aniden çakan şimşeğin yılankavi kıvrımlı ve parlak görünümü misali kalbi baştan başa yarılmış, ikiye bölünmüştü sanki. Bu konuları düşündükçe bu yarılmanın zihnine de sirayet ettiğini fark ediyordu.

Bir kaç saatlik bir misafirlik ve orada dinlediği sohbet... Gerçekten de onu bu denli etkileyebilecek çok güçlü mesajlar var mıydı bu sohbette? Yoksa başkalarının, birçok kanaat ve cemaat önderinin yaptığı gibi İslam'ın sadece bir sosyal faaliyet alanı veya köşeli sözcüklerle edebiyatın kabuğunu soyan dilbaz demagogların koşu parkuru olmadığını müşahede etmesi miydi onu etkileyen?

Körler ile sağırlar birbirini ağırlar misali hemen her gün paneller, çalıştaylar, kapalı salon ve açık hava toplantıları düzenleniyordu. Ancak yıllardır katıldığı bu faaliyetlerde akşamki sohbette dinlediklerinin çoğunu duymamıştı.

Semih Hoca'nın anlattıklarını bu tür organizasyonlardaki konuşmalarda duymamış olmasının nedeni ne olabilirdi? Belki de tevafuk etmemişti. Öyle de olsa akvaryum gibi dar bir çevrede bu tür konular hemen gündeme gelir, tartışılır onun da haberi olurdu. Yok yok demek ki kendilerini İslam adına konuşmaya yetkili gören zevat, İslam'dan İslam düşmanlarının bile rahatsız olmayacağını öngördükleri harcıalem mevzulardan konuşmaktalardı.

Öyle ise Semih Hoca bunları anlatırken beraberinde çok ciddi bir risk de alıyordu. Böyle birşeyden Semih Hoca'nında haberi vardı mutlaka.

Ya kitaplarında ve bulundukları özel ortamlarda Ebu Cehil ile Umeyye bin Halef'in helak olduğu büyük Bedir gazvesinde bizzat bulunmuş gibi malumatfuruşluk yaparak duygusallık göstergeleri tavana vuran ve 'cemaat lideri', 'kanaat önderi' kartvizitleriyle kendilerine tabi olan kitlelerden hiç de hak etmedikleri bir hürmet

görenlerin bu apaçık hakikatleri söylememelerinin hikmeti neydi? Gerçekten böyle bir hikmet var mıydı? Var olduğunu iddia ediyorlarsa da acaba bu nasıl bir hikmet anlayışıdır ki tevhide tercih edilmekteydi?

— Ah başım!

Mırıl mırıl bir iniltiyle inledi Bekir. Yanıbaşında kendisi ile beraber yürüyen birisi olsa dahi onun bu iniltisini duyamazdı. Çatlama sırasının bu sefer de başına geldiğinden korkarak inleye inleye yürümeye devam etti.

II

— Yazıklar olsun sana.

İçinde hem keder hem de kahır barındıran bu öfkeli ses Selim Bey'e aitti.

İsmail'in beki de ilk kez gece yarısında eve gelmiş olmasından dolayı öfkesini kontrol etmekte zorlanmaktaydı.

— O Semih denen tel tüccarının evinde hem de bu saate kadar ne işin var? Hayırdır bu muhabbetiniz nereden geliyor? Sırf derslerinde başarılı olasın diye defalarca gittim konuştum Teoman Bey'le, rica ettim en azından haftada iki gün ders versin sana diye, sonunda kabul etti Teoman Hoca. Sen ne yaptın peki? Onca çabamı berheva ettin, üstelik adama da mahcup oldum. Şimdi de kalkmışsın bize haber verme gereği bile duymadan, böyle buruşuk tiplerin evinde geceliyorsun yahu.

Aliye Hanım gecenin sessizliğine gömülen mahallede Selim Bey'in öfkeli bağrışlarının her yankılanmasında komşulara rezil olmaktan endişeleniyordu. Bu

nedenle kocasının daha çok sinirlenmemesi için araya girip sakinleştirmeye çalıştı.

— Bey sakin ol lütfen, öfkelenme bu kadar, vakitte epey geç olmuş. Hadi sen de odana git oğlum.

Selim Bey'in aldırdığı yoktu.

— Bana nasıl sakin ol diyebiliyorsun Aliye. Oğlun geceyi dışarıda geçirecek ben de sakin olacakmışım öyle mi?

Aliye Hanım endişeli ama müşfik bir tonda konuşmaya başlarken, bu kez muhatabı İsmail'di.

— Oğlum sen geceleri hiç çıkmazdın evden, ne hale düştük meraktan bir bilsen. Baban 'oğlumuz kayıp' diye az daha polise gidecekti. Hem söyle bakayım ne işin var Naciye'lerin evinde?

— Yok Hanım yok. Geçen ay okula gitmediği günden beri bu çocuğa birşeyler oldu. Belki de ona birşeyler yaptılar bilmiyorum.

İsmail babasının zaman zaman yükselen öfkeli sesinden, seriye bağlanmış gibi incitici azarlar işiteceğinden emindi. Bunun için oturduğu kanepede herhangi bir tepki vermeden bu gerginliğin geçmesini ve babasının sakinleşmesini bekliyordu.

Babasının sesi kısıldığında veya belki yorulduğunda verdiği kısa aralarda da annesi yumuşak tonda serzenişte bulunuyor, nasihatler ediyordu. İsmail'in kendilerini dinlediğinden pek emin de değillerdi. Yine de öğütlerine devam ettiler. Selim Bey öğüt vermekten ziyade İsmail'in beynini öğütüyordu adeta. Evde böyle bir manzara yaşanmamıştı daha önce. İsmail'in eve geldiği andan itibaren halen devam eden sükuneti ve tepkisiz-

liği babasının dikkatini çekmişti. Hatta bu tutumunu biraz da sinir bozucu bulmuştu Selim Bey.

Çocuklarının bu tavrı kendilerine her zaman gösterdiği saygının bir örneği miydi? Yoksa artık anne ve babasını umursamayan isyankar bir tavır mıydı? İşte bunu hala çözememişti Selim Bey. Birinci ihtimal ise ki, kendince en güçlü olanıydı buydu, hemen hemen bir buçuk saattir yükleniyorlardı çocuğa ve bunun artık yeterli olacağına kanaat getirdi. Meseleyi tadında bırakmalıydı. "Biraz daha sağduyulu ve soğukkanlı düşünüp davranmalı, çocuğu da fazla yıpratmamalı" diye geçirdi içinden.

Şimdi öfkesinin harı sönmüş gibiydi. Bu arada ikinci ihtimal geldi aklına,ya gerçekten ikinci ihtimalse... İşte o zaman iş sanıldığından daha kötü olabilirdi. Demek İsmail de artık o 'asi gençlik' modundaydı öyle mi? Eğer durum buysa bundan böyle evde de pek huzur ve sükunet olmayacak demektir.

Çalıştığı işyerindeki arkadaşlarından ve tanıdığı öğretmenlerden dinlediği, gençlerle ilgili bazı hikayeleri hatırlayınca ürperdi bir an. Garip bir duygu girdabındaydı ve huzursuzdu şimdi. Uykusuzluktan ve öfkeden kızarmış gözlerle mahmurane, İsmail'i süzdü.

Bunca azarı dinledikten sonra bastıran stres midir, öfkelendiğinden midir tam bilemedi ama İsmail'in de beti benzi kül gibiydi ve gözlerinin akı kızıllaşmıştı.

Bir türlü çözemiyordu İsmail'deki bu davranış değişikliğinin nedenlerini. Bu çocuğun derdi neydi? Çok iyi insanlar olarak tanıdığı komşuları Semih'in evinde gecenin bu yarısına dek ne yapıyordu?

Yoksa tahmin edemediği bambaşka bir neden mi vardı? Acaba sevdiği bir kız mı vardı İsmail'in?

Gönlü sevdaya kapılmıştı da başında kavak yelleri mi esiyordu çocuğun? Fesuphanallah!

'Şimdi bende kendi kendime bir ton arıza çıkartmayayım' dedi içinden.

Sonra adeta donmuş gibi uzun süredir kıpırdamadan kanepede oturan İsmail ile göz göze gelmeden la havle çekerek uyumak için odasına geçti.

Aliye Hanım her geceki uyku saatinden epey farklı olarak kaldıkları bu geç vakitte uykusuzluk ve yorgunluktan gözleri kısılı yüzü de sapsarı bir halde süzgün bir mahmurlukla İsmail'e seslendi.

— Hadi İsmail, vakit çok geç olmuş oğlum. Sen de odana git uyu. Geç kalmışız ama sabah yine erken kalkacağız, hadi bakalım.

İsmail yatağına uzandığında dağdan odun kesip toplamaktan yeni dönmüş gibi bitkin ve takatsizdi. Dermansız, bitik ve yarı baygın bir halde ağır ağır soluk alırken beynini zonk zonk zonklatan ağrılar hissetti.

Tavana sabitlenmiş gözlerinin önünden neler neler geçiyordu İsmail'in. Çok güzel geçen bu akşamki sohbet onun için şu ana dek yaşadığı en özel saatlerdi. Babasının tavrı da iştahla yenen enfes bir tatlıdan sonra zorla içirilmiş bir tas acılı turşu suyu gibi gelmişti ona. Acı ve ekşi. Tiksintiyle buruşturdu yüzünü.

Kardeşlerini düşünüyordu. Yakub kendisinden iki yaş küçüktü ve o da okula gidiyordu. Okul konusunda kafası her geçen saat netleşiyordu İsmail'in. Buna pa-

ralel olarak gittikçe ferahlıyor, hafiflik hissediyordu. Ya kardeşleri... Özellikle de küçük Yunus. Her gün okula giderek şirk elebaşısı tağutu "büyük önder" diye ululamak zorunda kalıyordu çocuk. Oysa, yüceltmek zorunda bırakıldığı o tağut şu anda küfür ve tuğyanının rehini olarak "ah, keşke tekrar hayata dönsem!" diye yalvarıyor "ah, keşke toprak olsaydım!" diye de inliyordu.

Okul dönüşünde kardeşlerinin namaz için nasıl şevkle hazırlandıklarını hatırladı. Hele küçük Yunus. Bir tatlı telaşı vardı ki seyrine doyum olmaz. Bir "Allahuekber!" derdi ki Yunus, onun tekbir sesinden sonra o büyür başka herşey küçülüverirdi adeta. Öyle ciddi, öyle içten, öyle güzel bir tekbirdi bu.

O da bunun farkındaydı galiba. Her tekbirinde "Allahuekber"i daha güzel, hoş ve ahenkli söylemeye gayret gösterir gibiydi.

İşte bu Yunus, evet küçük Yunus. Bir tarafta "Allah en büyüktür!" diye haykırırken öte taraftan... Öte taraftan Allah ve Rasûlü'nün en büyük düşmanlarından olan bir tağutu "Ey büyük!" diye ululamak zorunda bırakılmaktaydı. Henüz on yaşında olan Yunus ve Yunus gibi milyonlarca çocuk evdeyken Allah'a, dışarıdayken tağuta kul olmayı öğreniyorlardı. Allah'ın asla affetmeyeceği büyük bir şirk amelinin doğal olarak görülmesi de ayrı bir vahamet zaten. Anne babaların bu küfür amelindeki işbirliklerinin vebali ne dehşetti, kim bilir?

— Ooff of! Allah'ım sen yardım et.

Mırıltıyla dua etti İsmail. Dua etmeye devam etti bir süre. Mırıltıları kesilmiş artık içinden dua etmeye başlamıştı. Dua... Allah katındaki değerini çok önemsiyordu İsmail duanın. İçinden daha uzun bir süre daha duaya devam etti.

Üç ayağı bileklerine kadar sekili, alnı yaldız akıtmalı bir küheylanın binicisiydi. Küheylanın rahvan yürüyüşüyle düz, pürüzsüz ve dosdoğru bir istikamette ilerlemeye başladığı yol, zeminden biraz daha yüksekti. Tanıdığı simalar da vardı yolun sağına, soluna yığılmış kalabalıklar arasında. Her iki cenahtan da kendisine doğru ellerini uzatarak anlaşılmaz sözlerle bağrışıyordu insanlar. Çoğu ablak ve matruş suratlı, toza kire bulanmış, pejmurde kılıklılardı bunların. Neydi bu insanların telaşı, korkusu? Çok müşkül durumdalardı da ondan yardım mı istiyorlardı acaba? Yoksa rahvan yürüyüşlü küheylanıyla yürümekte olduğu bu istikametin tehlikelerinden onu haberdar edip, mani olmaya mı çalışıyorlardı? Bundan emin olamamıştı henüz. Fakat yığınla insanın daha çok büyük bir tehlikeyi haber verir gibi yaptıkları uyarı hareketleri ve feryatları kendisini yöneldiği istikametten alıkoymadı. Yolda ilerledikçe şu ana kadar hiçbir yerde duymadağı harikulade, enfes kokular almaya başladı.

Öyle ki son birkaç saatte kendisine adeta hücum eden hüzün ve endişe ordularına, bu enfes kokunun sadece bir katresiyle dahi karşı gelseydi, hepsini dağıtabileceğinden hiçbir şüphesi yoktu. Biraz daha ilerlediğinde yüksek, geniş ve muazzam bir kapının kanatlarının açılmak için ağır ağır hareketlendiğini gördü. Etrafı yüksek duvarlarla çevrili, alımlı, bakımlı ve büyük bir bahçeye girmesine çok kısa bir mesafe kalmıştı.

İsmail gözlerini açtığında şafak sökmeye, gök ağarmaya başlamıştı. İçinde bir hoşluk, kalbinde tarifsiz bir ferahlık hissetti. Hala gördüğü rüyanın tesirindeydi.

Ne vardı, tam da o devasa bahçeye girecekken bitmeyiverseydi rüya. Bir an o enfes kokuyu alabilir miyim

diye başını sağa sola çevirip burnunundan derin derin soludu. Hayır hayır o bambaşka bir alemdi, rüyasını düşündü. Çok net hatırlıyordu. Öyle bir hafiflik hissetti ki, odasının açık penceresinde pır pır uçacakmış gibiydi şu an. Bir ara babasının çalışma odasındaki kitaplıkta bulunan tuğla kalınlığındaki rüya tabirleri kitabına bakmayı geçirdi aklından. Vazgeçti sonra. Rüyası içini kıpır kıpır etmişti. Olağanüstü derecedeki bu güzel rüyasını herhangi bir tabir ile sınırlandırmak istemiyordu. Bu rüyanın devamı gelmeli, ucu açık kalmalıydı. Rüya tabirleri kitabına bakmamasının bir nedeni de, bu rüyasını hiçbir kitabın tabir edemeyeceğine inanmasıydı İsmail'in. Okuyacağı ya da dinleyeceği hiçbir tabir bu rüyanın kalbinde adeta fışkırttığı huzur, sevinç ve ferahlık hissini tarif edemezdi.

İçeride ortalığı derleyip toparlayan hamarat bir hanım da yaşıyormuş gibi, tertip, düzeni gayet iyi ve tertemiz olan evin sakinleri kendilerince pek mühim bir konuda sükunetle tartışıyorlardı.

— Bu insanlar akide de bilginin sınırını bilmiyorlar mı? Eminim ki biliyorlardır. Fakat bu tür fikirler insanları çok zor ve sivri alanlara mahkum eder. Dinlerini iyice daraltıyorlar. Halbuki İslam genişlik, af ve hoşgörü dinidir. Bence bu insanlar kelaynak kuşları gibi, nesilleri tükenmek üzere olan kesimdendirler. Zaman zaman öyle bir çıkıp çıkıp kayboluveriyorlar.

Yanında oturan gözlüklü ve filozof sakallı genç bu ithamları dile getiren ve kendisinden yaşça büyük olduğu için ona 'abi' diye hitap ettiği şahsa dönerek:

— Haklısın Selami Abi, ben bu tür insanlarla hiç karşılaşmadım ama onlardan söz edilen ortamlarda bulundum. Bir gençlik macerası gibi birşey bunların ki. Her kim olursa olsun alnı secde gören, kıble ehli bir kimse asla tekfir edilemez.

Selami Abi diye hitap edilen ve evdeki öğrencilerden yaşça büyük olan şahıs, kendisi gibi bu akşam burada misafir olan Bekir'e döndü.

— Bak Bekir'ciğim bu konuların ciddiyetinin farkında olduğundan hiç şüphem yok. Yine de çok dikkatli olmalısın. Böyle ağdalı sözlerle bezeli bir sohbetle sadece çevresindeki değil, tüm yeryüzü Müslümanlarının ahiretteki akıbetleri hakkında peşin bir hüküm vermek gibi büyük bir vebalin altına nasıl girebilir bir insan?

— Senin şu an söylediklerinin aynısını ben de söyledim.

— O ne dedi peki?

— Şunu söyledi: 'Biz herhangi bir kimse hakkında hüküm vermek durumunda olduğumuzda, şer'i delillere bakarız. Sonuç itibariyle tekfir edilecekse de bu ancak dünyevi hükümler üzerine mebni olur. Tekfir edilen kişinin akıbetinin ne olacağını bilemeyeceğimiz için, ahiretteki durumuna dair bir hüküm bildiremeyiz. Belki de Allah o kişiye hidayet nasip eder ve muvahhid olarak vefat eder.'

Selami öfkelendiğini fark ettirmemeye özen göstererek:

— Söz doğru ama maksat muğlak. Bu tipler herşeye bir kulp bulurlar zaten.

— Naslardan söz ederken kulp demen?

— Delil demek istedim. Estağfirullah! Onlardan birinin yanında su içsen hemen müdahele ederler. Hem çok müdahelecidirler de. "Efendi, suyu şöyle şöyle bir tasta içmen lazım gelir" deyip, delil diye bir sürü şey ileri sürerler. Kardeşim, sen eğer sırf delile bakarsan herkesin kendine göre bir delili vardır mutlaka. Ehli kitabın bile delil diye ileri sürdükleri şeyler vardır.

— Bana göre bu biraz... Nasıl desem, aslında biraz da değil çok uç bir kıyas oldu Selami abi.

— "Teşbihte hata olmaz" demiş atalarımız. Sen de böyle şeylere takılma Bekir. Ehli kitabın delil diye ileri sürdükleri şeyler bahaneden başka birşey değil tabi. Bir kere delilin delil olarak değerlendirilebilmesi için bir şeyin varlığı, aslı ve ne olduğu açıklanıp ispatlanmalı. Tabi bunun pratik bir karşılığı da olmalı.

Bekir, belli belirsiz uçuveren bir tebessümle,

— Abi, Semih Hoca söylediği şeylerin hemen hepsini Kur'an-ı Kerim'den ayetlerle ve kendi ifadesiyle sahih hadislerle delillendiriyor. Benim anladığım Semih Hoca ilim olarak gayet iyi bir düzeydeydi. Kendisini yakından tanıyanların çoğu bir taraftan onu takdir ediyorlar. Ama bir taraftan da bu durumuna üzülüyorlarmış.

— Allah Allah, neden acaba?

— Anlatıldığına göre onda Ezher şeyhi veya diyanet reisi olabilecek kadar derin bir ilim varmış. Fakat babadan kalma işyerinde kendi kendini harcıyormuş. Ona üzülenler bundan dolayı üzülüyorlarmış yani.

— Tabi ya! Yöneticilere "tağut", sisteme "küfür" dersen bırak Ezher şeyhi yahut diyanet reisi olmayı, vallahul azim seni tamirciler odası başkanı bile yapmazlar yahu!

Filozof sakallı genç tam burada Selami'nin bu söylediklerini tasdik etmek gerektiğini düşünerek:

— Diyanetten içeri girse neye uğradığını şaşırır. Çünkü devlet kurumları eskisi gibi değil Selami abi.

— Aslında herşey çok güzel olacak ama bizim cenahtan dahi çok sayıda ayak süreyen kimseler ve kesimler var. En taze örnek de allame şeyh efendi. İşini gücünü bırakmış onu bunu kafir diye yaftalamakla meşgul.

Filozof sakallı genç, Selami'nin sözlerine memnuniyetle beraber dileklerini de eklemeyi ihmal etmedi.

— Allah onları hidayet etsin. Gerçekten bu kesimler günümüzde büyük bir problem olmaya başladılar. Allah'tan bunlar çoğunlukta değiller ve iktidarda onlar yok. Aksi takdirde daha da kötü şeyler yaşanabilirdi, değil mi ama?

Bekir tez canlı mizacına uygun olarak anında bir düzeltme yapmaya mecbur hissetti kendini. Filozof sakallının söyledikleri ağır gelmişti ona çünkü.

— Neler oluyor yahu? Bakıyorum da yavaş yavaş günlük politikanın diliyle konuşmaya başlamışsın. Çoğunlukta ne demek, Abidin? Yani çoğunluğa göre bir hak tanımını kabul etmemiz mümkün müdür? Bizim inandığımız ve yaşamaya çalıştığımız, en azından bunu iddia ettiğimiz İslam'da böyle birşey var mıdır? İslam'da hakkın tanımında, tespitinde ve adaletin sağlanmasında çoğunluğun hiçbir tesiri yoktur. Hak, hak olduğu için haktır, yoksa çoğunluk "bu haktır" dediği için değil. Eğer bizler de haklılığın, başarı ve üstünlüğün toplum içerisinde çoğunluğa sahip olmakla mümkün olabileceğini düşünüyorsak demokratlardan ne farkımız kalır. Söyler misin ha?

— Galiba yine yanlış anlaşıldım. Ben böyle birşey kast etmedim aslında.

Bunu söylerken gevşekçe gülümsemesini saklayamamıştı Abidin.

— Abidin'in anlatmak istediği Müslümanlar arasındaki çoğunluğa sahip olamamalarıdır. Öbür türlüsü zaten büyük bir fecaat olurdu, hafizenallah!

Bekir, Selami'nin son cümlesinde belirttiği "öbür türlüsü"nün ne olduğunu sormayı düşündüyse de tartışmayı büyütmemek adına bundan vazgeçti.

Demokratlar gibi olmak mı büyük fecaatti yoksa Semih Hoca ve onun gibi düşünen muvahhidlerin çoğunluğa ulaşması mıydı büyük fecaat!? Selami'nin hangisini kast ettiğini tahmin etmek çok da zor değildi Bekir için.

Selami konu üzerinde yeni başladığı sözlerine devam eti.

— İki cihan serveri Efendimiz buyurmuş ki: "Her kim bir Müslümanı tekfir ederse kafir olur." Buna benzer daha birçok hadis-i şerif bulunmaktadır.

İçinde yaşadığımız, aralarında anne-babalarımızı, akraba-dostlarımız ve aile efradımızın da olduğu bu toplumun tamamını ya da bir kısmını tekfir edince İslam hakim mi olacakmış? Sözünü ettiğin o Ezher şeyhi(!) bununla mutlu olacak diye Allah'a inandığına ve namaz kıldığına şahit olduğumuz yöneticilerimize nasıl tağut ya da küfrün önderleri diyebiliriz? İşte asıl fitne budur, efendi! Bahsettiğin bu adam gibi mürekkep hokkaları eğer varsa bir potansiyelleri, bilgi üreterek ümmete faydalı olsunlar. İslam kültürüne, sanata, mimariye,

bilime bir katkıda bulunsunlar. Ona buna hokkasından mürekkep sıçratmakla aslında kendini de kirletiyor ama farkında değil. Yazık, kendisini tanımıyorum ama onu tanıyanların acıdığı gibi ben de acımaya başladım.

Bekir, şu an hazırda bulunmayan Semih Hoca hakkında kullandığı bazı hoş olmayan lakırdılar nedeniyle Selami'yi nazikçe uyardıktan sonra söyledikleri sözlere cevap mahiyetinde bir takım nasihatlerde bulundu.

— Toplumun hiçbir istisna gözetilmeden İslam dairesi dışında görülmesi fikrine ben de karşıyım ve bu konuda şer'i bir delil olmadığına da inanıyorum. Yönetici zümreye gelince, bu hususta daha önce de epey konuştuk. Eğer bugünkü rejim şer'i bir rejim ise bu durumda bizler de İslam devletinde yaşıyoruz demektir. Halbuki toplumda bu rejimin İslami değil laik, demokrat bir rejim olduğunu herkes çok iyi bilir. İlkokul çocuğundan üniversite profesörüne kadar gerçeğin böyle olduğu her kesimden ve yaştan insanlardan öğrenmek mümkündür.

Bunu bilmek için ayrıca fazla bir çaba harcamaya lüzum da yoktur. Eskisi yenisi hangisi olursa olsun aç bir anayasa kitapçığı bak hemen ilk maddelere, mesele net bir şekilde açıklığa kavuşur.

Anayasası şirk esaslarına dayalı olan bir sistemde diğer yasaların da aynı anayasaya uygun olması zorunludur. Namaz kılan, oruç tutan bir kimsenin ibadeti, o kimse kendisini şirkten uzak tutup korunduğu müddetçe Allah katında makbul olur. Bir taraftan Allah'a şirk koşan, Allah'ın helallerini yasalar çıkararak yasaklayan, yasaklarını da serbest olarak kabul edip yasallaştıran tağutları, diğer taraftan politik çıkarları için sureti haktan görünmeye çalışıp zaman zaman namaz kılıyorlar

diye kendilerini muvahhid Müslümanlar olarak mı ilan edeceğiz?

Bunu, başka bir sohbetimizde sen söylemiştin Selami abi. Nasıl ki bir Müslümana kafir demek büyük bir vebal ise, bir kafire de Müslüman demek söyleyeni için vahim sonuçlar ihtiva eder, büyük tehlike arz eder.

Tevhid akidesi, bütün amellerin kabul edilebilmesi için ilk şarttır. Günümüz yöneticileri tevhid üzere amel etmedikleri için namaz kıldıklarını görsek bile onlar hakkındaki hüküm değişmez. Zira bu amellerin Allah katında hiçbir değeri yoktur. Namazlarının makbul olmamasının nedeni işte demin bahsettiğim şirktir. Çünkü şirk bütün amelleri yok eder.

— Abi, Bekir yakında beni tekfir ederse hiç şaşırmam vallahi. Bir an karşımda o sözünü ettiği adam konuşuyor sandım.

Selami, yakın bir tehlikeden haber verir gibi çok daha ciddi bir eda ile ve ağır ağır konuşuyordu şimdi.

— Doğrusu, demin de bahsettiğim gibi özellikle bu hususta çok dikkatli olmak lazım. Bu meseleleri gündemimize almayalım. Sizler de şu an öğrencisiniz. Çok çalışın, istikbaldeki hedeflerinize odaklanın. Bakın nasip olursa göreceksiniz on beş-yirmi yıl sonra sizler imrenilesi konumlarda olacaksınız. Belki bu tip insanlar hala üç kişi-beş kişi olarak söylemlerine devam ediyor olacaklardır. Sizler insanlığa, ümmete faydalı olmaya, İslam'ı güzel ahlakla, sevgiyle, barışın, hoşgörünün ve kardeşliğin diliyle temsil etmeye çalışın.

Bu konular minik bir kıvılcım gibidir. Bu kıvılcımın çakıldığı yerde kuru yaş demeden her ne var ise yanar kül olur, hafizenallah!

Selami, biraz endişeli hatta umutsuz ve hüzünle harmanlanmış bir yığın düşüncelere daldı.

Bekir, Selami'nin söylediklerine yine itiraz etmek istedi. Özellikle son cümle kabul edilir gibi değildi. Anlaşılan tevhid davetini fitneyle eşdeğer tutuyordu Selami. Zira söyledikleri fitnenin tarifiydi. Selami'nin hem geçmişi hem de yaşı, kendisiyle yaptığı konuşmaların etkili olmasına maniydi. Bekir'in aklına bir fikir gelmişti ama bunu uygulamak mümkün olabilir miydi? Aklından geçirdiğini Selami'ye söylese nasıl bir tepki alırdı. Düşündüğü şeyin gerçekleşmesi halinde güzel bir neticeye vesile olacağına inanıyordu. Bundan neredeyse emindi. Ve bu fikir onu hem heyecanlandırmış hem de sevindirmişti. Öyleyse şu anda karşısında oturan Selami'nin fikrini almalıydı önce.

— Düşüncesi ve usulü her ne olursa ve kim olursa olsun, Müslüman bir kimseyle yüz yüze, açık bir şekilde konuşmak en doğru olanıdır. İnsaf ve hakkaniyet de bunu gerektirmektedir. Bu durumda istifade edilebilecek birşey olursa ne alâ, yok değilse de en azından başkalarının kulaktan dolma sözleriyle Müslümanlar hakkında vebalinin altından kalkılamayacak mesnetsiz suçlamalarda bulunulmaz. Hiç olmazsa su-i zanlardan önyargılardan kurtulmuş olunur.

Bekir'in bu söylediklerinin ardından bir davet teklifinin gelebileceğini anlamıştı Selami. Kısa bir süre sessizce bekledi herkes.

Selami savunduğu düşüncelerine sıkı sıkıya bağlı olduğu için hangi mekan ve ortamda olursa olsun, bunları büyük bir özgüvenle dile getirebilirdi. Nitekim öğrencilik yıllarından bugüne kadar çok değişik platformlarda

fikirlerini açıkça dile getirmekten kaçınmamıştı hiçbir zaman.

Katıldığı toplantılarda en küçük gerginliklerin dahi yaşanmasına neden olmamıştı söyledikleri ve üslubu. Böyle birşey yaşanmasına da izin vermiyordu.

Tüm çabalarına rağmen herhangi bir gerginlik yaşansa o toplantıyı derhal terk ederdi. Bu tür şeyler genel maslahata aykırıydı ona göre. Asıl mühim olan şey birlik ve beraberlikti. Dirlik ve düzenin kaim ve daim olmasıydı. İlk günden beri devlet politikası olarak hedeflenen batılılaşmaya zamanla halk destek vermiş olsa dahi nihayet ortadoğu coğrafyasında bulunan bir ülke burası. Tarih boyunca ortadoğudaki yöneticilerin büyük çoğunluğu halklarının sadakatini ellerinde tutmaya muvaffak olamamışlardır. Devletin ve yöneticilerin yozlaşmışlığından bıkan halk, iktidarı elinde bulunduran güçlere sadece anarşi çıkmasını engelleyici ve caydırıcı bir otorite olduğu için tahammül etmişlerdir.

İşte böyle tarihi ibret vesikalarından hareketle birlik ve beraberlik anlayışına aykırı olan her türlü düşünceye (bu konuda hiçbir istisnası yoktu) peşinen karşı çıkıyordu Selami.

Kısa süren bir sükunet sırasında bunları hatırladı yine. Elinde olmadan onu biraz heyecanlandırmıştı da. Kısık ve kesik kesik çıkan bir sesle Bekir'e katıldığını söyledi.

— Doğru söylüyorsun. Esasen olması gereken de budur. Davamıza hizmet adına böyle bir mesuliyeti yerine getirmek gerek. Bu kimselerin yanlış yönde oldukları ortada, pek sevmiyorum ya bunları. Fakat bu insanların mutedil olmaya davet etmek adına, kardeşliğe çağırıp,

aşırılıktan sakındırmak gibi ulvi bir amacı görev bilirim. Böyle uçlarda gezinen kimselerle hakkı görüp tabi olmaları için bir temasta bulunmak hayırlı olur inşaallah. Elbette ki muvaffakiyet de, hidayet de Allah'tandır.

— Ben şahsen bunların laftan anlayacaklarını hiç zannetmiyorum. Bekir daha geçen hafta konuşmuş ama şeyh dedikleri adamın söylediklerinden Bekir daha fazla etkilenmiş gibi geldi bana.

— Abidin eğer Semih Hoca'nın söylediklerini aktardığımda beni burnunla dinlemediysen, ilkokul öğrencisi bir çocuğun bile çok rahat anlayabileceği bir sadelikte anlatmıştım.

Abidin hızlıca ve peş peşe hareketlerle işaret parmağıyla gözlüğünü burnunun üzerinden geriye doğru kaktırıp, sakalını da sıvazlarken yüzünde yayılan ve Bekir'i kızdırmış olmaktan dolayı duyduğu memnuniyeti gösteren istihzai gülümseyişini de gizlemeye muvaffak olmuştu.

Bekir Abidin'e söyleyeceklerini söyledikten sona Selami'ye döndü.

— Ne vakit müsait olursun abi?

— Bak Bekir'ciğim benim için Semih Hoca değil, onların allame-i cihanı olsa fark etmez, bunlardan herhangi birisini evinde olmamak kaydıyla uygun bir yerde görüşürüm. Bu da ilk ve son görüşmem olacak ona göre, bunu da peşinen söylemiş olayım. Umuyor ve diliyorum ki onlar için hayırlı olur.

— İnşaallah...!

'Ş' harfini şeddeli çıkaran Abidin de Selami'nin bu dileğine katıldı.

Semih Hoca'nın sohbeti ile ilgili olarak Bekir'in anlattıkları ve aralarındaki tartışmadan sonra, geçmişteki anılara dalıp farklı bir iklime yolculuğa çıkmış gibiydi Selami. Nereye gitse bu konular peşini bırakmıyordu onun. Kendisinin de şu sıralar güçlü bir şekilde savunuyor gibi görünmek zorunda olduğunu düşündüğü demokrasiyi hiçbir zaman İslam'a alternatif, siyasal bir sistem olarak görmemişti. Böyle bir inancı, hatta böyle bir kastı dahi yoktu.

Demokrasi onun açısından içinde bir yerlerde saklı tuttuğu asıl maksadına ulaşmak için bir vasıtaydı o kadar. Aklının derinliklerinde demokrasinin hiçbir şekilde İslam'a alternatif olamayacağı fikrini daima diri tutmaya çalışıyordu. Bugün demokrat bir kişilik olarak tanınıyor olması harika bir kamuflajdı kendince.

'Allah kalpleri biliyor ya!'

Gençlik yıllarında bugün kendisinin de içinde bulunduğu düşünce ve yöntemi benimseyip mevcut sistem içerisinde 'İslami mücadele' verdiklerini iddia edenlere yönelik çok sert tepkiler göstermişti. Küfür sistemi içerisinde kalıp, çerçevesi önceden belirlenmiş bir alanda şirk tiyatrosunun figüranlığını yaparak, benzerleriyle didişip, tepinmenin nesi 'İslami mücadele' oluyormuş diye bu kesimlere çok kızıyordu o zaman.

Aradan uzun yıllar geçti, kızıp tepki gösterdiği kesimlerle üniversite hayatında yakın ilişki içerisine girince daha önceki itham ve söylemlerinden de utanır olmuştu. Günler ilerledikçe onlar gibi düşünüp davranmaya başlamıştı artık. Onlardan biri gibi sayılıyor-

du. İlk başlarda kendisini ikna etmek için delil diye ileri sürdükleri bazı tarihi hadiselere ve mantıki önermelere tüm kalbiyle inanmaktaydı da. Bu konularda çok ciddi dayanaklar bulunduğundan kuşku duymuyordu artık.

Bir kere Yusuf (as.) gibi bir Peygamberin muvahhid olmayan yani kafir bir hükümdarın yanında yöneticilik yapmış olmasını dahi tek başına delil olarak yeterli görmekteydi. Daha başka birçok örnekler de vardı. Günümüz dünyasında modern çağın imkan ve fırsatlarından yararlanarak İslami mücadeleyi güçlendirmek, ilerletmek ve insanlar arasına yaymak için elden gelen gayreti göstermeli değil miydi? Gerekirse sistem içi vasıtaları kullanarak bu amaca ulaşmalı, böylece İslam sancağını zirvelere taşımak gerekmez mi?

Bugün davanın maslahatı düşünüldüğünde başkaca makul bir yol ve yöntemle muvaffak olunamayacağını düşünüyordu. İnsanlar İslam'ın rahmetine, şefkatine, ilgi ve sevgisine muhtaçken onları kendimizden de, dinimizden de uzaklaştıracak söylemlerin hiçbir faydası olmaz.

Tüm bunları düşünürken aynı anda ikircikli bir haleti ruhiyeye büründü. Zihninde adeta resmi geçit yapan bu gerekçelerin üzerinde tek tek duruyor ve kendisinin ne kadar da sağlıklı ve isabetli kararlar alabildiğine içten içe seviniyordu. Diğer tarafta biriken cerahatı patlatarak bünyedeki mikrobu temizleyecek olan bir neşter darbesi almış gibi derinlerden gelip, içini burkan bir sızının yüreğini çepeçevre kuşatmasına an be an tanıklık ediyordu.

Bu hal kendisini biraz korkutur gibi oldu 'Ah şu dar görüşlüler!' diye mırıltıyla kendi kendine serzenişte bu-

lundu. Bunlar olmasa kendisi de sık sık böyle konulara muhatap olmak gibi bir sıkıntıyla karşılaşmayacaktı.

'Ne yani, milyar insan yanlış yolda da bir tek adına şeyh dedikleri ('Şeyh' sıfatını Semih Hoca için yalnızca kendisinin kullandığını unutmuştu) yolu, yöntemi mi doğruydu?

Yüzyılların birikimi olan muazzam İslam külliyatını bir çırpıda yok saymak akıl kârı mıydı? Müsteşrikler dahi İslamı bunlardan daha iyi anlamışlardır.'

Selami bunları mırıldanırken iç dünyasında yer yer sessiz öfke patlamaları yaşıyordu. Bu sırada Semih Hoca'ya daha çok kızıyordu. Kendisi ile birkaç hafta içerisinde görüşecek ve bu yanlışlarını yüzüne karşı söyleyecekti. Bir taraftan da Semih Hoca'nın durumuna hayret ediyordu. Sen ki bunca uzun yıllar ilim tahsil etmişsin bunun hakkını böyle mi vereceksin? Aldığın ilmi adeta bir tür saldırı ve imha aracına dönüştürüp söz ve amelleriyle İslam alameti gösteren insanları İslam dairesinin dışına püskürtmek Rabbani bir metod mudur? Böyle alim, hoca gibi şahsiyetlerin bizzat kendileri bile münzel İslam fıkhında (Semih Hoca'nın itikadi tavrının esasen fıkhi bir ihtilaf olduğunu zannediyordu) bir azık elde edemediler diye yine teessüf etti Selami.

Çalışma odasındaki kütüphanesinden seri hamlelerle birçok kitap çıkarıp masanın üzerine bırakarak, Semih Hoca'yla yapacağı münazara için şimdiden hazırlanmaya başladı. Geçmişteki tecrübelerinin kendisi için iyi bir avantaj olabileceğini tahmin ediyordu. Günümüz modern toplumundan bazı pratik örnekler ile birkaç tane de soru hazırladı mı, Semih'in işi bitikti ona göre. Etrafında ve yamacında toplaşan gençleri etki altına al-

mak kolay birşeydi. Peki bu gençler kimdi? Nepal'den gelen budist çocukları mıydı? Hayır, hepsi de bu halkın çocukları, ciğerpareleriydi. Onlara Allah'tan, Peygamber'den , İslam'dan söz ettin mi akan sular durur, herşeylerini feda ederler. Nereden almışlar bu edebi, adabı? Elbetteki aileden ve içinde yaşadıkları toplumdan almışlar.

Ahh.. Ahh! İnsanlık atomdan daha küçük parçacıkların mahiyetini keşfetmek üzere bilimsel çalışmalarda olağanüstü başarılarla meşgulken, biz nelerle uğraşıyoruz!

Bilim, teknoloji, sanat, mimari ve daha birçok alanlarda durmadan ilerlememiz gerekirken, biz hala birbirimizin ayaklarına çelme takmaya ve zihinleri törpülemeye çalışıyoruz, ne acı, ne acı!"

Bu konuda yapacağı hazırlıklar için masanın üzerine düzenli olarak dizdiği kitaplardan birini açarken aynı anda not tutmak amacıyla ihtiyaç duyduğu kalem ve kağıdı da kendisine yakın bir yere alarak çalışmaya başladı.

— Vayy İsmail Abi. Nerdesin abiciğim? Kaç gündür görüşmüyoruz seninle, iyi misin?

— İyiyim elhamdulillah, sen nasılsın Rezan.

— Ben de iyiyim, seni görünce daha iyi oldum. Hele de bakayım, nerelerdesin benim abim? Sahi okula neden gelmiyorsun? Bıraktın mı yoksa ha?

İsmail artık 'eski' sınıf arkadaşı Rezan'a baktı gülümseyerek. Yeni kurtulduğum ağır bir hastalığın hüzün ve

saadet kadar tatlı bir nekahet dönemindeymiş gibi bir dinginlikle,

— Evet okulla ilişkimi kestim Rezan. Bıraktım okulu.

Rezan İsmail'in okulu bıraktığını bizzat kendisinden değil de bir başkasından duymuş olsaydı, bunu bir saçmalık olarak değerlendirir ve böyle birşeye asla inanmazdı. Espri olsun diye yönelttiği sorunun cevabını İsmail'den ciddiyetle ve olumsuz olarak alınca buna epey üzüldü. Zihninde peş peşe beliren sorular İsmail'e yöneltilmek üzere dilinde sıralanmaya başladı.

— Nasıl yani?

— Niye ki?

— Bu da nereden çıktı?

— Allah Allah!

İsmail Rezan'ın büyük bir merak ve şaşkınlıkla peş peşe sorduğu soruları cevaplamak için sıraya koymasına izin vermesini istercesine eliyle yavaşlamasını işaret ederek:

— Sakin ol Rezan, panik yapma hemen.

— İnanamıyorum... Gerçekten de böyle birşey yaptığına inanamıyorum İsmail abi.

— Çok şaşırdın, biliyorum. Ama böyle bir karar vermek zorundaydım.

— Ne bileyim, birisi bana, dünya kendi ekseni etrafında dönmekten vazgeçip durmuş deseydi belki inanırdım da, senin okulu bırakacağına zerre kadar dahi ihtimal vermezdim. Çok kötü oldu ya! E, peki ne oldu da böyle aniden bıraktın okulu. Bu sene sonunda bitiyordu za-

ten, biraz daha sabretseydin keşke. Okula dönebilmen için benim, bizim yapabileceğimiz birşey var mı? Ne yapabiliriz?

Rezan, İsmail'in okulu bırakmış olmasına maddi veya ailevi nedenlerden dolayı olabileceğini düşünüyordu. Bu tür örneklerle zaman zaman karşılaşmıştı okulda. Aynı sınıfta birlikte okudukları sevgili arkadaşı İsmail'in okuldan ayrılış nedeni eğer böyle birşey ise bundan dolayı daha fazla üzülecekti. İsmail'in okulu bırakması sadece kendisini değil tüm sınıf arkadaşlarını da etkileyecek kadar önemli bir olaydı ona göre.

Rezan'ın şaşkınlığını, hüznünü ve biraz da kızgınlığını çok iyi anlıyordu İsmail. Aynı duyguları yakın zamanda kendisi de yaşamış, benzer tepkiler göstermişti.

Rezan ile çok iyi arkadaşlardı. Yaşıt oldukları halde İsmail'e genellikle "abi" diye hitap ederdi. Temiz fıtratı, güzel ahlakı ve içten dostluğundan etkilenmiş, İsmail'e karşı güçlü bir kardeşlik muhabbetiyle beraber saygı da duyuyordu. Bu kardeşlik bağının ifadesi olarakta içten gelen bir istekle "abi" diyordu İsmail'e.

Rezan ve ailesinin hikayesi aslında çok tanıdıktı. Karşıt cephelerde konumlanmış küfür güçlerinin otorite savaşında tokuşturdukları ateşin yakıcı kıvılcımlarının düştüğü binlerce bahtsız aileden bir aileydi onlar da. Ateş topuna dönmüş bir coğrafyada yakılan ve kavrulanlardandı ailesi de. Sağına dönse bozkurtlar kapıyor, soluna dönse kızıl akrepler sokuyordu oralarda insanı. Babasız kalmıştı Rezan, güneşi henüz doğmayan uzun bir gecenin başında. Babasız kalmanın ne demek olduğunu bilmediği bir çağda.

Tıpkı, babası yaşasa hayatında nasıl bir değişiklik olabileceğini bilmediği gibi. Dünyaya gözlerini açtığının baharında babasız kalmıştı. Mevsim hazan olmuştu ona artık. Uzun sürecekti bu hazan mevsimi onun hayatında. Derken henüz kundaktayken göç yollarına düşmüşlerdi ailece. Mahrum ve mağdur olarak yeni bir hayata yöneldiler.

Yaşamadığı, görmediği, havasını solumadığı, suyunu içemediği topraklarının, derelerinin, dağlarının, yıldızlarının hikayelerini çok dinlemişti. Dinlememişti hayır, zihnine nakşetmişti anlatılanları. Her sözcükte dağlar ülkesinden esintiler vardı sanki. Peygamberlerin ve varislerinin davetine kucak açmış, gönül açmış, kulak vermiş, itaat etmiş, oğul vermiş, can vermiş bir coğrafyayı şirkin en şerlisi ve en çirkini olan paslı batık bir ideolojinin marabalarının necis ayak izleri kirletiyordu şimdi.

Anaların engin gönüllerindeki taşkın dalgaları, sersemletici fırtınaları, yürek yakan feryatları kim nasıl anlatabilir, nasıl dindirebilir ki?

Rezan'ın hayata merhaba deyişi böyle olmuştu işte. İsmail ile de üç yıl oldu tanışalı. Mizaçları uyuşmuş, iyi dost olmuşlardı.

Dedesinden, anasından dinlediklerini İsmail'e de anlatırdı bazen Rezan. Cehaletin ve şiddetin esir aldığı bir coğrafyada yaşamanın ne demek olduğunu anlatıyordu ona. Kıyametin dehşetini andıran tabloların yaşanması sıradanlaşmıştı orada. Bir keresinde dedesi şöyle özetlemişti yaşananları bilgece:

— 'Oğul, filler tepişiyor, karıncalar eziliyor!'

Aile olarak yaşadıkları trajediyi kendi aralarındaki sohbetlerde öğrendikten sonra Rezan'a karşı elinde olmadan sanki tüm bunların müsebbibi kendisiymiş gibi, sorumlulukla suçluluk karışımı duygular hissediyordu İsmail. Semih Hoca'nın sohbetleri ve tevhid akidesiyle ilgili okuduğu kitaplardan öğrendiği bilgileri samimiyetle tatbik etmeye çalışırken bu arada çevresinde gelişen veya tanık olduğu olayları berrak bir zihinle anlamaya, anlamlandırmaya ve yorumlamaya çalışıyordu.

Bu bilinç ve bakış açısıyla Rezan'ın anlattıklarını son günlerde her hatırladığında kendisinde oluşan kanaat daha da güçlenmekteydi. Zalimlerin zulümlerini mazlum halkın üzerine boca ettikleri mahzun coğrafyada yaşanan çift taraflı bir vahşet vardı. Yaşanan bu vahşette taraflara destek verenlerle beraber bütün bu olanlar karşısında sükut edenler de bu cürmün ortaklarıydı İsmail'e göre.

Azgınlığının zirvesindeki tağuti düzen, milyonlarca mazlumun bedduaları ve sayısız cesetlerden oluşan bir temel üzerinde yükselmiştir.

Batıdaki olsun, doğudaki olsun insanların çoğunluğunun en büyük yanılgıları hakka sırtlarını dönüp duygularına esir olmalarıdır. Bu da büyük bir zaafiyete sebep olmuştur. İblis'in, Allah'ın rahmetinden kovulup, lanetlenmesine neden olan büyüklük taslama hastalığı toplumun bünyesini dumura uğratmış, beyinleri felç etmiştir. Böyle düşünüyordu İsmail.

Ortada o kadar ciddi ve önemli sorunlar var ki!

İsmail, ufukta yeşille gök mavisinin buluştuğu bir orman manzarasını düşündü. Yer yeşil, gök mavi enfes bir tablo. Cennet hakkında fikir veriyor belki. Elinde

tuttuğu kibrit çöpünü gözünün hizasına getirdi. Kibrit çöpünü gözüne yaklaştırdıkça çöp kocaman oluyor, o güzelim manzara ise gittikçe küçülüyordu, sonunda o kibrit çöpü gözün görüş açısını tamamen kapattı. Şahane manzaradaki gök, ufuk ve koca orman kaybolmuştu.

Düşündüğü örneğe kendisi de güldü. İnsanlar aslında çok küçük, basit ve belkide doğal olan bazı şeylerin kavgasına tutuşmuşken, dünya ve ahiret hayatlarını ilgilendiren pek mühim meseleleri konuşmaya dahi fırsat bulamıyorlardı.

İşte kokuşmuş kavmiyetçilik iddiasında bulunan tarafların hali. Bu kör dövüşün içerisinde Rezan'ın babası gibi kurbanlar ve Rezan ile ailesi gibi mazlumlar hiç bitmeyecektir.

"Peki ben ne yapabilirim? Yapabileceğim birşeyler olmalı. Evet ben de birşeyler yapabilirim!"

Şimdi de neler yapabileceğini düşünüyordu İsmail.

Havanın serinlemeye başladığı bir vakitti. İsmail sükut ile geçen kısa bir süre sonra merak edip sorduğu hususlarda bilgilendirmek ve davet yapmak için Rezan'la gezintiye çıktı. Yaşlarıyla pek uyumlu olmayan yaşlı emekli amcalara özgü bir tarzda yürümeye başladı iki samimi arkadaş. Gitmeyi hedefledikleri, ulaşmayı istedikleri herhangi bir menzil belirlememişlerdi. Mesafe, zaman ve hız hesabı yapmadan diledikleri gibi bol bol yürüyüp, rahatça konuşmak istiyorlardı. İsmail'in söyleyeceklerini can kulağıyla dinlemek için sabırla bekliyordu Rezan.

Sözlerine başlamadan önce iç dünyasındaki tezahürata benzer bir sese dikkat kesildi bir an. Henüz birkaç

ay öncesinde kadar “Annem akşama ne pişirmiştir acaba?” diye düşünen, sabaha uyandıralana dek nerdeyse ailesini ayaklandıran İsmail artık tevhid davasının mütevazi bir davetçisi olmuştu. Bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Ama nefsinin de bundan pay alıp, ihlasının zedelenmesi korkusunu duyuyordu aynı zamanda.

— Ee... İsmail Abi anlat hele ne oldu ya?

— Ne düşünüyordum az önce biliyor musun Rezan?

— Ne düşünüyordun?

— Düşündüm ki okulu bırakmamın nedeni dolaylı da olsa aslında senin durumunla da ilgili biraz. Daha doğrusu yaşadıklarınızla ilgili yani.

İsmail’e aklının ucundan bile geçirmediği bir kötülüğü dokunmuş olma ihtimalinden dolayı şaşırıp durakladı, mahmurluktan çıkar gibi irkildi aniden.

— Farkında olmadan bir yanlış mı yaptım acaba?

— Hayır hayır, yok öyle birşey. Seninle ilgili olduğunu söylediğim şey şudur. Okulu bırakmama neden olan asıl etken tağuti düzendir. Bu düzenin küfür ve şirkidir.

— Bir saniye, bir saniye ne düzeni dedin anlamadım?

— Tağuti düzen yani Allah’a karşı haddini aşıp, ilahlık iddiasında bulunan, emreden ve yasaklayan siyasal sistem, küfür ve şirk düzeni.

— Haşa, estağfirullah! Kim yapıyor böyle şeyler?

— İşte ben de onu anlatmaya çalışacağım, sözünü ettiğim bu sistemdir. Okulda milli güvenlik veya inkilap tarihi derslerinde hep anlatılırdı ya, bu devlet laik, demokratik vs. vs. bir devlettir.

— Evet bu konuları birçok derste dinlemişimdir.

— Laikliğin asıl manası dinsizliktir. Bunu açıkça söylemedikleri için “dinin, devlet işlerinden ayrılması, uzaklaştırılması” diye tanımlarlar.

— Öyle değil mi diyorsun?

— Din ile devlet birbirinden ayrılınca ne olur, sana bir örnekle anlatayım. İnsan ile damarlarındaki kanı birbirinden ayırmaktan hiçbir farkı yoktur. Böyle birşey olduğunda kan heder olur. İnsan da zayıf ve bitkin düşer veya zayi olur. Devletin dini olmayınca yasaları, ekonomisi, askeriyesi, siyaseti ve eğitimi de bu temel üzere bina edilir. Düzen dinsiz olunca memurunu, askerini, iş adamını, öğrencisini de tıpkı kendisi gibi yetiştirecek. Böyle bir sistemden yüksek faziletli, muvahhid ve mücahid bir nesil beklemek çalıda gül bitmesini beklemek gibidir.

Rezan’ın aklı İsmail’in ilk cümlesine takılmıştı.

— Az önce ‘seni de ilgilendiriyor’ dediğin konuyu tam olarak netleştirsen...

— Aslında o meseleye hiç değimemeliydim Rezan. Sen daha iyi bilirsin kötü hatıralar hafızalardan kolay kolay silinmez. Hele yüreklere kazınmış onulmaz yaralara sebep olmuşlarsa daha da zordur, bunları sana tekrar hatırlatmış oldum üzgünüm. Hakkını helal et kardeşim.

— Estağfirullah, ne oldu ki şimdi?

Rezan bunları söylerken gözleri buğulanmıştı. Olduğu yerde durdu ve gözlerini İsmail’e dikerek hareketsiz bir şekilde dinlemeye başladı onu, ilgiyle ve dikkatle.

— Dünya hayatında karşılaşılabilecek en ağır musibetleri size ve daha nice ailelere yaşatan bugünkü laik ve

sözde demokratik şirk düzeninden başkası mıdır? İşte bu tağuti rejim tarihi boyunca her kesimden mazlumların üzerinden yeri geldiğinde bombasını, yeri geldiğinde de iğrenç ideolojisini eksik etmemiştir.

İnsanların bedenlerini parçalayan bombalardan çok daha güçlü tahrip etkileri olan şirk inancı, başta okullar olmak üzere birçok kanallardan zihinlere zerkedilmekte, akıtılmaktadır. Okulu bırakmamın nedeni bir yönüyle seni ilgilendiriyor dediğimde biraz da bunu anlatmak istemiştim.

Uzun yıllar ailece yaşadıkları sıkıntıları, mahrumiyetleri ve özellikle de babasız büyümüş olmasını her hatırladığında bir gariplik ve burukluk doluyordu kalbine Rezan'ın. Bazen, yeryüzünde tek başına yaşıyormuş gibi yakıcı bir yalnızlığa gömülüyor, fena daralıyordu.

İsmail'in söylediklerini dinlerken adeta güzel bir günün sonunda, bir akşam bahçesinde koklanan güllerin kokusuyla tüm ruhunu sarmalayan hüzünlü bir hasret duygusuna sürüklendi.

Adı devlet olan ve hasbelkader ellerinde güç ve yetki bulunduran firavun tiynetli kimselerin sırtlarını dayadıkları bu devasa zulüm aygıtına yıllardır, gün yüzü görmemiş, yakası açılmadık galiz küfürler eşliğinde lanet okuyordu. Öfkesi dindikten sonra da bu davranışından pişman oluyordu. Hayır, lanet okuduklarını değil kendisini düşünüyor, kızıl akreplerle, boz beyaz kurtların vahşiyane zulümlerinden dolayı yaptığı küfürler üzüyordu onu, dilini kirlettiği içindi üzüntüsü. O vakit, bir daha böyle yapmayacağına dair yeniden hırslanıyordu, bir daha ki öfke nöbetine kadar tabii...

İsmail'in okulu bırakmış olmasıyla kendi durumları

arasında bir ilgi olabileceği fikrini yadırgıyordu Rezan.

— Anladığım kadarıyla her iki mesele arasında bir paralellik kurmaya çalışıyorsun...

— Evet.

— Bunu biraz da somut bir örnekle açıklar mısın?

— Elbette. Düşün, yaşadığınız bölgede ikisi de aslında laik ve İslam düşmanlığında ortak kemalist ve sosyalistlerin ateşi arasında kalan mazlum bir halk var.

— Doğru. Oradaki halk dediğin gibi gerçekten iki ateşin arasında kalmış durumda. Acısı yarası olmayan hemen hemen yok gibi.

— Oralarda tarifi mümkün olmayan acıları yaşatan, köyleri boşalttıran, köylerle beraber ormanları dahi yakmaktan çekinmeyen, Allah'ın yaratmış olduğu bir kavmin varlığını inkar edip dinini yaşamasını, dilini de konuşmasını yasaklayan kimdi? Elbette ki bu laik düzen de diğer taraftaki kızıl akrepler de, adına mücadele ettiklerini söyledikleri halkı haraca bağlayıp kendilerine destek vermeye zorlayarak, vahşi yöntemlerle sindirmeye çalışıyorlardı. Sindirdikleri insanları iliklerine kadar sömürüyorlar, diz çöktüremediklerine de tarihte eşi benzeri görülmemiş bir kinle ve ahlaksız bir şiddetle saldırıyorlardı.

Bir tarafta kendi vatandaşlarına zulüm eden laik bir devlet, diğer tarafta hakları için mücadele ettiklerini iddia eden ateist bir örgüt... İkisi de temelde benzer itikada sahipler.

Yeri ve gökleri yaratan Allah'ın otoritesini reddedip yerine ateistlerden, Yahudi ve Hristiyanlardan alıp, ter-

cüme ederek uyguladıkları saçma sapan kanunları bu halka dayatan devletten konuşuyoruz... İnsan fıtratını bozan medeniyetten de nasiplenmemiş olan batılıların küfür ideolojilerini benimseyip, korkutma ve tehditlerle kendi halkına dayatan bir devletten... Allah'tan başka ilah olmadığı esasına dayanan tevhid dini İslam'ı kendi iğrenç amaçları uğruna bir renk, bir kültür, bir gelenek ve bir dolgu malzemesi olarak kullanmaya çalışan bir sistemden söz ediyoruz.

Sizin oralarda köyler basılıp boşaltılırken, ormanlar yakılıp, yollar kesilirken insanlara türlü işkenceler yapılırken, kayıplar, ölümler gün geçtikçe artarken, geride kalan insanların aklına ilk gelen şey neydi?

— Tabi ki birçok insan buralardan kaçıp, canlarını kurtarmayı düşünüyorlardı.

— Demin bahsettiğim zulümleri hem ailece bizzat yaşadığınız için iyi biliyorsunuz hem de aynı zamanda bu zulümlerin birinci dereceden mağdurusunuz. Benim söylemek istediğim fiili olarak bir paralellikten ziyade inanç ve anlayış zemininde bir paralelliktir. Mesela oradaki insanlar canlarını kurtarmak için atalar yurdu olan, doğup büyüdükleri evlerinin, bağlarının, bahçelerinin, sevdiklerinin ve akrabalarının bulunduğu toprakları bırakıp terk etmek zorunda kaldılar.

— Çok doğru aynen dediğin gibi oldu.

— Kardeşim, az önce dediğin şekilde sizler de nasıl ki canlarınızı kurtarmak için çok zor bir karar verip yerlerinizi, yurdunuzu terk etmek mecburiyetinde kaldınız, işte ben de ahiretimi kurtarmak için buna benzer bir karar verdim ve okulu terk ettim.

— Yani okulu tehlikeli bir alan olarak mı değerlendiriyorsun, bunun için mi bıraktın?

— Ben, yapmam gerekenin bu olduğuna inanarak yaptım. Bugünkü tağuti düzenin şirki ve ahlaksızlığı yaydığı en uygun ve yaygın alanların başında okul gelir. Benim de bir Müslüman olarak öyle bir mekanda kalmaya devam etmem asla mümkün değildi.

— Neden öyle diyorsun ki? Namazını kılmak isteyen yine kılmıyor mu? Mesela yarın bir doktor olsan fena mı olur? Namazında, niyazında, ahlaklı, maneviyatı kuvvetli bir doktor olup insanlara faydalı olmak iyi olmaz mı?

— Allah (a.c) bize doktor olmayı yasaklamıyor. Onurlu ve özgür bireyler olarak sadece kendisine kulluk yapmamızı emrediyor. Allah'tan başkasına kulluğu esas alan bir inancın hakim ve etkin olduğu sistemin okulunda okuyup kendi çabanla, ailenin de yol gösterici rehberliğiyle güzel ahlaklı ve yardımsever bir doktor olabilirsin elbette. Bu durumda yalnızca bir doktor olursun. Günümüzdeki itikadi ve ahlaki hercûmerc içerisinde okul ortamında ahlaklı kalman da pek garanti değil ya! Bizim sınıfta birçok kez hem de bizzat şahit olmadık mı böyle yozlaşmalara. Ahlaki zaafiyetler artık ilkokul çağında başlıyor, yıllar ilerledikçe de rezillik artıyor. Meselenin özü sadece ahlaki zaafiyetlerde değil. Asıl olan itikadi sapkınlığın, çocukların ve bizim gibi gençlerin arasında yaygınlaştırılmaya çalışılması meselesidir. Bu küfür mektepleri sadece tıp veya mühendislik okutmuyor. Bunlarla beraber batılı hayat tarzına inanan, tevhid akidesine ve nebevi menhece düşman olan, ismi, rengi ve dili Müslümanlara benzediği halde ateizm, demokrasi,

sosyalizm ve milliyetçilik gibi çok farklı dinlere inanan/inandırılan nesiller yetiştirilmektedir.

— O bahsettiklerin de din mi ki?

— Din dediğimiz şeyin geniş çerçevede bir tanımını yaptığımızda bu saydıklarımın da aslında birer din olduğunu görürüz.

Rezan, dili tutulmuş ve birşey söylemekten aciz bir haldeymiş gibi İsmail'e şaşkınlıkla bakakaldı bir süre.

— Bilmiyorum İsmail abi, bunları günde belki onlarca kez duyuyorum ama bahsettiğin anlamda birer din olabileceğini hiç düşünememiştim.

— Bu tür gayr-i İslami ideolojilerin, Müslüman olduğu iddia edilen bir toplumda çok rahat bir şekilde taraftar bulmasının en büyük sebebi az önce kısmen değindiğim gibi bu şirk okullarıdır. Yani batı tarzı eğitimin zehirli neticeleridir.

— Gerçekten de kendine dert edinip çok dikkat edilmediğinde bu fikirlerin ya da senin deyiminle 'dinlerin' İslam dışı şeyler olduğunu fark etmek hiç de kolay değil.

— İslam, öğrenen ve içtenlikle yaşayana bal misali güç ve lezzet verir. Fakat bu balın içinde bulunduğu cam kavanozun kapağı hep kapalı tutuldu. İnsanlar dilleriyle kavanozun camını yalayarak balın lezzetinden ve gücünden nasiplendiklerini zannettiler. Din dendi mi akla camiden başka birşey gelmiyor, oysa din insanın hayatının her alanında yol gösterici ve belirleyicidir. Bu geniş çerçevenin içinde insanların farklı şekillerde hizmet ettikleri, tabi oldukları ve tarafını tuttukları herşey sokulabilir. İnsanları birbirine yakınlaştırıp, bağlayan veya birbirinden koparan temel unsur aslında dindir.

Bir toplumu bir ve beraber kılan ya da rakip ve düşman eden inandıkları ve tabi oldukları inançtır. Dinin özü ve esası insanlar arasındaki münasebetlerde belirleyici olunca diğer tüm ilişkiler de buna tabi olarak varlığını devam ettirir. Fakat bu bağlantı koptuğu vakit diğer tüm bağlar ve ilişkiler kopar.

— Senin anlattığına göre o zaman dünyadaki bütün insanların hatta dinsiz olduğunu söyleyenlerin dahi bir dinleri var.

— Doğru, evet. Din bir nizamdır. İnsanların, hayatlarını düzene sokarak, itaat ve bağlılıkla takip ettikleri yoldur, sistemdir. Mesela bir rejimin, bir devletin kendisine bağlılıkla itaat edenler üzerinde çok ciddi bir yaptırım gücü vardır. Emir ve yasaklama yukarıdan, itaat ise aşağıdan olunca bu ilişkinin adı da kulluktur. Bir otorite, halka dilediğini yasaklıyor veya serbest bırakıyorsa, hayatlarına yön veren temel kuralları belirliyorsa adı devlet, parti, lider vs. her ne olursa olsun işte bu otorite açık olarak ilan etmese de ilahlık iddiasında bulunuyor demektir.

— Öyleyse günümüzdeki partilere üye olanlar ayrı bir dine mi tabi oluyorlar sence? Eğer durum söz konusu ettiğin gibiyse o parti de, başındaki lideri de ilahlık iddiasında bulunmuş oluyorlar haşa!

— Bu bahsettiğin mesele demokrasiyle ilgili ve ayrıntılı bir konudur.

— Hımm... Dediğin gibi demokrasi de bir din olduğuna göre sorduğum sorunun cevabı biraz da kendi içinde herhalde.

— Aslında bu demokrasi meselesi yüzelli-ikiyüz yıldır

İslam coğrafyasında ortaya çıkmış en büyük fitnelerin başında geliyor, biliyor musun?

— Abi, bu anlatıklarının hepsi okulu bırakmanla ilgili meseleler, değil mi?

— Rezan kardeşim. İslam'a göre birçok şirk unsuru barındıran ve bunların eğitimini, öğretimini yapan bir okulu bir sivrisineğe benzetecek olsam demokraside bu sivrisineğin ürediği bir bataklık gibidir. Böyle bir münasebet var aralarında.

— Öyle şeyler söylüyorsun ki yeminle diyorum, ben de korkmaya başladım.

— Hissettiğin korku belki de seni esenliğe ulaştıracak bir vasıtadır, kim bilir?

— Seni dinlerken birşeye çok şaşırdım, biliyor musun?

— Bilmem... Neye şaşırdın?

— Bu kadar bilgiyi nasıl öğrendiğine şaşırdım. Daha önce seni böyle profesör gibi konuşurken hiç görmemiştim.

— Şimdi bende sana birşey soracağım.

— Sor tabi, bildiğim birşey ise hemen cevaplarım.

— Hayatında en çok sevdiğin ve değer verdiğin bir insanın, içine yuvarlanmak üzere olduğu bir ateş çukuruna doğru sürüklendiğini görüyorsun, sen de ona çok yakın bir yerdesin. Bu durumda ne yaparsın?

— Sorduğun soru buysa beni tanıdığın için cevabını da biliyorsun zaten. Tabii ki ne pahasına olursa olsun arkadaşımı o zor durumdan kurtarmak için elimden geleni yapardım.

— Aslında bu misal ikimizin durumunu anlatıyor

Rezan.

— Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?

— Benim açımdan içtenlikle, senin içinse üzülerek söyleyeyim ki durum aynen böyle kardeşim.

— Eyvaah!

— Oof... Off!

— Niye kahırlandın yine Bey?

— Hıh, kahırlanmak mı? O kahır dediğin ekmeğimize katık, başımıza yastık oldu, Aliye.

— O kadar da üzme kendini, takdir, ne yapalım?

— Babam hep şunu söylerdi “Söz, kor halindeki demir gibidir. Demirci onu döve döve istediği şekle sokar. Eğer bekletip soğutsa bir demir yığını olarak kalır. İşte, sözü de vaktinde söylemedin mi hiç bir faydası olmaz”.

— Bakarsın aklı başına gelir, düzelir inşaallah.

— Oğlunu dövmeyen dizini döver derler ya, biz oğlumuzu dövmedik, dövmedik ama şimdi dövecek bir örsümüz dahi yok.

— Bu çocuğu okulundan koparıp da istikbalini çalanları da Allah ıslah etsin. Onların da anaları babaları vardır.

— Bunlar hala çocuk, çocuk bunlar ya. Hayatlarının en verimli çağında Ocak Güneşi gibi bütün insanlığı aydınlatıp ısıttıklarını zannederler. Oysa Ocak Güneşi ancak inekleri ısıtır. Bir bulut kümesi gördüler mi de ortada güneş kalmaz.

— Şu sıralar söylediklerimizi çok yavan buluyor. Gençlik heyecanı işte. Ama ileride faydasını görür. Bir aksilikle karşılaşsa “Babam demişti!” diyecektir. Biraz daha sabredelim, herşey düzelir inşaallah.

— Emeklerimiz neyse de... Bu çocuk bir süre sonra gerçeklere ayıkıp aklı başına geldiğinde kuru inadıyla kaybettiği zamanını nasıl telafi edecek? Telafi edebilecek mi? O da başka dert. Şimdiden ona yanıyorum.

Aliye Hanım ile Selim Bey kapı zilinin sesini duyduklarında gelenin İsmail olduğunu biliyorlardı. Selim Bey, henüz kabuk bağlamamış taze yarasına acıtıcı bir darbe vurulmuşcasına irkildi birden. Canı sıkılan insanların o acı dudak büküşüyle beraber rahatsız edici bir sessizlik kapladı odayı.

Selim Bey, okulu kesin olarak bıraktığını söylediği günden sonra oğlunu bu kararından vazgeçirmek için hiç olmadığı kadar yoğun bir çaba göstermişti.

Oğlunun lise son sınıftayken okulu bırakmasının asıl nedenleri üzerinde durmaktan ziyade, sadece okuldan ayrılmaması gerektiğini anlatıyor, kararından vazgeçmesi için baskı yapıyordu. İlk başlarda gösterdiği çok sert tavır beklediği sonucu vermeyince tanışıp görüştüğü öğretmen arkadaşlarının tavsiye ve telkinleriyle gitgide daha yumuşak, daha müşfik bir ikna çabası göstermeye başlamıştı.

— Oğlum, herkes senin gibi düşünüp de yaptığın şeyi yapmaya kalkarsa ne olacak bu memleketin hali? Yirmi birinci yüzyılda böyle bir anlayış olabilir mi? Kim söylüyor bunları, kim beyinlerinizi yıkıyor böyle? Ne hale getirmişler seni, farkında değilsin. Neden başkalarının sözlerine kanıyorsun? Halbuki biz senin için neler düş-

lüyorduk. Şimdiyse büyük bir hayal kırıklığı içindeyiz. Şimdiye kadar ne yaptıysan sana engel mi olduk? (Sorduğu soruya yine kendisi cevap vermişti) Hayır! Çünkü biliyoruz ki oğlumuz hiçbir zaman bizi üzecek birşey yapmaz. Fakat okulu bırakmandan dolayı istikbalin için endişeleniyoruz. Neden? Yarın bir gün cahil, beceriksiz ve yeteneksiz kabul edilip yaftalanman ihtimali dahi bizi şimdiden çok üzüyor. Nedense bizi hiç dinlemiyorsun, artık istediklerimizi de yapmıyorsun. Hatta tavsiyelerimizi ve nasihatlerimizi sadece dinliyormuş gibi yapıyorsun, zihnin ise bambaşka şeylerle meşgul.

Babası böyle konuşup söyleyeceklerini uzattıkça bu durum İsmail için adeta psikolojik işkence seansı haline geliyordu. Yaşananlardan sonra Selim Bey olanları tamamen sırtına yükleyebileceği bilinmeyen birine karşı içinde bastırılması mümkün olmayan müthiş bir öfke uyandığını hissediyordu.

Oğlunu ikna etmek için baba oğul arasındaki asalet sınırını ve otoritesini zayıflatmadan sürdürdü çabalarını. Zaman kazanmak için okuldan bir haftalık izin almıştı İsmail için. Olur da ikna olup okula dönerse bir de devamsızlık sorunu olmasın diye yapmıştı bunu.

İzin süresi bitince yine aynı umutla İsmail'in hastalandığını ileri sürerek yirmi günlük rapor aldı onun adına. Vazgeçer inadından da okuluna geri döner diye böyle ısrarla sürdürdü çabalarını Selim Bey.

İsmail'in okul meselesini kendisi için çok büyük bir musibet, hatta mahrumiyet olarak görme eğilimindeydi. Asıl nedeni görmezden gelince geriye büyük bir dert kalmıştı Selim Bey için.

Oğlunun bu konudaki kararlılığı onun için kuru bir

inattan başka birşey değildi. Bu tavrından dolayı zaman zaman katlanılmaz bir ıstırabın yükü altında boğulacak gibi oluyordu. Artık bir prestij meselesine dönmüştü bu olay, kendisi için. Bir onur meselesiydi.

İsmail'in okulu bırakmasına neden olan sürecin başlangıcında ilk kez gece yarısında eve geldiği o geceyi hatırladı. Semih Hoca! Evet... O gece Semih Hoca'nın evinde ne olduysa ondan sonra bu çocuk değişmeye başlamıştı. İçinden öyle bir kızıyordu ki Semih Hoca'ya, onun ismini dahi hatırladığında büyük bir öfke kaplıyordu içini. Kalbi, suyu çekilmiş değirmen gibi boşalıyor yerini kendisini zangır zangır titreten bir öfkeye bırakıyordu.

Bir çok farklı yollar denemesine ve ortaya koyduğu bütün çabalara rağmen İsmail'i okuluyla barıştıramadı. Oğlunun bu konuda gösterdiği direnç Selim Bey'i epey şaşırtmıştı. Halbuki İsmail hiç de öyle inatçı bir çocuk değildi. Çok iyi yürekli, kendisine ve annesine ölesiye itaatkar bir çocuktan söz dinlemez asi bir delikanlıya dönüşmüştü. Geri dönülmez bir şekilde elinden kayıp, gitti gidecek olması ihtimali çok korkutuyordu Selim Bey'i. Böylesi bir düşünceye dahi tahammül gösteremezdi. Ne pahasına olursa olsun oğlunu okutmalı 'adam' etmeliydi.

Aradan günler geçiyor Selim Bey ısrarından İsmail de kararından vazgeçmiyordu. Oğlundaki bu değişiklikleri Semih Hoca'nın evinden çok geç vakitte döndüğü o geceden itibaren başladığından hareketle İsmail'in okulu bıraktığını söylediği günden bir hafta sonra onun evinde aldı soluğu.

Hem de öfkeli bir anına denk gelmişti bu çat kapı

ziyaret.O anki öfkesinden Semih Hoca'nın evinin kapı zilini basmayı unutmuş. 'Semih'in evinin kapısı' diye adeta hıncını ondan çıkarıyormuş gibi kapıyı yumruklar gibi vurmaya başlamıştı.

Yeni gelmiş bir misafiri ile hasbıhal ederlerken akşamın erken vaktinde kapının böyle hoyratça dövülmesinden huzursuz olarak ama serinkanlılığını yitirmeden kapıya bakmak için biraz da hızlıca çıktı odadan Semih Hoca. "Hayırdır inşaallah... Kim ola ki böyle telaşlı telaşlı kapıya vuran?"

Kapıyı açtığında karşısında adeta öfkesinden nutku tutulmuş Selim Bey'i görünce, kalp atışları daha da hızlandı. Oğlunun başına bir şey gelmişti de yardım çağrısı için mi gelmişti? "Kötü bir şey olmamıştır inşaallah..." diye dua etti içinden. Bu şekilde rahatlamaya çalıştı ama bu temennisi neredeyse çeyrek dakikadır karşında duran ve tek kelam etmeyen Selim Bey'in gergin suratına çarpıp tuzla buz oluyordu. Gittikçe uzayan saniyeler Semih Hoca'yı biraz daha endişelendiriyordu. Boğazında yumaklanan kelimelerin düğümünü çözer ümidiyle zoraki bir tebessümle:

— Hoşgeldiniz Selim Bey, lütfen içeri buyurun.

Selim Bey elektrik prizine fişi takıldıktan sonra çalışmaya başlayan elektronik bir cihaz gibi hemen toparlanmaya başladı.

Yüzünde masum ve yaşına göre genç bir anlam barındıran, göğsüne doğru saldığı yer yer kırlaşmış gür sakalıyla heybetli bir görünümü vardı Semih Hoca'nın. Kendisini hoş bir şekilde karşılayıp içeri buyur eden Semih Hoca'yı karşısında görünce kupkuru toprağa dökülen suyun toprağın derinliklerinde yok olması gibi öfke namına bir şey kalmamıştı Selim Bey'de. Küçücük ve

yuvarlak kırışıklarla buruşmaya başlamış suratında eğreti bir gülümsemeyle:

— Ehm... Hayırlı akşamlar Semih Hoca. Rahatsız ettim, kusura bakmayın.

— Rica ederim Selim Bey... Buyurun içeri geçin.

Sıkıntılı bir ses tonuyla özür diler gibi.

— Böyle çat kapı geldim hakkınızı helal edin.

Bunu söyledikten sonra ilk gelen misafirin de oturmakta olduğu odaya girinceye dek defalarca dilini şaplatarak güya uygunsuz bir saatte ve haber vermeden rahatsız etmiş olabileceğinden duyduğu üzüntüyü bir de böyle duyurmak istiyor gibiydi.

— Nıç, nıç, nıç... Hay Allah! Nıç, nıç, nıç...

Odaya girdiğinde misafir misafiri sevmez sözünü şahsında doğrularcasına kendisini görür görmez ayakta karşılayan kırklı yaşlarda sakallı konuğu dudaklarında isteksizce beliren gergin bir gülümsemeyle hoşnutsuzca bakıp selamladı.

Semih Hoca, davetsiz misafirini kapıda ilk karşıladığında hissettiği İsmail ile ilgili endişeyi büyük ölçüde atmıştı üzerinden. Ancak Selim Bey'in böyle pek de uygun olmayan bir tarzda gelmiş olmasının çok da memnuniyet verici bir nedeninin olamayacağından neredeyse emindi.

— Hoşgeldiniz Selim Bey, nasılsınız?

— Hoşbulduk sağolun. İyi olacağız inşaallah.

Semih Hoca misafirin hem de ilk dakikadaki temennisinde mesaj verme kaygısını fark etmişti hemen. Öyle

anlaşılıyor ki Selim Bey geliş sebebini açıklamak için uzun bir süre beklemeyecekti.

— Tanıştırayım Münir Bey.

Selim Bey, dili dışında mimikleri ve bakışlarıyla hiç de hoşnut olmadığını göstermekten içten içe memnuniyet duyduğunu saklamaya ihtiyaç duymayan bir ifadeyle:

— Memnun oldum. Semih Hoca'nın komşusuyum. Rahmetli Saim Bey Amca'yı da çok iyi tanırdım. Uzun yıllar komşuluğumuz oldu. Allah rahmet eylesin.

Kırklı yaşların verdiği özgüven ve etkileyicilikle bulunduğu ortama diplomatik bir ciddiyet katan olgun bir tavırla karşılık verdi Münir Bey.

— Ben de memnun oldum, hoş geldiniz.

— Sağolun, teşekkür ederim.

Semih Hoca göz ucuyla misafirini süzüyor her hareketinde ve sözlerinde bir huzursuzluk ve hoşnutsuzluğun izlerini görüyordu. Konuşup açılmasına yardımcı olmak gerektiğini düşünerek sohbet olsun diye çocukları sormakla başladı.

— Çocuklar nasıl, iyiler inşaallah.

Semih Hoca'nın tahmin ettiği gibi misafirinin yüreğinin tellerini titreten ve buraya böyle palas pandıras geliş nedenini açıklamaya vesile olarak bir başlangıç vuruşu gibi olmuştu sorduğu bu sıradan soru. Selim Bey'de nereden başlayacağını iyi hesap etmiş gibiydi.

— İsmail'i tam olarak bilmiyorum ama diğerleri iyi , hamd olsun.

— İsmail'i başka bir yere mi gönderdiniz?

— Hayır, hayır. Başka bir yerde değil ama...

O anda itici bakışlarını Münir Bey diye tanıştığı aslında Semih Hoca ile öğrencilik yıllarından beri dost olan diğer konuğun üzerine yöneltti. Konuya girip Semih Hoca'ya adam akıllı bir ders isteği canlanmış ve üzerindeki tutukluğu atmış gibiydi. Fakat "Şu Münir miydi neydi, nereden çıktı bu münasebetsiz(!), rahatça konuşamayacağız herhalde!" diye de hayıflanmaktaydı.

"Bunların hepsi bir... Eminim bu sakallının da oğlumun okulu bırakmasında parmağı vardır" diye içinden peşin hükmünü vermişti bile Münir hoca hakkında. Cümlesini tamamlamak için pek kısa süren sessizlikten sonra yine Semih Hoca'ya dönerek "ama"sını açıklamaya başladı.

— Doğrusunu söylemek gerekirse İsmail'in durumunu benden daha iyi bildiğinizi düşünüyorum.

— İsmail'i tanıyabildiğim kadarıyla zeki, çalışkan ve içinde bulunduğu olumsuz şartlara rağmen temiz fıtratı hala bozulmamış güzel ahlaklı bir gençtir.

Semih Hoca'nın İsmail'i böyle güzel vasıflarla nitelendirmesi Selim Bey'in biraz hoşuna gitse de işkillendi bundan.

— Okulu bıraktığını saymadığınıza göre, bilmem belki de haberiniz yoktur! O zaman size ben söyleyeyim. Ortada makul, anlaşılır hiçbir neden yokken bu çocuk okulu bıraktı. Hem de bu sene mezun olacağı okulu... Düşünebiliyor musunuz?

Sesindeki nezaketten yoksun tonlamadan dolayı

başka bir izaha gerek bırakmadan 'Bunun sebebi sizsiniz!' der gibiydi.

Ev sahibi de diğer konuğu da; İsmail'i okulu bırakmış olmasının müsebbibi ve doğal sorumlusu olarak Semih Hoca'dan kendince hesap sormak amacı ile buraya gelen Selim Bey'in yer yer kaba tavırları ve keskin ifadelerine pek yabancı değillerdi.

Münir hoca ev sahibi ile münasebetsiz misafirinin diyaloğunu sükunetle, müdahale etmeden dinliyordu. Selim Bey selamlama dışında aralarında başka bir konuşma geçmeyen Münir Hoca'nın bu tavrından her nedense hoşnut olmamıştı.

Semih Hoca'nın yaptığı açıklamaları dinlerken bunların kendisi için önemli olup olmadığını düşünecek durumda değildi. Bu diyaloglar sırasında bazen öyle darlanıyordu ki bedenini cam kesikleri kaplamış gibi oluyordu Selim Bey.

Süregiden sohbet arasında Münir Hoca'nın eski bir eğitimci olduğunu öğrenince ilgisi ve bakışları ona odaklandı. Semih Hoca sohbet kıvamında konuşmaya devam etmekteydi.

— Bakınız, bazı hayati konuların bilinmemesi veya toplum içerisinde yaygın olmaması bunun haklı ve doğru olmadığı anlamına gelmez. Misalen; Rasûlullah Efendimize (sav.) ilk ayetler nazil olup da Peygamberlikle görevlendirildiğinde tek başınaydı. Mekke'de kendisini tanıyan herkesin güvenilirliği, yüksek ahlakı ve doğruluğu hususunda söz birliği etmişcesine tanıklıkta bulunmalarına rağmen, mesele tevhid davetine gelince kendisini yalanlamaya ve bozgunculukla suçlamaya başladılar. Günümüzdeki durum her ne kadar karışık

gibi görünüyor olsa da aslında kalbini ve zihnini modern şirkin kirinden muhafaza edebilen ve tevhid akidesini özümsemiş muvahhidler için herşey çok açık ve nettir.

— İyi de muhterem, Medine'deki devri saadete ulaşmaya okul mu engel oluyor ki gençlerimiz çocuklarımız okullardan uzak kalsınlar.

Selim Bey konuştukça açılıyor, açıldıkça itirazlarını dile getiriyor, eleştirilerini yöneltiyor ve tüm bunları yaparken zaman ilerliyor, dakikalar geçtikçe biraz daha rahatlamış hissediyordu kendini. Son itirazını yaparken Münir Hoca'nın cevaplamasını özellikle istiyormuş gibi ona yönelerek konuşmuştu. Münir Hoca da sorusunu cevaplamak üzere girdi söze.

— Evvela şunu belirtmem gerekir ki söz konusu olan okul hususu tevhid akidesi içerisinde asıl bir mevzu değildir. Evet, nesillerimizi ilgilendiren mühim ve büyük bir konudur fakat İslam'ın ne özüdür ne de zirvesi.

— Bu konuda tamamen size katılıyorum, isabet buyurdunuz.

— Muvahhid bir mümin için sınırlar bellidir. Hayatı boyunca yapacağı her bir amel ve söyleyeceği her bir sözün, kendisini yaratan Aziz ve Celil olan Allah'ın rızasına uygun olması zaruridir. Her kim, İslam da emredilmemiş veya yasaklanmış olan ve Peygamber Efendimiz'in sünnetiyle de tasvip edilmeyen bir fikir ileri sürerek amel edip, ona çağırırsa bu çabaları kesinlikle boşa gidecektir. Belki de kendisine faydalı olabileceğini düşündüğü amelleri onun için kesin bir ziyana ve ebedi bir hüsrana sebep olması kaçınılmazdır.

— Yani sizce herkes çocuklarını Kur'an kurslarına mı göndersin, bunu mu söylemek istiyorsunuz? Peki yaşadığımız bu bilişim çağında çocukların sadece Kur'an ve hadis okuyup öğrenmeleri yeterli midir? Bizim çocuklarımız elif ile merteki birbirinden ayırana kadar elin oğlu Ay'ı parselleyip uzayı otobana çevirir. Çocuklarımız dünya işlerinden, hukuktan, ekonomiden, teknolojiden neden geri kalsın, bana bunu da açıklar mısınız, lütfen?

Bir çırpıda sorduklarıyla her ikisini de sıkıştırmış olduğunu düşünerek ve biraz daha rahatlamış bir halde şimdi ne söyleyebileceklerini merak ederek oturmakta olduğu koltuğa yaslandı.

Münir Hoca gayet sakin olmakla beraber söylediklerinin konuşma çabukluğunda ve ses tonundaki o şaşılacak ölçüdeki inandırıcılığıyla kaldığı yerden devam etti.

— Herkesin çocuklarını okul yerine sözünü ettiğiniz türden kurslara göndermesi gerektiği şeklinde bir sözüm veya önerim olmadı...

— Ben böyle bir eğilimin güçlenip yaygınlaşması ihtimali üzerine söylemiştim aslında. Sizinle ilgili değil elbette.

— Bakınız Selim Bey uzun yıllar adı sözde "milli" olan eğitim camiasında hem eğitimci hem de idareci olarak görev yaptım. Konumuz okul olduğu için buradan devam edelim istiyorum.

— Hay hay!

— Okul, esasen küçük yaşlardan başlayarak öğrencilere içinde yaşadıkları toplumun ve ferdin ihtiyaçları doğrultusunda önceden hazırlanmış programlara göre öğretim faaliyetlerinde bulunulan kurumlardır. Bu ku-

rumlarda, öğrencilerde hedeflenen zihinsel ve davranışsal değişiklikler meydana getirilmeye çalışılır.

— Evet Hocam.

— Adına okul dediğimiz bu tür eğitim kurumları yeni keşfedilmiş şeyler değil. Kanaatime göre sizin de diğer tüm velilerin de müdahil olmaları gereken şey okul binasının şekli, büyüklüğü veya muhiti değildir, olmamalıdır. Ya da okulun vereceği diploma da çok çok önemli ve değerli olarak görülmemelidir.

— Siz şimdi öyle diyorsunuz ama toplumsal gerçeklere baktığımızda özellikle de son söylediğinizin geçerli bir hükmü yok, bu gerçeği de göz ardı etmeyelim.

— İslam'ın nazarında hiç bir değeri ve önemi olmayan bir çok toplumsal gerçek bulunmaktadır. Konuları değerlendirdiğimizde ölçü aldığımız temel kriterlere dikkat edelim. Konumuzla ilgili şunu ekleyeyim. Okul konusunda sizleri, veli olarak ilgilendirmesi gereken husus eğitimin niteliği, eğitim-öğretim müfredatı, eğitim ortamı, eğiticilerin amaçları... Bunların hepsine çok dikkat etmek gerekir. Sonuç itibariyle de okullar günümüzde kamu kurumu olarak değerlendirilmektedir. Öğrendim ki siz de bir kamu kurumunda görevliymişsiniz. Kamu kurumları dediğimiz devlet kurumlarının nasıl işlediğini, bu tür kurumlarda sistemin çarkının nasıl döndüğünü siz de bilirsiniz.

— İslami çerçevede değerlendirmemiz halinde elbette ki bir çok aksaklıklar olduğu muhakkaktır. Fakat devletin laik olduğu gerçeğini de hatırda tutmak gelir, haksız mıyım?

— Bütün problemler de oradan doğuyor ya! Eğitimin

dört unsuru var. Bunlar, öğrenci, öğretmen, öğretim ve okuldur. Bu dört unsur İslam inancına göre sağlam ve sağlıklı olursa küçük çocuklardan başlayarak toplumun tüm katmanlarında bunun olumlu ve sürekli etkisi müşahede edilecektir. Bugün eğitim camiasında yaptığı işi ciddiye alan, insaflı hiç bir eğitimci; okul öncesi eğitimden başlayarak üniversite düzeyine kadar tüm eğitim kademelerindeki kurumlarda yapılan eğitim-öğretim faaliyetlerinin sağlıklı olduğunu iddia edemez. Eğitim stratejisi aklın kutsandığı, beşeri ideolojinin de tek doğru, tek gerçek olarak tazim edildiği bir temele dayanıyor. O temel de İslam akidesine göre şirktir.

Münir hoca konuşurken Selim Bey'in aklı bir İsmail'in okulu bırakması meselesine gidiyor, bir sohbete dönüyordu. İsmail'in akıl hocalarının da, karşısında bulunan her iki zat olduğundan gittikçe daha emin olmaya başlamıştı.

Fakat bu konuşan zatın eğitimci olması, yığınla itirazlarını kendisine yöneltemeden buharlaşmasına neden olmuştu. Biraz hızlı da konuşsa açık, anlaşılır ve sakin tavrıyla en iyi bildiği konuları anlatmaya devam ediyordu Münir hoca.

— Yüzlerce yıl önce yaşamış olan bazı ateist, Yahudi ve Hristiyan filozofların ortaya koydukları akıl ve heva ürünü bir takım öğretiler ülkemizde halen eğitim müfredatının temel referans kaynaklarındandır.

Oysa insanlığın dünya ve ahiret saadetine ulaşabilmesi için yüce Allah tarafından gönderilen kitap ve Peygamberlerin tevhid çağrısı küçümsenmekte, üstelik 'dogma!' diye zihinlerde mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Bu tür hezeyanlar hem de bilinçli ve sistematik bir şekilde eğitim stratejisinin bir unsuru olarak yeni nesil-

lerin körpe dimağlarına yerleştirilmektedir. Hali hazırdaki eğitim sisteminde temiz fıtratlı pırıl pırıl çocuklar henüz ilk günden itibaren yalan söylemeye ve münafıklığa alıştırılmaktadırlar.

— Münir Bey, böyle bir iddiada buluyorsunuz ama bu konuda kesinlikle size katılmıyorum. Çünkü bizde bu okullarda eğitim gördük. Ne öğretmenlerimizden, ne de diğer görevlilerden bahsettiğiniz türden birşey duymadık. Milli Eğitim'den hangi sebeple ayrıldığınızı bilmemekle beraber eğitim sistemine bu keskin muhalefetinizi ve hoşnutsuzluğunuzu gayet iyi anlıyorum. Ancak, bu hususta kusura bakmayın ama biraz mübalağada bulunduğunuzu görmekten üzüntü duyduğumu da söylemek istiyorum.

Muhatabının itirazları, tevhidi inanç zemininde içinde bulunduğu feci ahvalin farkında olmadığının açık bir göstergesiydi. Selim Bey gibi nice insanlar hayatta var olmayı, hangisi olursa olsun egemen sistemle barışık ve itaatkar olmak anlayışıyla değerlendirmektedirler. Böyle bir toplumun içinde doğmuş, büyümüş, bu toplumun içinde yaşayan ve bu toplumun değer yargılarını, hayatının temel mihveri olarak gören insandır Selim Bey. Onun gibileri nazarında toplum içerisinde prestijli bir konum sahibi olmanın, görünürlüğün, tanınırlığın ve saygınlığın yegane ölçüsü diploma ve kartvizit sahibi olmaktır.

Sistemin meşruiyetini sorgulamayan, buna mukabil sistemin izin verdiği ölçülerde muhafazakarlık gömleği giymiş bu tür insanların muvahhid bir Müslüman gibi tavır göstermeleri beklenemezdi Münir Hoca'ya göre. Oğlunun durumundan ve ayrıca Münir Hoca'nın eğitim sistemindeki şirk unsurlarından söz etmesinden

duyduğu üzüntü mevcut küfür sistemine ne denli güçlü bir aidiyet duygusuyla bağlı olduğunu da ifadesiydi aynı zamanda.

Olabilir ki oğlunun okulu bırakmış olmasından dolayı duyduğu öfke ile olağan halinden biraz daha keskin ifadeler kullanıyordu. Fakat şu da bir hakikattir ki, testide ne varsa dışarıya da aynısı sızar.

Selim Bey'in teessüf ve itirazlarını bir kaç somut örnek üzerinden cevaplamaya çalıştı Münir hoca.

— Umarım vereceğim şu örnek çocukların temiz fıtratlarının küçük yaşlarda nasıl da ifsad edildiğini açıklamaya yardımcı olur. Bakın, ilkokul çağındaki bütün çocuklar her gün öğretmen ve idareciler gözetiminde topluca ve yüksek sesle bir "Ant" okurlar. Öğrenci andındaki sözler sadece belli bir ırktan olanlara hitap eder. Bu ülkede Türk olmayan milyonlarca insan var. Aslen başka bir kavimden olup sonradan Türkleşen veya Türkleştirilen milyonları saymıyorum bile.

Şimdi düşünün, minik bir empati yapalım, yani eskilerin deyimiyle kıyas-ı nefs yapalım. Türk kimliğinizle bir vatandaş olarak Rusya'da yaşadığınızı varsayalım. Rusya'da da sistem herkesi Rus olarak görüyor. Çocuğunuzu okula gönderdiğinizde de ona her gün "Rus'um, varlığım Rus varlığına feda olsun!" dedirttiklerinde bundan hoşnut olur musunuz?

Burada vurgulamak istediğim şey zulüm derecesindeki yanlışlıktır. Yoksa bu örnek Bulgaristan'dan veya Ermenistan'dan da verilebilir.

Türk olduğunuz halde çocuğunuza her gün 'Rus'um, Ne mutlu Rus'um diyene!' sözleri söyletildiğinde bunu söyletenler açısından inkar ve asimilasyon cürmü işle-

nir. Bu zulme maruz kalan çocuk yalan söylemek, hatta bu yalanı haykırarak söylemek mecburiyetinde bırakılır. Bu durum çocuğun hayatında karşılaştığı ilk buhran, hatta psikolojik travma olacaktır.

En mühim ifadeye gelecek olursak. Bahsettiğim öğrenci andında ilahlık özellikleriyle vasfedilmekte olan Tağuta "Ey büyük filan!" diye tazimde bulunulmakta, yüceltilmektedir. Çocuk, sesi kısılana dek bağırtıyla Tağutu yücelttikten bir müddet sonra evine gittiğinde orada da yüce Allah'ın tekbir edildiğini görüyor ve duyuyor. Belki kendisi de namaza durup "Allah-u Ekber" diyordur. Bu durumda da münafıklığı öğrenmiş oluyor. Henüz ham hamurken zihni ve kalbi bu türden şirk unsurlarıyla kirletilen bu çocuklar büyüdüklerinde İslam akidesine aykırı olan her türlü fikir ve eylemlere çok rahat bir şekilde katılabilmektedirler. Şirk gibi çok büyük bir tehlike karşısında korunmasız ve açık bir pozisyonda olurlar. Ve maalesef birçoğu da kuzunun kurda yem olması gibi şirkin gayya kuyularına yuvarlanmaktan kurtulamamaktadırlar. Bunu açık bir şekilde dile getirmeliyiz ki şirkin ne olduğu da bilinmiş olsun. Zira Aziz ve Celil olan Rabbi'miz gece ile gündüzü birbirinden nasıl ayırıyorsa hak ile batılı da birbirinden ayırmış ve açıkça isimlendirmiştir.

— Münir Bey siz şimdi o küçük çocuklarında mı kafir olduğunu söylüyorsunuz. Fesuphanallah! Ne şaşılacak şey! Bunlar çok büyük laflar. Sizin gibi, eğitime yıllarını vermiş aydın bir eğitimcinin bunları söylüyor olması çok daha esef verici vahim bir durum, cidden.

Münir Hoca, Selim Bey'in bu söylediklerini nasıl yorumlaması gerektiğine bir türlü karar veremedi. Ko-

nuşmalarını sabote girişimi mi? Kurnazca bir çıkış mı? Yoksa muhatabının buruşuk, matruş suratına uyumlu bir vasıf olarak ukalaca bir aptallık mı? Belki de hepsi!

— Rica ederim Selim Bey. Eğer dikkatli bir şekilde dinlediyseniz söylediklerinizin anlattıklarımla hiç bir ilgisinin olmadığının da farkında olmalısınız. Burada üzerinde önemle durduğum husus bir faaliyet eleştirisi değildir. Dünya ve ahiretimizi birinci dereceden alakadar eden itikad gibi çok hayati öneme haiz bir konudur. Bizler anne-babalar olarak çocuklarımızın iyi duygularını ve üstün yeteneklerini Rabb'imizin emrettiği istikamete kanalize etmekle, yönlendirmekle sorumluyuz. Bunu yapmak mecburiyetindeyiz. Siz de memursunuz öyle değil mi?

— Evet, doğru.

— Memur olduğunuzu sadece iddia ediyorsunuz desem!

— Ne münasebet efendim. Neden böyle birşey yapacakmışım?

— Lütfen alınmayın, sadece bir tespitte bulunacağız beraberce.

— Nasıl yani?

— Varsayalım ki siz memur olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Bu iddianızda da ısrarcı olduğunuza göre her halükarda bunu ispatlamak mecburiyetindesiniz, yanılıyor muyum?

— Aslında doğru söylüyorsunuz.

— Özellikle de bir sağlık kurumunda, bankada veya mahkemede hatta bazı alışverişlerde dahi bunu ispatla-

manız isteniyor sizden, değil mi?

— Evet. Memur olduğumu ispatlayacak kimlik belgem olmadan herhangi bir işlem yapamam yani.

— Şu anda sözünü ettiğiniz konuyu asıl meseleye uyarlayacak olursak şunu söylememiz gerekir. Bir kimse Müslüman olduğunu iddia ediyorsa kalbinde, dilinde ve davranışlarında da kimliğini açık bir şekilde ortaya koymakla mükelleftir.

— Kimlik dediğiniz bu şey de nedir? Müslümanlığın kimliği mi varmış?

— Her halükarda bağlayıcı olan, içtenlikle söyleyip şartlarını hakkıyla yerine getirene dünya hayatında onur ve üstünlüğe ulaştıran, ahiret hayatında da esenlik Allah'ın rızası, hoşnutluğu ve sınırsız nimetleriyle bitimsiz esenlik yurdu cennete kavuşturan bu "kimlik" tevhid kelimesidir, La ilahe illallah'tır.

— Allah'a şükür günde onlarca kez söylüyorum bunu.

Adeta elinde tuttuğu kürekle, yaklaşan her kayıkta yer bulabileceğini düşünen kimse gibi her bir söylemden nasiplenmeye çalışıyordu Selim Bey. Gardını düşürmezdi kolay kolay, hacı yatmaz gibi.

Münir Hoca örnekleri biraz daha basitleştirmek gerektiğini düşündü.

— Müslümanlık, miras yoluyla kimseye geçmez. Bir kimse sırf Müslüman bir toplumda doğup büyüdüğü için, rengi, dili ve ismi o toplumun renginden, dilinden ve isimlerinden olduğu için Müslüman olmaz. Bir kimse tevhid dini İslama inanmaktan ve onu yaşamaktan yüz çevirip terk ederse bu kimse velev ki Peygamberler-

den birinin soyundan gelmiş olsa dahi İslamdan çıkar. Tevhid akidesini kabul eden, şartlarını yerine getiren ve gerekleriyle amel eden kişi Müslümandır. Peki, İslamı kabul etmek ne demektir? Sadece diliyle "Ben Müslümanım" demekle Müslüman olunuyor muymuş? Hiç anlamadığı halde İncil'den ezberlediği Latince bazı kelimeleri kilise ayininde sayıp döken bir rahip yamağı misali, birkaç Arapça kelimeyi manasını dahi anlamadan bilmeden söylemekle Müslüman olmak mümkün müdür? Bu soruya aklı başında herkesin vereceği cevap 'hayır'dır.

Zira Müslüman olabilmek için bir ve tek olan yüce Allah'ın dışında ilahlık taslayan her kim varsa onları reddetmek, inkar etmek gerekmektedir. Allah'ın elçisi ve hidayet rehberi Efendimiz Muhammed'in (sav.) öğrettiği şekilde İslamı anlayarak öğrenmeli ve öğrendikleriyle de hayatını tanzim etmelidir.

Böylece muvahhid bir Müslüman kimliğine sahip olunabilsin. Kör ve sağır olduğu apaçık belli olan birinin görüp işittiğini iddia edememesi gibi tevhid akidesine sahip olmadığı halde Kur'an ve sünnet edebiyatı yapanların da esas itibariyle bu akideye uzak oldukları ortadadır, bunda herhangi bir şüphe yoktur. Bununla beraber kendi aklının ya da kendisi gibi başka insanların zihinsel faaliyetlerinin ürünü olan bir takım söylemleri ve ideolojileri Allah'ın dinine eş yada üstün tutan bir kimse kesinlikle Müslüman olamaz.

— Fırlattığınız bu oklardan bana da isabet eder mi diye şu anda korku ve endişe içinde olduğumu söyleyeyim Münir Bey.

— Şu anda tevhid ve şirk meselesi üzerine konuşuyo-

ruz. Konumuz kişisel belirleme, muayyen tespit konusu değil. Kaldı ki böyle bir durumda da hakikati dile getirmekten asla çekinmeyiz. Çünkü, geleceğinden hiçbir şüphemiz olmayan hesap gününde Aziz ve Celil olan Allah'ın huzuruna bildiğimiz hakkı gizleme vebali ile çıkmak istemeyiz. Ben de, bana sorulanı bildiğim kadarıyla yanıtlamaya çalışırım. Rasûlullah Efendimiz (sav.) dahi hiç kimseye zorlayıcı veya bekçi olarak gönderilmedi. Hiç kimse Müslüman olmak ya da Müslüman kalmak mecburiyetinde değildir. Kişi istediği dini seçmekte her türlü dünyevi ve uhrevi neticelerine katlanmayı göze almak suretiyle serbesttir. Fakat şunun iyi bilinmesi gerekir, "Müslümanım" dediği andan itibaren tevhid akidesi sınırları içerisinde kaldığı müddetçe kişi Müslüman olarak hayatını sürdürür. Tevhid akidesi sınırlarını aşıp, inancına veya ameline şirk unsuru karıştıranlar İslam dairesinin dışına çıkmış olmaktadırlar. Bu durumda Müslüman olarak kalamazlar. Böyle kimseler kendilerinin hala Müslüman olduğunu iddia ediyorlarsa hem kendilerini aldatıyorlar hem de başkalarına yalan söylüyorlar demektir.

Selim Bey, Münir Hoca'nın sözlerini dinlerken oğlunun okulu terk etmesinde etkisi olduğunu düşündüğü Semih Hoca'dan hesap sormak için buraya geldiğini hatırladı.

Fakat Münir Hoca'nın kendine has bir naiflikle ve uzmanlık alanı olduğu için konuya vakıf bir tarzda dile getirdiği görüşleri dinlemek mecburiyetinde kalmıştı. Bundan dolayı da kendine kızıyordu şimdi. 'Söyleyeceğimi söyleyip çıkıp gitmeliydim.'

Sohbet biraz daha uzayıp, Münir Hoca'nın anlattık-

larını dinlemeye devam ettikçe şifahen ve gönülsüzce de olsa hak vermek zorunda kaldığı bazı hususlar olduğunu görmekteydi. Öyle ki İsmail'in durumuyla ilgili olarak çok zayıf da olsa 'haklı da olabilir' şeklinde bir düşünceye kapılır gibi oluyordu zaman zaman. Oğlunun okulsuz, diplomasız, serâzat halini tasavvur ettiğinde ise yüzünün rengi değişiyor, kaşları çatılıyor ve öfke topuklarına çıkıyordu tekrar. Buna şu anda mani olabilecek bir durumda da değildi zaten. Her halükarda geliş maksadına münasip bir tarzda davranmaya devam etmeliydi.

— Dile getirdiğiniz görüşlerinize saygı duyuyorum...

Bu söze hemen müdahale etti Münir Hoca.

— Bakınız, Selim Bey. Az evvel anlattığım hususlar bana ait kişisel görüşler değil. Bunları benim şahsi görüşlerim diye dile getirmiyorum. İfade etmeye çalıştığım bu görüşler Allah'a nasıl, emrolunduğumuz gibi kulluk yapmamız gerektiği hususundaki temel konulardır.

— Şimdi anlattığınız konuları ilk defa duyuyorum desem belki size tuhaf gelebilir.

— Hayır hayır, çok haklısınız. Maalesef bu da bir gerçek ve aynı zamanda büyük bir sorun.

— Biliyorsunuz, ülkemizde bulunan çok sayıdaki ilahiyat profesörlerinden, müftülerden, vaizlerden ve hatta yüz binlerce müritleri olduğu söylenen hoca, tarikat şeyhlerinden dahi bu sözlerinizi bir kere olsun ne duyduk ne de okuduk. Kusura bakmayın ama şunu söylemek zorunda hissediyorum kendimi. Bana söyler misiniz lütfen, demin saydığım bunca aydın ve nitelikli değerli hocaların dert edinmediği şeyleri siz neden ken-

dinize dert ediniyorsunuz? Eğer bir yanlışlık olsaydı ilk başta bahsettiğim bu yetkin hocaların müdahale ederek toplumu aydınlatacaklarından hiç kuşku duymuyorum.

Böylesi bir durumda öncelikli olarak dinlenmesi ve tabî olunması gereken taraf kabul edilebilir ölçüde makul ve vasat görüşleri olan taraftır. Kim ne derse desin, çoğunluğun olduğu tarafta olmak en münasip olanıdır. Çoğunluk olan yerde itidal vardır, hoşgörü, diyalog ve muhabbet vardır... Peki ya bahsettiğiniz meseleler böyle mi? Anladığım kadarıyla siz, kolay olanı zorlaştırmaktasınız. Mesela benim oğlumu okulundan kopardınız. Oğlum okula gitmeyince memleket mi kurtulacak yani? Sahi herkes böyle yaparsa gelecek nesillerimizin ve ülkemizin istikbali ne olacak? Dindar olmanın ve iyi niyetle hareket etmenin güçlü bir şekilde var olmak için yeterli olmadığını düşünüyorum. Sadece bunlar yetmez yani..

Semih Hoca, epeydir misafirleri arasındaki sohbeti sükunetle dinliyordu. Selim Bey her ne kadar kapıya dayandığı andaki gibi öfkeli ve huzursuz görünmüyorsa da sözleriyle ortamı bir anda elektriklendirebiliyordu. Şu ana kadar ki tavırlarından yapılan açıklamaları pek de önemsemediği anlaşılıyordu. Konuşmaya başladığında sürekli olarak itirazda bulunuyor, oğlu üzerinden bazen insaf sınırlarını zorlayan suçlamalar ve eleştiriler yöneltiyordu. Doğal ve hoş olmayan bir usül ile gelmiş olsa da misafir olarak en iyi şekilde ağırlamanın yanı sıra burada bulunmasını davet için fırsat olarak değerlendirmekteydi Semih Hoca.

Bu nedenle bizzat kendi söyleyeceklerinin Selim Bey de öngörülemeyecek bir reaksiyon doğurabileceği ihtimalini göz ardı etmiyor ve sohbete ağırlıklı olarak Münir Hoca'nın devam etmesini istiyordu.

Münir Hoca bambaşka şeyler umduğu bu akşam ki ziyaretinin seyrinden ilk anda pek hoşnut olmasa da Semih Hoca'nın 'zoraki misafirine' gösterdiği anlayış ve hoşgörüdeki cömertliğini görünce o da aynı şekilde davranmaya başlamıştı.

— Mantık yürütmek yoluyla dinde neyin doğru ya da neyin yanlış olduğunu ortaya koymaya çalışmak, bunu yapan kimseler için büyük bir fitnedir. Eğer dediğiniz yöntem İslam nazarında zerre kadar makbul olsaydı Rasûlullah Efendimiz'in (sav.) Mekke'de aralarında yaşadığı müşriklerle hiçbir zaman çatışmaması gerekirdi. Zira kendisi Peygamberlikle görevlendirildiğinde tek başınaydı. Aralarında yaşadığı toplumda ise günümüzdeki lider, bakan, şeyh gibi sıfatlara paralel ünvan ve konumları olan üst tabakadan birçok insan vardı. O küfür önderleriyle bırakınız iyi geçinmeyi, kara bir karınca ağırlığınca dahi bir yakınlık göstermedi. Hatta henüz yeni Müslüman olmuş zayıf ve kimsesiz sahabeye yaptıkları işkenceler nedeniyle Kabe'nin gölgesinde toplu olarak oturdukları sırada "...Sizi boğazlamak için gönderildim!" diye onları açıkça tehdit etmiştir. Sözünü ettiğiniz ve "koca koca" diye vasıflandırdığınız insanlardan bizim dert edinerek anlattığımız Tevhid'i asla duyamazsınız. Çünkü onların öyle bir dertleri hiç olmadı. Bazı sıfatlara sahip olmak, güçlü ve kalabalık olmak hak üzere olmanın alameti de garantisi de değildir. Çoğunluğun haklılık ve doğrulukla eş anlamlı kullanılması genellikle yanıltıcıdır. Böyle bir ölçü makbul değildir. Aksini iddia eden olursa da bu, kendisi için aleyhte bir delil olur.

— Neden aleyhte bir delil olsun ki? Basit bir örnek vereyim mesela... Af edersiniz, lütfen buyurun devam edin.

— Böyle bir şeyi iddia edenin aleyhine delil olur derken bunu bir örnekle açıklayacağım. Bugün dünya nüfusunun dörtte birine yakın bir kısmı kendilerini Hristiyan olarak tanımlamaktadır. Hristiyan olduklarını söyleyen bu topluluk diğer dinlere mensup topluluklara göre sayısal bir çoğunluğa sahipler. Bu durumda pek fena bir netice çıkıyor ortaya. Bunun sağlıklı bir yöntem olduğu düşünülebilir mi? Böyle bir usül ne İslamidir, ne ilmidir, ne aklidir, ne de gerçekçidir.

— Kanaatimce olayı farklı boyutlara taşıdınız.

— Vahiy esaslı tevhid akidesine değil de kendisi adına başkasının doğruluğuna inanmadığı bir görüş ileri sürenlerin fikir ve ideolojilerinin İslam nazarında hiçbir önem ve değeri yoktur. Tevhid akidesine sımsıkı sarılanlar dışında hepsi de sırat-ı mustakimin dışında kalan ve kendilerinden asla kabul edilmeyecek bir yol tutturmuşlardır.

Bu hallerini sürdürdükleri sürece Allah Teala onların yüzüne hidayet kapılarını kapatmıştır. Bol ünvanlı ve üst düzey konum sahipleri olup da hakka tabi olmayarak onu gizleyenler faydası olmayan bir bilgiyi yudumlamışlar, kokuşmuş bir su içerek kanmaya çalışmışlardır.

Akıl ve heva kaynaklı farklı düşüncelerin kapılarını dolaşmışlar, en değersiz görüş ve gayelere ulaşmışlardır.

Modernizm standartlarında olduğu halde hiçbir yararı olmayacak türden sahip oldukları bilgiden dolayı sevinirler. Hakkında iyi duygular besledikleri batılı, batıl itikad sahibi kimselerin görüşlerini, şeriat olarak indirilmiş olan vahyin önüne ve Peygambere kadar ulaşan Nebevi menhecin yerine geçirmektedirler. Bu halleriyle

şaşkın bir kimsenin bir başka şaşkına uyması gibidirler. Kendilerine tevhid çağrısı yapıldığında kıyamete kadar bu çağrıya cevap vermeyecek gibi inat eder, davete icabet etmezler. Çünkü bunlar içinde bulundukları delaletten memnun, farklı ve modern bâtıl türleriyle kanaat edip yetinmektedirler. Onların hidayet bulmasını engelleyen şey ise kendilerinin hidayet diye inandıkları küfürleridir. Onlar bu halleriyle hidayete ulaşan muvahhidlerin buldukları hidayete asla ulaşamazlar.

Münir Hoca'nın son söylediklerini dinlerken keçe çiğnemiş gibi böğrüne sancılar girdiğini hissetti. Ödünç alınmış bir şeyi geri verirken duyulan ilgisizliğe benzer, aldırmaz bir tavırla puslu gözlerini Semih Hoca'ya yöneltti Selim Bey.

— Ben artık izninizi rica edeyim.

— Estağfirullah.. Erken değil mi, Selim Bey?

— Yok yok. Aslında böyle uzun boylu oturma niyetim yoktu, sohbete daldık. Çayda eriyen şeker gibi dakikalar da eriyivermiş.

Münir Hoca'ya dönerek

— Görüşmek üzere Münir Bey, hayırlı akşamlar.

— Hayırlı akşamlar Selim Bey, selametle.

Kapısını yumruklar gibi girdiği evden en güzel bir şekilde ağırlanmış olarak çıkıp evinin yolunu tuttu Selim Bey. Güzel ve ılık bir bahar akşamının leylak rengi aydınlığında düşünceli düşünceli yürüyordu.

Bir taraftan oğlunun durumunu nasıl düzelteceğini hesaplıyor diğer taraftan bu akşam dinlediklerini düşünüyordu. Bunları hatırlarken tüm benliğini saran bir endişeye kapılıyordu. Yüreğinde miydi yoksa zihninde mi? Bir yerlerinde öyle hüzünlü öyle yürek parçalayıcı birşeyler vardı ki. Vardı işte ama nedense bunu tanımlamaktan da korkuyor gibiydi.

Birkaç dakikalık bir görüşme olarak tasarladığı ziyaret biraz uzun sürdüğü için eve geç gelebilmişti. Aliye Hanım biraz da endişeli bir bekleyişten sonra kapıda karşıladı kocasını.

— Çok geciktin, hayırdır inşaallah, bir tatsızlık olmadı değil mi?

Selim Bey evin salonuna geçtiği sırada aralık olan odasının kapısından İsmail'i fark edince sesini rahatça duyabileceği bir şekilde yükselterek kızgın bir tonda:

— O Semih denen kirpi kafalı adama demediğimi bırakmadım. Bak arkadaş, şuracıkta komşuyuz, efendi efendi geçinelim. Olmaz dersen kırklık dişini çekerim bak, çekeriim! dedim.

— Aman Bey. Ne biliyorsun belki haberi bile yoktur böyle birşeyden. O ne dedi peki?

— Ona konuşacak bir şey bırakmadım ki? Yıllardır seni mert, hatır sayan, kötülük nedir bilmez diye tanıyorduk. Lakin durum hiç de öyle değilmiş.

Semih Hoca'nın evindeyken karşısındakini diri diri yutacakmış gibi öfkelendiği anlarda söylememek için kendini zor zaptettiği sözleri şimdi rahatlıkla hem de yüksek sesle Aliye Hanım'ın yanında söyleyebiliyordu.

Babasının bu kızgınlığını ve Semih Hoca ile konuş-

tuğunu söylediği sözlere dikkat kesilmişti İsmail.

Eve böyle geç bir vakitte dönmesinin nedeni buymuş demek ki. Babasının kim olursa olsun muhatabına böyle kaba sözler söylemiş olabileceğine pek ihtimal vermiyordu ama... Öfke bu, herşeyi yaptırabiliyor insana.

— ...Bildiğin gibi değil Selim Bey. Haberim yok. Öyle bir şey de söylemedim, diyor. Bunları diyor ama ondan sonra da okul şöyle, eğitim böyle, hani neredeyse cehennem amellerindendir diye ilan ediverecek okulu yahu!

— Tevbe, estağfurullah... Bir de medreselerde okumuş alim, ulema diyorlar ona.

— Yaa! Yanında bir de arkadaşı vardı.

— O kimdi?

— Al birini vur ötekine... O da bozacının şahidi.

— Onunla da konuştunuz mu? O ne dedi?

— O da Milli Eğitim'de uzun yıllar çalışmışmış, sonra okullardaki yozlaşmayla kafirleşmeyi görünce istifa etmiş. Bir çuval dolusu da sakalı vardı. Ben odaya girdiğimde ayakta karşıladı beni ama inanmazsın Aliye, adam o uzun sakalın ağırlığı altında iki büklüm, zor duruyordu ayakta!

— Allah Allah! Ne garip insanmış. Naciyelerin akrabasımıymış, kimmiş o?

— O kadarını bilmiyorum. Ancak bana da pek tuhaf geldi.

Son cümlesini sesini kısarak söylemişti:

— Zeki ve birikimli birisi olduğu belliydi ama.

Aliye Hanım peşpeşe gelen her iki cümlede bir tuhaflık olup olmadığı hakkında kararsızca:

— Dediğin gibiyse bunun tuhaflığı nedir o zaman?

— Bilmiyorum. Yani bugün o kadar özel bir meslek haline gelmiş olan öğretmenliği sırf ideolojisine aykırı geliyor diye kendi isteğiyle bırakmış. Bu anlayışa hem kızıyorum hem de şaşırıyorum. Akıl alır gibi değil yani!

— Şaşılmayacak gibi değil tabii. Artık bizim de şaşılacak bir numunemiz var çok şükür!

Homurtuya benzer bir ses çıkararak tepki verdi karısının bu son sözüne. Sonra da konuyu hiç konuşmadılar kendi aralarında.

Oğlunun okulu bırakmasını ve bu akşam tanıştığı Münir Hoca'nın ayrıcalıklı bir meslek haline getirilen öğretmenlikten ayrılmasını akıl tutulması olarak değerlendiriyordu.

Her ne kadar akıl kârı olmadığı kanaatindeyse de kalbi bu konuda muhalefet ediyordu ona. Bir kaç haftadır sürdürdüğü çabaları esnasında hiç ummadığı bir dirençle karşılaşmış, İsmail'i bir türlü ikna etmeye muvaffak olamamıştı.

'Benim bu emeklerime karşılık bizim hayta ne yapıyor? Kendisini haşa Hazreti İbrahim'e benzetiyor. Bunu söylerken de beni, müşrikmişim gibi İslama davet ediyor! Bu ne cür'et! Ne ataya, ne babaya hürmet var bugün. Zaten küçüklerin baş olmaya çalışması kıyametin alametlerindendir. Bir tek güneşin batıdan doğmadığı kaldı. O da uzak değil bu gidişle. Ne umutlar bağlamıştık biz bu çocuğa. Ne zorluklarla büyüttük adam olacak diye... Sonunda kalk, babanı put yapan Azer'e benzet. Yok, yok. Tam olarak öyle demedi çocuk. Kendisini İb-

rahim Peygambere benzetince beni de Azer'e benzetecek haliyle; Nemrut'a benzetecek değil ya! Sırf bu meseledeki hırsı okulunda göstermiş olsa astronot olurdu çocuk, astronot!'

İçinde damla damla biriktirdiği korkusu başına gelmişti Selim Beyin.

Serin bir bahar sabahı. Hayatın yaratılışından beri deveran eden Sünnetullah gereği ölümünden sonra tekrar canlanan doğa... Kimi yerlerde boz, kimi yerlerde beyaz kürkünü üzerinden atmış olan yeryüzü; çağlayan ırmaklarıyla pırıl pırıl güneşin aydınlığıyla uyanan, kıpırdayan her bir sakiniyle, her rengiyle, kuşları böcekleri, çiçekleriyle bütün ziynetini takınmış arz-ı endam ediyordu.

Yükseklerde sanki yakıt ikmali yapıyormuş da düşmemek için kısa aralıklarla kanat çırpan, gökyüzünde uçan bir ümmete mensup diğer kuşlar... Kâh sürü halinde kâh özgürlüğün tadını çıkarırcasına tek başlarına oradan oraya uça uça baharı müjdelemedikleri kimsecikler kalmasın diye çaba gösteriyorlardı adeta.

Daha da yükseklerde kimi bembeyaz kimi kül rengi kıvırcık bulutlar, tez elden bir yerlere ulaşmaları gerekiyormuş gibi acele ve tatlı bir telaşla birbirlerini de sanki ite ite karşıdaki tepenin ardına doğru akıp gidiyorlardı.

Yeni açılmış çiçeklerin yaprakları üzerindeki çiği görünce çiçeklerin gözyaşı döktüğünü zanneder insan. Güller üzerindeki çiğ damlaları yaşadığı son kıştan çıkamayanların hasret ve nedamet gözyaşlarından arta

kalmış olabilir miydi?

Kim bilir?

Doğanın mükemmel canlanışına bakarak hayranlık duymamak, hayret etmemek mümkün mü? Toprağı kazarak geçmiş kavimlerden günümüze ulaşmış bir çömleği, pirinç bir tableti günyüzüne çıkardığında hayret edip şaşıran, hayranlık duyup tarihi eser olarak büyük değer veren insan...

İçinde yaşadığı ve en mükemmel parçası olduğu dünyada, hayat kaynağı olan güneşe her gün aynı yerlerden ve aynı vakitlerde doğmak zorundaymış gibi bakan insan...

Tabiatın kalpleri ferahlatan, gözleri kamaştıran ve ruhları dingin kılan süslü ziynetlerini takınmasına vesile olan yağmur. Bir annenin yavrusuna şefkati gibi ılık ve usulca bir dokunuşla toprağı cûş-u hurûşa getiren, katre-i hayat olan yağmur...

İnce ince serpiştiren yağmurun altında ilerleyen bir araç. Şehire çok da uzak olmayan bir çiftlik evine doğru ilerleyen araçtakilerin arasında bulunan İsmail bunları düşünüyordu yol boyunca. Bazı kelebeklerin birkaç saniye yaşadığını öğrenmişti okuduğu bir kitapta. Gerçekten de şaşılacak şey, suphanallah! Sonra daha şaşırtıcı bir şey hatırladı. Dünya var oldukça hayatta kalacakmış gibi yaşayan insan da ömrünün son demlerinde sanki bir kelebeğin ömrü kadar yaşamış gibi gelmiyor mu kendisine?

İsmail'i bu düşüncelerinden Rezan'ın, kulağına fısıldadığı sözler uzaklaştırdı.

— Aklıma ne geldi biliyor musun İsmail abi?

— Ne geldi?

— Takım olarak sanki deplasmana gidiyormuşuz gibi geldi bana. Sence de öyle değil mi?

— İyi de arabadakilerin hepsini toplasak bir tam takım çıkmaz ki!

— Olsun ağabeyciğim. Biz de sayımıza uyan bir takım oluruz, olmaz mı?

Arka koltukta oturan Mahir ikisine doğru eğilerek onların yaptığı gibi alçak bir sesle sohbetlerine katıldı.

— Mesela davet takımı olabilir mi Rezan?

— Olur tabi. Neden olmasın? Hem böyle bir takımın net kazancı ahirette belli olacağı için şimdilik tezahürata da lüzum olmaz!

Rezan'ın esprili konuşmalarıyla arabadaki gençler rahat ve neşeli bir yolculuk yapıyorlardı.

— Bu arabanın cepheye bir mücahid takımını taşıyor olmasını daha çok tercih ederdim.

— İsmail, sen de dağı doğayı görünce hemen cihad ayetlerini hatırlıyorsun maşallah.

Normal hayatında gayet sakin, mütevazi ve halim olan İsmail'i tanıyanlar bu özelliklerinden dolayı kendisine hayranlık duyuyorlardı. Kendisiyle tanışanların çoğu yaşına göre olgun ve faziletli olan bu genç adama, kanları hemen ısınıyor içten bir sevgi duyuyorlardı.

Ne zaman ki mesele tevhid akidesine aykırılık ihtiva eden bir şey olursa öfkeleniyor, muhatabına karşı tavrı anında değişiveriyordu. Muhatabına baktığında, ona bakmıyordu da alnının çatına nişan alıyordu sanki.

Her biri birer muvahhid olarak mücadele ve davet alanına çıktıktan sonra hem Rezan'a hem de Mahir'e karşı apayrı bir muhabbeti vardı. Öyle de olması gerekiyordu İsmail'e göre. Kardeşliğin hakkını veren, imrenilesi bir ilişkileri vardı. Ruhları bir hamurdan yoğrulmuş, bir düğümle de bağlanmıştı sanki. Her birisinin diğerine hitap ederken bir, "kardeşim!" deyişi vardı ki kardeşten ileri has duygular barındırırdı içinde.

Karşılıklı konuşurlarken , İsmail'in gözleri bazen tasalı ve sakin bakar, yumuşak ve oynak kaşları hep yorgun gibi görünen zayıf yüzüne ruhanî bir parlaklık verirdi. Muhatabına bazen öyle güzel gülümsüyordu ki insanın içine ılık ılık bir şeyler yayılıyordu sanki.

Sürücü koltuğunda Zeynel Hoca, yanı başında da Semih Hoca vardı. Kendilerine tarif edilen adrese uzun olmayan bir mesafe kalmıştı. Gençler kendi aralarında neredeyse fısıltıyla konuşuyorlar, bazen de yol manzaralarıyla ilgileniyorlardı.

— Hocam bunlar aslında tevhid akidesini çok iyi biliyorlar. Fakat sizin dediğiniz gibi bunlar da mozaik fırkasından. Her şey var bu fırkada, adı üzerinde mozaik! Eskiden ateş püskürdüğü hatta bizzat kendi ifadesidir, tekfir ettiği cereyanlara sonunda kendisi de kapılmış durumda.

— Desene fena çarpılmış bu 'cereyan'a!

— Ondan sonra da bir türlü toparlanamadı. Böyle bir hale düşmeden önce içinde bulunduğu camia pek de az değildi. Hatırı sayılır derecede kalabalıklardı. Sonra olan oldu böyle dağılıverdiler tespih taneleri gibi.

— Teşbihte hata olmaz. Aç bir hayvan sürüsü çıplak bir

tarladan geçerlerken hepsi bir arada yürürler.

Fakat bir otlağa rastlar rastlamaz karşı durulması mümkün olmayan bir hızla dağılırlar. Bu tür topluluklar da işte böyle dağılırlar. Zira onları bir arada tutan asıl unsur Allah'ın razı ve hoşnut olduğu bir şey değildir.

— Bu türden savrulmalar tevhid davetine muhatap olan insanlarda da bir güvensizliğe neden oluyor.

— Evet, doğru. Hatta kimileri bir adım ilerisine gidiyor ve zamanla bir beklentiye kapılıyorlar.

— Nasıl bir beklenti Hocam?

— Mesela sen, insanlara daveti ulaştırırken onlar senin davetine genellikle kayıtsız kalırlar. İşte bu kayıtsızlıklarının temelinde sözünü ettiğim beklenti var. Yani, Selami ve onun gibilerinin geçirdikleri merhaleleri bilen, duyan, şahit olan insanlar sonradan gelen samimi Müslümanlara da şüpheyle bakmaya başlıyorlar. Tabi bu durum şüpheden güvensizliğe, güvensizlikten de beklentiye dönüşüyor.

— "Bunlar şimdi böyle sert konuşuyorlar, ama birkaç seneye kalmaz onlar da sistemin içerisinde bir yer kaparlar" beklentisi...

— Daha önce görüp şahit oldukları birçok yaşanmış misal olduğu için, her an üzerlerine boca edilip ruhları şirk unsurlarıyla kirletildiği halde zeytinyağı gibi üste çıkarak bu feci tutumlarının daha isabetli olduğuna yürekten inanırlar.

— Bir anlamda ilgisiz ve kayıtsız kalarak yüz çevirmelerinden dolayı kalpleri buzağı sevgisiyle dolan İsrailoğullarınınkine benzer bir tutum.

— Bu durum küfrün sonuçlarından biridir. Bu toplu-

luklar büyüklük göstererek kaçınmak ve uzak durmaktan dolayı ortaya çıkan bir küfrün içerisindeler. Ayrıca daveti hafife almak suretiyle yüz çevirerek kabul etmiyorlar. Tıpkı Rasûlullah'a sırt çevirip kendisini dinlemeyen, onu doğrulamayan aynı zamanda yalanlamayan, onun getirdiklerine kulak verip itaat etmeyenlerin küfrü gibi. Kalpten inanmayan, açıktan da yalanlamayanlar sayıca daha fazladırlar.

— Hal böyle olunca bahsettiğiniz gibi her türlü sıkıntıyı göze alarak tevhide davet eden Müslümanlarınsa kendileri gibi helak olmalarını beklemeye başlarlar. Bu, cidden büyük bir insafsızlık!

— Bunların ahlak ve karakterleri hiç değişmez.

Kendilerine tarif edilen mıntıkaya yaklaştıklarında sağanağa dönen yağmurdan korunmak için bulduğu bir saçağın altında kendilerini gözleyen Bekir'i fark ettiler. Bekir de görmüştü onları. Koşar adımlarla arabaya doğru geldi, içeri girdi.

— Selamun Aleykum, Hocam hoş geldiniz.

— Aleykum Selam. Seni çok bekletmemişizdir inşaallah.

— Güzel tevafuk oldu. Bir kaç dakika oldu geleli.

— Hava biraz serinledi, yağmur da sağanağa döndü. Beklettik diye endişelendik biraz.

— Allah razı olsun. Hava serin ama soğuk değil.

— İyi, elhamdülillah.

Kısa bir süre sonra Bekir'in ailesine ait çiftliğe vardıklarında kesik kesik ve ince ince bir yağmur yağıyordu. Arabadan indiklerinde tatlı ve hafif bir efilti okşadı

yüzlerini, 'hoş geldiniz' der gibi. Yeni yeni yeşermeye başlayan meyve ağaçlarının tomurcuklanmış dallarından, otlardan ve türlü türlü çiçeklerden yayılan hafif bir esinti ve mis gibi hoş kokuya çok geçmeden hayvan tersi kokusu da eşlik etmeye başlamıştı.

— Hocam şöyle buyurun.

Bekir, misafirlerini içeriye aldığı sırada evin geniş avlusuna giren otomobili gördü. Gelen Selami olmalıydı. Mihmandarlığı kardeşine devredip yeni gelen misafirlere yöneldi.

Selami otomobilden inmiş yanındaki arkadaşı ile birlikte Bekir'e doğru ilerlemeye başlamıştı. Selami ile birlikte gelen uzun sakallı şahsı ilk kez görüyor, tanımıyordu. Biraz da şaşırmıştı Bekir. Şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak güler yüz ve memnuniyetle karşıladı onları:

— Bekir tanıştırayım, Muhittin Hoca.

— Memnun oldum, hoş geldiniz.

— Hoş bulduk, hoş bulduk Bekir Bey kardeşim.

— Buyurun içeri geçelim abi. Hocam buyurun.

— Diğer misafirin de gelmiş anlaşılan.

Semih Hoca'ya ait olabileceğini düşündüğü aracı göstererek söylemişti bunu Selami.

— Evet abi. Neredeyse birlikte gelmiş oldunuz. Onlar da yeni geldiler.

— Onlar mı?

— .....!?

Tanışma faslından sonra ufak ufak başlayan hasbıhal, sonrasında içilen çaylar ve vakit ilerledikçe güneşin de yükselmesiyle odadakileri ılık bir bahar havası sarmalamıştı adeta. Odada bulunan herkese biraz da uzun gelen aldırmaz bir sükunet başladı sonra. Bir anda oluşan bu sükuneti fırsat bilen Semih Hoca burada bulunma gerekçelerini birkaç cümleyle izah ettikten sonra asıl konuya girmek istediğini söyledi.

— Elbette, buyurun Semih Hoca, sizi dinliyoruz. Semih Hoca, Selami'nin beraberindeki uzun sakallı şahsı bir yerlerden hatırlıyor gibiydi ama pek önemsemedi.

— Bugün burada buluşup görüşmemizin asıl nedeni malumdur. Rabbi'mizden sözlerimizin iyi anlaşılmasını ve kalplerimizi hak üzere sabit kılmasını niyaz ediyoruz. Evvela sözlerin en güzeli Allah'ın kitabından başlayalım.

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. Dinleyipte sözün en güzeline tabi olan kullarımı müjdele. İşte Allah'ın doğru yola ilettiği kimseler onlardır. Gerçek akıl sahipleri de onlardır." (Zümer/17-18)

Tağut'a kulluktan kaçınıp Allah'a yönelen ve müjdelenenlerden kılmasını Rabbi'mizden niyaz ederiz.

— Dua ve temennilerinize içtenlikle katılıyor ve amin diyoruz.

— İnsanlık tarihi boyunca her ümmete yalnız Allah'a kulluk etmeleri ve tağuttan sakınmaları için Peygamberler gönderilmiştir. Dinimizi kemale erdirip, üzerimizdeki nimetini tamamlayan Allah'a ne kadar hamd etsek azdır.

Kuşkusuz Allah'ın rızasına ve vaad ettiklerine ulaşmak O'nun indirdiği esasların tamamına 'ama'sız, 'fakat'sız mutlak bir teslimiyetle mümkündür. Allah'ın bizlere apaçık düşman olarak ilan ettiği şeytan, tarih boyunca Peygamberlerin bu davetini insanların nazarında basitleştirmeye, küçümsetmeye, tahrif etmeye ve sağlıklı bir şekilde anlaşılmasına engel olmaya çalışmıştır. Vahyi esasları kalplerden ve zihinlerden uzak tutmak amacıyla büyük bir mücadele vermektedir. Hepimiz biliyoruz ki bugün yeryüzünün hemen hemen tamamına yakını bir coğrafyada Allah'ın vahyine düşman veya muhalif kanunlar ve rejimler hüküm sürmektedir. Durum bu derece vahimken tevhid davetini Nebevi menhec üzere devam ettirmekte olan muvahhidler de davetlerini bu istikamete yöneltip yoğunlaştırdılar.

Semih Hoca adeti olduğu üzere konuşması esnasında hitap ettiği her kim varsa hepsi ile sırayla göz teması sağlamaya özen gösteriyordu. Böylece dinleyenlerin anlatılanlara ilgisini gözlemliyordu.

Muhittin diye tanıştıkları şahsa doğru baktığında önündeki bazı notlarla ilgilendiğini gördü. Selami de sanki göz göze gelmemek için secde yerine bakar gibiydi.

— ...Öte yandan bakıyoruz ki binlerce davetçi İslami davet adıyla farklı faaliyetlerde bulunuyorlar. Bu insanlar Peygamberin hayatını kutsamaya, adalete, hoşgörüye, eşitlik, kardeşlik ve sevgiye davet ediyorlar. Ancak bu çağrılarının insanların vicdanlarında herhangi bir etkisi olmuyor. Herhangi bir etkileşim meydana getirmiyor ve hedeflendiği gibi kalplerde yer etmiyor.

— Pek ağır bir tablo çizdiniz. Peki tüm bunların nedeni nedir sizce?

— Aslında nedeni çok basit. Çünkü bu çağrıları Allah, hiçbir delille desteklememiştir. Sözlerin köşeli ve cafcaflı olması önemli değildir. Asıl önemli olan söylenen sözlerin arkasında kimin olduğudur. Sözünü ettiğim ikinci grup davetçiler insanları Yüce Allah'a çağırırlarken gösterilmesi gereken yumuşaklılığı üsluplarında kullanırlarsa herhangi bir problem olmaz. Ancak bunu davetin özünü ve tevhidin niteliğini değiştirip yumuşatarak yapıyorlar ki böyle bir başlangıç, hem davetin hem de davetçinin problemli olduğuna işarettir.

— Bahsetmiş olduğunuz ölçüleri esas alırsak size göre davetçide bir problem olduğu düşünülebilir belki. Ancak davette nasıl böyle bir problemin var olduğunu söyleyebiliyorsunuz?

— Bu şekilde davranmakla davetin özü değiştirilmiş ve sulandırılmış olduğu için bunun problemli olduğunu söylüyorum Selami Bey. Bizler tevhid davetinin özünü başka insanlar teveccüh gösterecekler diye ne tahrif etmeye ne de tahfif edip yumuşatmaya yetkiliyiz. Bu davanın ilk çağrısı nasıl o günün tüm yeryüzü halkına inanç ve hayat biçimi bakımından bir hiç olduklarını haykırarak işe başladıysa, bugün de bu davetin sesi ortalığı olanca gürlüğüyle çınlatmalıdır. İşte hepimizin şahit olduğu gibi devir döndü dolaştı ve Allah'ın, Peygamberimizi davet görevi ile gönderdiği günün benzerine gelip dayandı.

— Eğer yanlış anladıysam lütfen düzeltin. Yani biz de yaşadığımız şu uzay ve bilişim çağında Hazreti Bilal Efendimiz gibi "Ehad, Ehad!" diye bağıralım, ortalığı inletelim demek mi istiyorsunuz?

— Allah (ac.), Rasûlullah (sav.) Efendimize: "Rabbin

tarafından sana gönderilen mesajı insanlara duyur. Eğer bunu yapmazsan O'nun elçisi olmak görevini yerine getirmemiş olursun" diye buyurmaktadır. Meselenin odak noktası davetin esası gözardı edilmeden, davetin özgün-asıl haliyle insanlara ulaştırılmasıdır. Sözünü ettiğiniz Bilalî tavra gelince; şartları oluştuğunda ve yeri geldiğinde aynı şekilde gösterilmesi gereken onurlu bir tavırdır.

— Aslında biraz da yaşadığımız modern çağa işaret etmek istemiştim. Malumunuz bilgi, iletişim ve ulaşım teknolojisi sınır tanımıyor. Bu modern çağda elbette davet de devam edecektir. Ancak bu davetin usulünün insan ve toplum psikolojisinin de dikkate alınarak güncellenmesi ihtiyacı hasıl olmuyor mu sizce? Demek istediğim tam olarak buydu yani.

— Asıl önemli olan günümüzde veya başka bir dönemde Tevhid davetinin muhteviyatının özenle ve ehemmiyetle doğru bir şekilde aktarılmasıdır. Davetin usul ve vasıtaları şer'an caiz ve meşru olduğu sürece yenilenebilir, geliştirilebilir. Bir toplumun hayatının temeli olan ayrıca hayra çağrı ile şerden men etmek amelinin de zeminini oluşturan asıl mesele değersizleştirilip ayaklar altına alınmış iken, detaylara ilişkin konularda ortaya konan çabalara üzülmemek elde değil. Bu durumda zaman ve emekler berhava oluyor.

Muhittin hala karıştırdığı notlarının içerisinden aldığı ve unutmuş gibi elinde tuttuğu kağıdı evirip çevirdikten sonra Semih Hoca'ya dönüp birkaç kelam etmekle sohbete dahil olmak gerektiğine kanaat getirdi.

— Semih Hoca, deminden beri hep 'asıl konu, esas mesele' vurgusu yapıyorsunuz, çok dikkatimi çekti. Bunu biraz daha ayrıntılandırabilir misiniz?

Muhittin bu soruyu sorduktan sonra odada bulunan gençler arasında minik bir dalgalanma gözlemlendi. Defalarca dinledikleri konular olmasına rağmen Semih Hoca'nın her anlatışından apayrı bir haz alıyorlar, her seferinde de yeni bir şeyler öğreniyorlardı.

Böyle bir ortamda Semih Hoca'yı ilk kez dinleyecek olmaları gençleri biraz heyecanlandırmıştı. İlgiyle ve dikkatle sohbeti dinlemeye devam ettiler. Semih Hoca:

— Ayrıntılandırayım, tabi. İnsanoğlunun yaratılmasındaki temel gaye sadece Allah'a ibadettir. Allah'tan başkasına ibadeti reddedip terk etmekle mükelleftir. Allah (ac.) bu gayenin gerçekleştirilmesi için insanı yeryüzüne göndermiş, bu temel esası insanlara daima hatırlatıp uyaran Peygamberler de göndermiştir. Gönderilen bütün elçilerin davetlerinin özünü, ibadette Allah'ı birlemek, Allah'tan başkasına ibadeti reddetmek oluşturmuştur. Yani tevhid inancını tam anlamıyla tebliğ etmek. Bu davetin mihverinde La ilâhe illallah vardır. Bu kelime Adem'den (as.) başlayarak Efendimiz Muhammed'e (sav.) kadar gönderilen tüm Rasûllerin ortak davetidir.

Tevhid kelimesinin ikinci kısmı ise "Muhammedun Rasûlullah" kelimesinde ifade edilir. Bu da bizim için Rasûlullah'ın (sav.) yaşantısını, emirlerini ve sünnetini içtenlikle kabul edip hayatımıza tatbik etmemizi gerektirir. Rasûlullah'ın hükmünden başka hiçbir hükme boyun eğmememiz ve Rasûlullah'ın (sav.) hükmetmiş olduğu herhangi bir hususta sadece itaat göstermemiz lazım gelir. Rasûlullah'ın hükmünden başka hükümleri öne geçirip üstün tutmak kişiden iman vasfını kaldırmaktadır. Çünkü onun hükmü Allah (ac.) katından ge-

len bir vahydir. Allah (ac.) şöyle buyuruyor:

"Hayır! Rabbine and olsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümü içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar. " (4/ Nisa, 65)

— Bu söylediklerinizi kabul ve tasdik etmemek mümkün değil. O halde aramızda pek de ciddi bir ihtilaf yokmuş, öyle anlaşılıyor, değil mi?

— Doğrusu ben sizin gibi düşünmüyorum. Bir şeyin nasıl olduğunu düşünmek, ne olduğunu düşünmenin teferruatıdır. Ben asıl meselenin ne olduğunu izaha çalışıyorum. Nasıllığını da eğer isterseniz yine etraflıca konuşabiliriz.

— Muhterem, hem de başlangıçta güzel bir ittihad çerçevesi oluşturuyorduk...

— Doğrusu ittihad kulağa pek hoş gelen bir kavram. Ancak bidatler veya batıl üzere birlik tesisinin Allah (ac.) katında bir toz zerreciği kadar dahi önemi ve değeri yoktur. Tevhid üzere beraberlik ise emrolunduğumuz bir şeydir.

— Biz ittihad dedik siz ise ithamda bulundunuz.

— İsterseniz konumuza devam edelim.

— Öylesi daha iyi olur, buyurun devam edin siz.

— Hepimizin bildiği gibi Tevhid kelimesi İslam dininin esasıdır. Güneşin, gecenin karanlıklarından gündüzü sıyırıp çıkarması gibi insanları mümin ve kafir olarak ayırıp netleştiren bir kelimedir. İnsanların dünyadaki konumlarıyla, ahiretteki akıbetlerinin belirleyicisidir

bu kelime. Muvahhidlerin atası çok sabırlı ve çok yumuşak huylu olan İbrahim'e (as) tek başına olduğu halde büyük bir cesaretle babası ve kavmine "Siz de atalarınız da sapıklarsınız" dedirten bu kelimeydi.

Lut'u (as.) kurtarıp hayat arkadaşı karısının helakine neden olan da, Nuh'u (as.) kurtuluş gemisiyle emin beldeye taşıyıp ciğerparesi oğlunun azgın sulara kapılmasına sebep olan yine bu kelimeydi.

Tarih sayfalarına baktığımızda birçok davetçi sıfatlı insanın dahi anlayıp anlamlandırmaktan aciz kaldıkları manzaralar vardır. Can pazarı savaş meydanlarında baba ile oğlu karşı karşıya getiren bu kelimeydi. İsrail oğullarını zamanın tağutundan kurtaran da, çöllerde kırk yıl dolaşmalarına neden olan da yine bu kelimeydi. Tarih boyunca tüm azgınları Peygamberlere ve davetçilere düşman kılan, Kur'an'da Peygamberlerin mücadelesini anlatan ayetlerin başlangıcı yine bu kelime iledir.

O dönemde Arapları boyunduruk ve zilletten kurtarıp yeryüzünde izzetli efendiler kılandır bu kelime. Rasûlullah (sav.), içinde yaşadığı toplumun en güveniliri iken tevhid davetine başlar başlamaz bozgunculuk, şairlik, yalancılık ve mecnunluk gibi insafsız ve ahlaksızca suçlamalara maruz kaldı. Sebebi ise işte bu kelimeydi.

— Hocam kelime-i tevhidi gayet veciz bir şekilde izah ediyorsunuz. Hamd olsun günümüzde de İslam davetçileri bu alanda gayret sarf ediyorlar. Herkesin bildiği gibi hem memleketimizde hem de dünyanın birçok bölgesinde bu çerçevede gayet verimli hizmetler yapılmaktadır.

Semih Hoca, Selami'nin dile getirdiği çerçeveyle davet ve hizmet sınırını da çizmeye çalıştığını fark etmişti. Öyle anlaşılıyor ki evvela davetin ne olduğunu izah etmeliydi.

— Bakınız Selami Bey. Davet, Müslümanlar için hayati ehemmiyete haizdir. Zira modern şirk ideolojilerini, toplumların siyasal yapısını, değer yargılarını, ahlakını, geleneklerini, ekonomik sistemlerini ve rejimlerini, Allah ile, kaniatla ve insanlarla münasebetlerini çok sarsıcı bir biçimde yaygın, geniş boyutlu ve derinlikli olarak değiştirmek için azami gayret sarf etmektir davet.

— Siz davetten söz ediyorsunuz ama şimdi anlattıklarınız daha çok bir devrimin tanımı gibi birşey oldu.

— En sahici devrim kalplerde ve zihinlerde yerleşik putların devrilmesi değil midir? Bu durumda tevhid davetinin devrimci karakteri ilk anda insanın kalbinde kendini gösterir. Zaten davetçinin ilk yapması gereken de budur. Anlattıklarını yapmayan, söyledikleriyle veya yazdıklarıyla amel etmeyen etiketlendirilmiş zevatın, muhatapları nezdinde bir inandırıcılıkları hatta saygınlıkları dahi kalmamaktadır. Bunun şer'i mesuliyetine girmiyorum bile.

— Bu anlattıklarınızdan davete öncelikle davetçilerden başlanması gerektiği gibi bir sonuç çıkıyor. Çünkü sizin standartlarınızda bir davetçiyi ancak Medine devrinde bulmamız mümkün görünüyor.

— İnsanın tabiatına değil de nefsine çok zor gelebilen bu davet menheci esasen Nebevi bir menhectir. Yoksa bugün oluşturduğumuz veya yeni ortaya çıkardığımız bir mesele değil. Günümüz şirk toplumundaki muvahhid davetçilerin önünde çok sıkıntılı bir süreç bulun-

maktadır. Bu Müslüman davetçiler insanların dünyasında hakim olan ideolojiye, düşünceye, inanca, değer yargılarına, ölçülere, pratik uygulamalara, sosyal ve hukuki şartlara hemen hemen yüzde yüz ters düşen bir itikadi sistem ile sosyal ve hukuki yapıyı oluşturmaya çabalamaktadırlar. Kararmış vicdanlardaki cahiliye kiri ile beyinlerdeki modern şirk düşünceleri ve bunlardan kaynaklı çok farklı baskılarla, hapis ve işkencelerle de karşı karşıya kalmaktadırlar.

Buna rağmen tevhid davetini sürdüren davetçilerin haykırmak mecburiyetinde oldukları asıl mesele; insanları şirkten, tevhide davet etmektir.

Bu durumda tebliğ ettikleri hakikatin, içerisinde yaşadıkları topluma yabancı olduğunu, insanların vicdanlarına ağır geldiğini ve kalpler tarafından tuhaf karşılandığını görüyorlar.

— Kusura bakmayın Semih Hoca. Bahsettiğiniz bu davetçiler İslam öncesi şirk toplumunda mı yaşıyorlar, Allah aşkına! Eğer böyle bir toplumda yaşıyorlarsa söylenecek birşey olmaz. Fakat çizdiğiniz tablodan rahatça anlaşılıyor ki bu davetçiler bugün ülkemizde yaşıyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse bu yaklaşımınızı Müslüman ve adil olan günümüz yöneticilerine ve topluma çok ağır bir itham olarak görüyorum. Yüzyıllarca İslam ümmetinin bayraktarlığını yapmış bir toplumdan söz ediyoruz. Sanki İslam öncesi Mekke'nin şirk toplumundalarmış gibi buradaki davetçilerin sıkıntılarını dile getiriyorsunuz. Bu ise sağlıklı bir kıyas yöntemi değil. Örnek de pek yerinde değildi.

Hiç deniz ile akvaryumun kıyası yapılır mı? Yapılsa dahi sağlıklı bir kanaat, bir sonuç alınır mı?

Kaldı ki baştaki idarecilerimizin çoğunluğu dindar insanlardır. Toplumun çoğunluğu da öyle. Namaz kılıyorlar ve kelime-i tevhidi ikrar ediyorlar. Hal böyle olunca bizden olan yöneticilerimize ve halkımıza daha şefkatli ve daha insaflı davranmamız gerekmez mi?

Muhittin sözlerine ara verdiğinde Selami başladı konuşmaya.

— Doğrusu, insaflı olmak insanlar arasında daha çok ilim ehline yaraşır. Üzülerek müşahede ediyoruz ki kimi insanlar cüz'i ilimleriyle devasa İslam külliyatından seçtikleri birkaç nassa dayanarak dini zorlaştırmaktadırlar. Aslında bu durum kendileri için mesuliyetten kaçmak veya üzerlerine düşen görevlerden adeta muaf kalmaları sonucu doğurduğundan hoşlarına da gidiyor.

Muhittin, Selami'nin konuşmasının orada bulunan gençler tarafından daha iyi anlaşılabilmesini amaçlayarak biraz daha ayrıntılandırılması gerektiği kaanatiyle zaman zaman soru yöneltiyordu Selami'ye.

— Görev ve sorumluluklardan muaf kalınmaz da biz buna "kaçmak" desek daha doğru olur sanırım. Peki nasıl oluyor hocam bahsettiğiniz bu durum.

Muhittin'in sorduğu çanak sorulara büyük bir iştahla cevap vermeye çalıştı Selami.

— Şöyle ki, eğer siz insanları tekfir ediyorsanız onlara karşı bir sorumluluk duygusu ile hareket etmeniz mümkün değildir. Sonuçta küfür toplumu diyor ve öyle inanıyorsanız bu durum sizi toplumsal sorumluluklarınızdan ve görevlerinizden de alıkoyar.

— Ne tür yansımaları olur, bunun pratikteki örnekleri neler olabilir mesela?

— Her şeyden önce belki de çok zeki ve istikbali parlak olabilecek gençlerimiz böylelikle apolitik bir alanda tutularak dünyadan el etek çektirilmektedirler. Her türlü eğitsel faaliyetlerden kültür, sanat ve spordan uzak tutulmaktadırlar.

— Yani bir anlamda hayattan koparılmak gibi birşey galiba, söz ettiğiniz?

— Kesinlikle. Aslında müthiş bir potansiyele sahip bu gençlerin her biri birer aslan gibidir. Ne var ki böylesi yanlış yönlendirmelerin sonucunda dişleri ve tırnakları sökülmüş birer aslana dönüştürülürler. Etkisiz hatta edilgen kişiliklere dönüştükleri halde hayata nasıl pozitif bir katkıda bulunabilirler ki? Rejim şirk rejimi, yöneticiler müşrik, toplum da bunlara tabi olup itaat ettikleri için küfür toplumu! Neticede genel kitlenin dışında kalmış üç beş kişilik marjinal bir grup olarak kalmaktadırlar. Sosyal, siyasal veya ekonomik bir baskı unsuru hüviyeti taşıyan etkin, toplumsal bir tabanları da yoktur. Toplam sayıları binde bir bile değildir kanaatimce.

Selami'nin, okulda ders veriyormuş gibi gayet rahat bir tarzda yaptığı konuşmanın içeriğinden muhatabının kendileri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Gençlerin rahatsızlığını fark edebilecek olsaydı Selami, bu konuda bir kelime dahi konuşmazdı. Gençleri görünce adeta mevcut manzaradan kendisi için kutsal bir görev çıkarmıştı. Gençlerin kalplerini okşayıcı bazı söylemlerle Semih Hoca'nın katı çizgisinden uzaklaşmalarına vesile olabilse bundan çok büyük bir mutluluk duyardı.

Gençlerin ise onu önemsedikleri yoktu. Bunu Selami'de fark etmişti. Muhittin'le birlikte 'bir perdelik tiyatro oyunu' gibi süre giden diyaloglarının bir an önce

bitmesini istiyordu odadaki herkes.

Semih Hoca, muarızlarının nezaketten mahrum tavır ve söylemlerini aldırmaz bir sükunetle sona ermesini bekledi. Sonrada sohbetin asıl konusuna dönme lüzumunu hatırlatarak başladı konuşmaya.

— Aranızdaki müzakereyi başka bir zeminde yapmanız daha isabetli olurdu. Bahsettiğiniz konular bizi pek ilgilendirmediği için hiç girmiyorum.

Muhittin ve Selami, deminden beri gençlerin zihninde inşa etmeye çalıştıkları anlayışın kumdan bir kale gibi dağıtan bu sözlere çok içerlemişlerdi.

Semih Hoca ikisinin de nevri dönmüş suratlarına bakarak sürdürdü sözlerini.

— Bizi öncelikli olarak itikadi mevzular ilgilendirir. Az evvel değindiğiniz tevhid kelimesinin ikrarı ve yöneticilerin namaz kılıyor olmaları hususunda bir takım açıklamalar yapmak zarureti doğdu.

Semih Hoca'nın söyleyeceklerini pek de önemsemiyorlarmış gibi bir tavır içinde olmakla beraber bu hususta neler söyleyeceğini merak ediyordu, ikisi de.

— Tevhid kelimesinin ikrarı bir ibadettir ve ibadetlerin üzerine bina edildiği bir temeldir. Diğer tüm ibadetlerde olduğu gibi La ilâhe illallah'ın ikrarının da kişiye fayda vermesi ancak gereğince amel etmek ile mümkündür. Şartları ve gerekleri yerine getirilmedikçe bunu sadece dil ile ikrar etmek bir kimseye fayda sağlamaz.

Tevhid kelimesinin yarar sağlaması tıpkı diğer ibadetlerde olduğu gibi onu bozan hallerden uzak durulduğu sürece mümkündür. Zira tevhidi bozan haller

onun yararlarını da ortadan kaldırır. Bu kelimeyi dile getirmekle amaçlanan faydanın elde edilebilmesinin şartı da "şirk"ten beri olmaktır. Kişi, şirkten beri olmadıkça tevhid kelimesini milyon kez tekrar etse dahi dünya hükmü itibariyle de ahirette de bunun hiçbir faydasını göremeyecektir.

Başında bulundukları şirk sisteminin çarkını döndüren bugünkü yöneticiler ve kademe kademe kendilerine tabi olan yetkililer ile onlara adeta taassupla bağlı kitlelerin durumu şudur: Tevhid kelimesinin şartlarına riayet etmemektedirler ve tevhidi bozan şirk, küfür gibi hallerden de uzak durmamaktadırlar. Bu durumda La ilâhe illallah'ı dil ile söylüyor olmalarının (tek başına) kendilerine hiçbir faydası olmayacaktır.

— İzninizle burada birşey sormak istiyorum.

— Tabi, buyurun.

— Söyler misiniz lütfen, İslam tarihinde namaz kıldığı ve kelime-i tevhidi ikrar ettiği halde şu an yaptığınız gibi birileri birilerini İslam dairesinin dışına itip atmaya çalışmış mıdır? Hem yöneticiler hem de halk,var mı böyle bir örnek? Kaldı ki bu hususta Rasûlullah Efendimizin (sav.) namaz kıldıkları sürece yöneticilere itaat edilmesi gerektiğini bildiren sahih hadisleri bulunmaktadır. Bu hadisleri sizin de bildiğinizden eminim. Durum böyleyken neden bu tür sert yorumlamalara yöneliyorsunuz?

— Yöneldiğimi söylediğiniz tavırdan kastınız eğer muvahhid bir mümin olarak gösterdiğim itikadi tavır ise bu benim isteğim veya tercihim ile ilgili değil.

— Anlamadım!

— Bu, muvahhid bir Müslüman olmanın zaruri bir neticesidir. İtikadın esası konusunda hiç kimseye istediği gibi davranma salahiyeti verilmemiştir.

Sorunuza gelecek olursak. Sözünü ettiğiniz hadisi açıklayıcı mahiyette bir hadis-i şerif okuyacağım.

"Eğer sizde Allah katında bir delil olarak gösterebileceğiniz açık küfürlerini görürseniz o zaman onlara (yöneticilere) karşı koyabilirsiniz." Bu hadise istinaden yöneticilerde açık bir küfür görülmesi halinde kıyam etmek mümkündür. Sizinle ihtilafımız, İslam devletinde meşru bir akit ile işbaşına gelen yöneticiler üzerine değildir.

— Bizde Tibet'teki Budist yöneticilerden söz etmiyoruz ki!

— Ortadaki ihtilaf modern çağda İslam coğrafyasına enva-i çeşit hile ve entrikalarla sokulup yerleştirilen, yaygınlaştırılıp kalıcılaştırılmaya çalışılan demokrasi gibi beşeri ideolojilerin gereklerine göre hareket eden yöneticilerle ilgilidir. Bu yöneticiler önderlik ettikleri topluma zilletin kapılarını ardına kadar açan tağutlardır. O tağutlar ki Allah'ın indirdiklerini terk etmişlerdir. Allah'ın haramlarını helal, helallerini ise haram kılmışlardır. Allah'ın şeriatini işlevsiz bırakmış ve bundan dolayı da kendilerinin apaçık küfürleri ayan beyan ortaya çıkmıştır. Yani verdiğiniz misalin isabetli olmadığını belirteyim.

— Verdiğim örneği faraza değil, somut olarak verdim. Minik bir karşılaştırma dahi konuyu daha iyi aydınlatır.

— Yapmaya çalıştığınız kıyas az önce bahsettiğinize benzer birşey oldu. Örneğiniz okyanus ile havuz kıyası

gibi hatta daha da isabetsiz diyebilirim.

— Neden?

— Çünkü siz, İslam devletinde ve aslen Müslümanların başına meşru bir şekilde gelen yönetici/halife ile günümüz tağutlarının arasında karşılaştırma yapmaya çalışıyorsunuz.

— Teorik olarak sadece "yönetici" kavramı üzerinde düşünüldüğünde ciddi bir fark olmadığını siz de biliyorsunuz. Ancak siz meseleyi yine en iyi bildiğiniz mecraya yönlendiriyorsunuz.

— Şimdi sorunuzun ilk kısmına gelince. Evet, İslam tarihinde bahsettiğiniz biçimde hadiseler gerçekleşmiştir. Camilerinde ezan okunan, dilleriyle kelime-i tevhidi ikrar eden, Muhammed'in (sav.) Allah'ın kulu ve elçisi olduğunu söyleyen, namaz kılan ve birçok şer'i ameli yerine getiren insanlar İslam dairesinin dışına itilmişler, mürted olarak isimlendirilmişlerdir. Bazı yöneticiler ve kendilerine tabi olan kavimleri, küfürlerinden dolayı tekfir edilmişlerdir. Hatta kendileriyle savaşılmış ve mürted hükmüyle öldürülmüşlerdir.

— Bundan on beş asır evvel yaşanan tarihi olayları günümüz ölçeğinde değerlendirmek gibi bir zaruretimiz olmadığı kanaatindeyim.

— Siyerde ve İslam tarihindeki hadiseleri sizin ölçeğinizle değil Kur'an ve sünnet ölçeğinde değerlendirmeye çalışıyoruz.

— Bunu söylerken vakıanın çok farklı olduğunu vurgulamak istedim.

— Vakıadan çok keyfiyete bakmak gerekir. Siz de İslam

tarihinden biliyorsunuzdur. Tevbe Suresinin 103. ayetini Rasûlullah'ın (sav.) vefatından sonra fasit bir şekilde tevil edip zekat vermeyi reddeden kavimler çıktı ortaya. Bunlardan bazıları namaz kılıyorlar fakat zekat vermeyi reddediyorlardı. Kimileri de namaz kılıyor, zekat vermeyi reddediyorlardı. Kimileri de namaz kılıyor, zekat vermeyi kabul ediyorlar ancak Ebu Bekir'e (ra.) vermeyi reddediyorlardı. Bunların hepsi namaz ve oruçla beraber kelime-i tevhidi de ikrar ediyorlardı.

Aynı zamanda diğer ibadetlerini de yerine getirdikleri halde Ebu Bekir (ra.) tarafından "mürted" ilan edilerek üzerlerine İslam ordusu gönderilmiştir. Kendileriyle savaşılmış ve öldürülmüşlerdir. Bu savaşlara sahabenin hemen hemen hepsi katılmıştır.

Bir başka misal, Mısır'da üç asra yakın uzunca bir süre hüküm sürmüş olan Şii-Fatımi yöneticilerinin mürtedliğine dair... O dönem ki Maliki alimlerinin verdiği fetvalar var. Bu sapkın itikadlı hanedanlığın sonu Selahaddin Eyyübi'nin eliyle oldu. Tarih boyunca İslam ümmeti tarafından tekfir edilen sapkın gruplara baktığımızda onların da aynı şekilde namaz kıldıklarını oruç tuttuklarını ve İslamın birçok emrini yerine getirdiklerini görürüz. Bununla beraber kendi dönemlerinin uleması tarafından mürted olarak ilan edildikleri de ortadadır. Mesela, ayetleri bozuk tevillerle yorumlayan ve sahabeyi tekfir eden hariciler, sahabeye buğz edip çok ağır sözlerle iftira ve küfreden rafıziler, yine rafızilerden hululcüler ve bunlar gibi başkaca sapkın gruplar bu çerçevrede değerlendirilebilir.

Yani tüm bunlar şunu göstermektedir ki kişilerin namaz kılmaları veya bazı ibadetleri yapıyor olmaları

ancak Allah'ı tevhid etmek ve Allah'a şirk koşmamak esasına bağlıdır. Her kim İslam dinini tevhide bağlanmaksızın ve şirkten teberri etmeksizin sadece tek bir amel üzere bina etmeye kalkarsa, şüphesiz o kimse cahildir.

— Ehl-i kıble olan yöneticilere itaat etmekle ilgili hadisi böyle dar ve keskin bir şekilde, katı görüşlerinize dayanarak kesip atmanız anlaşılır gibi değil.

— Önce şunu söyleyeyim. Ehl-i kıble vasfı sadece ve sadece muvahhid ve hanif olan, Allah dışında ibadet edilen herşeyi inkar eden, bilinçli ve kasıtlı olarak şirki terk etmiş ayrıca, tek ve kahhar olan Allah'ı birlemiş birisi için geçerlidir. İşte ancak böyle birisi ehli kıble vasfını kazanır. Sizin ileri sürdüğünüz anlayışa göre ise bulunduğu yerden Mekke'ye doğru dönen herkes "ehl-i kıble" oluyor!

— Biz böyle bir iddiada bulunmadık, lütfen! Konuşmanızın seyri demagojiye doğru gidiyor...

— Öyle anlaşılıyor ki sizler, Allah'ın ayetleri ve Rasûlullah Efendimizin (sav.) hadisleri ile günümüzdeki realite/vakıa arasında dengeli bir münasebet kurmakta zorlanmaktasınız. Ve üzülerek belirtmeliyim ki meselelere bakış açınız ve yer yer söylemlerinizde bu şirk rejiminin eğitim müfredatının etkisi ve izleri açık bir şekilde görülmektedir.

— Hepimizin malumdur Hocam yani, okul hayatının, insanın düşüncesinin belirginleşip olgunlaşmasında ve hatta karakterinin oluşmasında ciddi bir etkisi ve katkısı vardır. Özellikle üniversite yıllarının kişisel düşüncelerime tahmin edemeyeceğiz ölçüde olumlu katkıları olmuştur. Hamd olsun, bundan herhangi bir rahatsızlı-

ğım da yoktur.

— Bakınız, Müslüman bir toplum içerisinde hadiste buyrulduğu üzere başı kuru üzüm tanesi gibi olan Habeşli bir köle dahi emir olarak tayin edilse/seçilse Allah'ın kitabını ve şer'i hükümleri tatbik ettiği müddetçe dinleyip itaat etmekle emrolunmuşuzdur. Anlaşılması çok da zor olmayan problem şu: Bugünkü yöneticiler Allah'ın dinini uygulayıp O'nun şeriatı ile mi hükmediyorlar? Yoksa, demokrasi veya farklı isimleri olan beşeri ideolojileri mi uyguluyorlar?

— Şu anda hilafet yönetimi olsa ve şeriat hakim olmuş olsa böyle bir suale lüzum bile olmaz, herşey kendi doğal mecrasında devam eder. Fakat kıymetli Hocam, bazı hakikatleri de atlamamak gerekir.

— Elbette ki hakikatleri atlamamak gerekir. Ancak her hakikate de hak muamelesi yapılamaz. Hem, atlamış olabileceğimizi düşündüğünüz o hakikat nedir, söyler misiniz?

Semih Hoca'nın Selami'ye yönelttiği sorunun cevabı Muhittin'den geldi. Cevabında ise yeni bir soru vardı.

— Ben size Müslüman olduğu halde Allah'ın şeriatı ile hükmetmeyen yöneticilerden bir örnek vereyim mi?

— İslam tarihinde böyle bir örnek bulamazsınız.

— Alın size Habeşistan kralı Necaşi örneği. Bu zat, Müslüman olduktan sonra ülkesini yönetmeye devam etti. Bu yönetimdeyse Allah'ın hükümleriyle değil, eskiden olduğu gibi mevcut hükümlerle hükmetti. Bundan da anlaşılıyor ki Müslüman bir kimse yaşadığı beldedeki gayri İslami bir rejimin yönetim kademelerinde yetki sahibi olarak bulunabilir. Bunun yadırganacak ya da

yasaklanacak bir durum olmadığını Rasûlullah (sav.)'in Necaşi ile ilgili gösterdiği tutumdan anlıyoruz. Çünkü Necaşi, Müslüman olduktan sonra ölünceye dek imanını gizlemiş ve bulunduğu makamda Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemiştir. Rasûlullah (sav.)'de Necaşi'den Müslüman olduktan sonra Habeşistan'ı terk etmesini istememiştir. Bu husus gün gibi ortadayken sizin, laik ve demokratik bir rejimin başında olan ve onlara itaat eden kitleleri tekfir etmeniz ne kadar isabetlidir? Bu tavır, ilim, insaf ve iz'an ölçülerine sığar mı?

Muhittin'in son cümlesi Semih Hoca'yı rahatsız etmişti. Fakat nezaketten yoksun olan bu tür suçlayıcı ifadeleri, kurdukları her cümlenin sonunda tekrar etmeyi marifet zanneden Selami'ye de , Muhittin'e de şimdilik birşey söylememeyi daha uygun gördü. Şu anda orta yerde, son cümlesinde kullandığı insaf ve iz'an ölçülerine sığmayacak derecede tahrif ve kendisine doğru yontma gayreti vardı. Bu iddia ile aslında Rasûlullah (sav.)'e buhtanda da bulunuyordu. Necaşi hakkında da bilmedikleri şeylerin peşine düştüklerini düşünüyordu Semih Hoca.

— Sözünü ettiğiniz Necaşi örneği İslam tarihinde hiçbir zaman şu son kırk-elli yıllık süreçte konuşulduğu kadar gündem olmamıştır. Zihinlerinde ve kalplerinde çok derin çatlaklar oluşturacak kadar kuvvetli şüpheler barındıran insanlar bunun gibi tarihi olayları da olabildiğince istismar etmektedirler.

— Biz size delil sunduk Semih Hoca. Eğer bu delille ilgili söyleyecek bir şeyiniz varsa onu dinleyelim.

Gizlemeye çalışsa da ses tonundaki pürüzler Semih Hoca'yı adamakıllı sıkıştırmış olmasının taşkın sevinci-

ni biraz erken de olsa yaşadığı anlaşılıyordu Muhittin'in. Yanılmış da olabilirdi.

— Bunun delil olup olmadığını biraz sonra hep beraber göreceğiz inşaallah.

Tartışma bu minvalde akıp giderken başta ev sahibi Bekir olmak üzere diğer gençler de sanki başlarında birer kuş varmış gibi, neredeyse kıpırtısız bir sükunetle onları dinliyorlardı. Semih Hoca, Muhittin'in ileri sürdüğü konuyla alakalı açıklamalarına başladı.

— Allah (a.c), Kur'an-ı Kerim'i insanlar arasında onunla hükmedilsin diye indirmiştir. Kaldı ki bu konuda Rasûlü'ne dahi serbest davranma yetkisi tanımamıştır. Bununla beraber Allah'ın hükümlerini terk ederek beşeri kanunlarla hükmedenleri ise kafir, zalim ve fasık olarak isimlendirmiştir. Allah'ın kitabında tüm bu hükümler çok açık ve net olarak karşımızda dururken içerisinde bir çok ihtilafı barındıran Necaşi hadisesinden "Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemek, Allah'ın indirdiği hükümleri terk ederek kanun çıkarıp halkı yönetmek, sahibini kafir yapmaz" şeklinde bir neticeye ulaşmak, bu iddiayı dile getiren ve savunanların iyi niyetli olduklarını varsaysak bile cehaletlerini gösterir. Hem bu cehalet ancak cehd-i mürekkep ile yani bilgi sahibi olmak ile mümkündür.

— Necaşi hadisesinin neresinde ihtilaf var ki? Necaşi'nin Müslüman olduğu ve Müslüman olduktan sonra da Melik/Kral olarak hüküm sürdüğü tarih kitaplarında ve siyerde kayıtlıdır.

— Esas itibariyle lehinize delil olmayacak bir hadiseye el atmış bulunuyorsunuz. Necaşi'nin Müslüman olduğu tarih, Müslüman olduktan sonra ölümüne kadar ne

ile hükmettiği, örnek olarak sözünü ettiğiniz Necaşi'nin Rasûlullah'ın ashabının hicret ettiği mi yoksa Rasûlullah'ın kendisine davet mektubu gönderdiği mi olduğu ve vefat tarihi hakkında farklı rivayetler olduğu için bu olayın ihtilaflı olduğunu söyledim.

— Velev ki hadisenin ihtilaflı olduğunu kabul etsek dahi ortada olan neticelere bakmalı. O da Necaşi'nin Müslüman oluşundan ölümüne kadarki hükümdarlığında Allah'ın indirdikleri dışında hükümlerle halkını yönetmiş olduğudur.

— Biz de diyoruz ki konuyla ilgili ihtilafları bir kenara bıraksak bile sizin şunu ispatlamanız gerekir.

— Hangi hususta?

— Necaşi'nin Müslüman olduktan sonra, çağdaş demokratik sistemlerin kalbi olan küfür meclislerinin parlamenterleri gibi Allah'ın indirdiği hükümleri terk ettiğini, kendi hevasından kaynaklanan yasalarla hüküm sürdüğünü, Allah'ın açık haramlarını serbest kıldığını, Allah'ın emirlerini iptal edip helallerini yasakladığını da kanıtlamanız gerekir. "Evet" der ve Necaşi'nin bunları yaptığını söylerseniz sizden tek bir delil kırıntısı istemek de hakkımızdır sanırım.

— ...!?

— Konuyla alakalı bir başka hususu da belirtmekte yarar var. Necaşi, İslam'ı kabul ettiğinde de, vefat ettiğinde de İslam'ın hükümleri henüz tamamlanmamıştı. Necaşi vefat ettiğinde din henüz tamamlanmamıştı. Vahyin nuzulü devam ediyorken, Necaşi'den nasıl Rasûlullah'a indirilen Kur'an'ın hükümleriyle hükmetmesi beklenebilir ki? Çünkü din daha tamamlanmamıştır. Bir diğer

husus, o dönemin şartların düşününüz, günümüzdeki gibi iletişim ve ulaşım imkanı ve araçları yoktu o zamanlar.

Bazı hükümler bir beldeye ulaşana kadar belki de yıllar geçiyordu. Bununla ilgili Habeşistan muhacirlerinden Abdullah İbni Mesud'un (ra.) şöyle söylediği rivayet edilir: "Biz, namazdayken Nebi'ye selam verirdik o da bize karşılık verirdi. Necaşi'nin yanından döndüğümüzde ona yine selam verdik, o bize karşılık vermedi. Sonra 'Şüphesiz namazda bir meşguliyet vardır' diye buyurdu."

Düşününüz. Habeşistan'da Necaşi'nin yanında bulunan sahabe Rasûlullah'ın haberlerini takip etmelerine rağmen kendilerine namazda selam verilmeyeceği, konuşulmayacağı haberi ulaşmamıştı. Her gün beş vakit kılınan namaz ile ilgili haber ulaşmadıysa, şeriatın ibadetleri, hadleri ve devamlı olarak tekrar edilmeyen diğer hükümler Habeşistan'dakilere nasıl ulaşmış olabilir?

Allah Teala'nın indirdiği hükümlerin tamamlandığı bir dönemde Necaşi'den veya orada bulunan Müslüman muhacirlerden kendilerine ulaşmamış hükümlerle amel etmeleri nasıl beklenebilir? Veya böyle bir devirde Necaşi'nin Allah'ın indirdikleri ile hükmetmediğini iddia edip, bu bahaneyi ileri sürerek açıkça küfür olduğu sabit olan demokrasi ile amel etmenin caiz olduğunu söylemek mümkün müdür?

— Netice itibariyle tarihi bir olay var ortada. Bu söyledikleriniz ise birtakım mantıki çıkarımlardan öteye gitmez. Kesin bilgiler değildir ve nezdimizde de delil olarak herhangi bir karşılığı yoktur.

— Pekala. Rasûlullah (sav.) ashabına Habeşistan'a hic-

ret etmeleri için izin verdiğinde: "Habeşistan'a gidin orada güvende olursunuz. Çünkü orada adil bir hükümdar vardır" diye buyuruyor.

— Evet.

— Rasûlullah (sav.) Necaşi'yi "Zalim olmayan bir melik" olarak nitelendirmektedir. Bundan da anlaşılmaktadır ki Necaşi'nin Allah'ın indirdiği hükümlerden ulaşabildiklerini bırakarak kendi hevasından yasamada bulunmadığı ve Allah'ın hükümleri dışında bir hükümle hükmetmediği açıkça ortaya çıkmaktadır.

— Cidden hayret edilecek bi durum. Böyle bir sonuca nasıl ulaşıyorsunuz, gerçekten çok merak ettim.

— Allah (ac.) Kur'an'da, Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenleri "Onlar zalimlerin ta kendileridir" şeklinde isimlendirmektedir. Allah'ın indirdiği hükümlere muhalif hükümlerle hükmeden bir meliki Rasûlullah'ın (sav.) "adil" veya "zalim olmayan bir melik" olarak nitelendirebilmesi düşünülebilir mi? Elbette ve kesinlikle hayır! Bu hususta sonuç olarak şunu söyleyeyim: Malumdur ki teklif, güç nispetindedir. Kişi gücünün üzerinde bir teklif ile mesul/mükellef tutulmaz. Necaşi'ye İslam hükümleri tamamıyla ulaşmamıştır ki bu hükümleri yürürlüğe koysun, onlarla hükmetsin. Ellerinde apaçık kitap bulunduğu halde onu terk edenlerle Necaşi'yi kıyaslamak fasit bir kıyastır. Onun durumunu kendileri lehine delil kabul edenlerin de her halükarda Necaşi'nin kesin bir şekilde hevasından ihdas ettiği kanunlarla hükmettiğini ispat etmeleri gerekir.

Necaşi hadisesinden umduğu sonucu alamadığı huzursuz tavırlarıyla gözlemlenebilen Selami, hem Muhittin'e biraz soluklanma fırsatı vermek (çünkü Mu-

hittin'in yorulmuş olabileceğini düşünüyordu) hem de daha kuvvetli bir delil olduğuna inandığı Yusuf (as.) kıssasından hareketle tartışmayı biraz daha derinleştirmek istiyordu. Bu konuyla ile ilgili geçmişte yaşadığı birçok tartışmalar olmuştu ve birikimli sayılırdı.

— Dilerseniz biraz daha geriye doğru gidelim ve daha önemli tarihi bir kıssa üzerinden konumuza devam edelim. Yusuf (as.) kafir bir hükümdarın yanında en önemli görevlerden birisine talip olmuştur. Tefsirlere baktığımızda onun hazineden sorumlu en üst düzey yönetici olduğunu anlıyoruz. Bu durum eğer Yusuf (as.) için caiz ise günümüzde de onun gibi İslamı hakim kılmak amacıyla beşeri sistemlerin parlamentolarına girip oralarda birtakım önemli makamlarda görev almak neden caiz olmasın? Kaldı ki Yusuf (as.) tevhid imamı Peygamberlerdendir.

Yani buna engel olan bir durumun olmadığını düşünüyoruz. Demin sarf ettiğiniz ifadeyle her iki durum da keyfiyet itibariyle birbirine benzerdir.

Tartışmanın başlangıcından bu yana sessiz kalan Zeynel bu soruya cevap vermek arzusundaydı. Böylesi tartışma ortamlarında defaaten muarızlarını susturmuş iyi bir davetçiydi. Semih Hoca, bu soruya Zeynel'in cevap vermesi için minik bir işaret verdi eliyle.

— Siz Yusuf (as.) kıssasını ileri sürerken şunu hatırlatalım. Yusuf (as.) Peygamber, biri hayattayken diğeri de vefat ettikten sonra olmak üzere iki büyük iftiraya maruz kalmıştır.

— Biz Kur'an'da bir tane iftira okuduk, böyle biliyoruz. Diğer iftira da nereden çıktı şimdi muhterem.

— Evet, birincisi bugün dahi hiç kimsenin kabullenemeyeceği büyük bir iftiraydı. Allah'a hamd olsun ki bizzat Allah (ac.) Yusuf'u (as.) böyle bir iftiradan temizlemiş ve hainlerin tuzağını yerle bir etmiştir. Yusuf'un (as.) vefatından sonra maruz kaldığı ikinci iftira ise yaşarken uğradığı iftiradan daha kötü, daha çirkin ve daha büyüktür.

— Zeynel Bey, kusura bakmayın ama Yusuf (as.) gibi bir Peygambere vefat ettikten sonra kim, neden iftira etsin? Hem böyle beyhude bir teşebbüste bulunanların eline ne geçmiş olacak? Bu iftira meselesi de sizin ürettiğiniz bir esatir olmasın!?

Henüz sözlerinin başında böyle kaba bir tavır Zeynel'in biraz keyfini kaçırmış olacak ki o anda Semih Hoca'ya baktı. Göz göze geldiler. Semih Hoca'nın yüzünde acı bir tebessüme benzer bir ifadenin izlerini gördü. Hal dilinden şunları okumuştu o acı tebessümden: "Kardeşim, bu adamlar baş kahramanı Yusuf (as.) olan Kur'an'ın en güzel kıssasını dahi yeryüzündeki çirkin amellerine, insafsız bir şekilde alet ediyorlar. Böyle bir anlayıştan sana incitici bir söz yönelttiyse de sükunetini muhafaza et, sen sana emrolunanı açıkla, gerisine de karışma!"

Zeynel de bunları duymuş veya okumuş gibi sükunetle, ağır ağır ve tane tane konuşmaya devam etti.

— Böyle bir iftiranın mahiyetini ortaya koyduğumda meselenin sizin "esatir" diye iddia ettiğiniz gibi masal mı, hakikat mi olduğuna sizler de tanıklık edeceksinizdir.

Selami, çiğ bir ses tonuyla:

— Buyurun Zeynel Bey, biz de pek meraklandık

doğrusu.

— Bu iftira günümüzde ortaya çıkmış birşey değil. Ülkemizde ilk dillendiriliş tarihi en az kırk elli yıl öncesine dayanıyor. Güya, Yusuf'un (as.) Mısır Meliki'nden görev alması, günümüzdeki beşeri ideolojilerle amel etmek, demokrasinin mabedi gibi olan parlamentolara girmek ve orada teşri faaliyetlerinde bulunmak amelleriyle tıpatıp aynıymış! Böyle bir iftiranın sonunun nereye varacağını bilseler boylarını ve beyinlerini aşan bu tür hezeyanlarda bulunmazlardı. Zira böyle bir iftirayı dile getirmek, şunu söylemek gibidir: "Yusuf (as.) Allah'n indirdiği hükümlerden yüz çevirmiştir! Tamamen ya da kısmen Allah'ın hükümlerini terk ederek beşeri hükümlere sarılmıştır! İnsan aklının ve hevasının eseri olan yasalarla hükmetmiştir! Melik'in otoritesini ve yasalarını kabul etmiş, hüküm ve egemenliği de Melik'e has kılmıştır!"

Yusuf (as.) bu iftiralardan ve hezeyanlardan da, bunları dillerine dolayan şaşkınlardan da uzaktır, beridir. Bunları iddia edenlerin kalplerinde eğrilik ve fitne bulunmaktadır. Dilleri ise yalan olmakla beraber çok büyük bir söz söylemektedir.

— Siz bunları söylerken kendimizi adeta top güllelerinin altında hissettik.

— Başka birşey söyleyeyim. Yusuf'un (as.) Mısır Melik'inin kanunlarını uygulamadığına bir delil de Kur'an-ı Kerim'de kıssasıyla ilgili ayetlerde bulunmaktadır.

— Nerede geçiyormuş efendim bu deliller. Biz Kur'an'da böyle birşey bulamadık.

— Yusuf suresinin 74, 75 ve 76. ayetlerine bakarsanız

görürsünüz:

" 'Öyleyse' dediler. 'Eğer yalan söylüyorsanız (bunun) cezası nedir?', dediler ki: 'Bunun cezası, (su tası) yükünde bulunanın kendisidir. İşte biz zulmedenleri böyle cezalandırırız.' Böylece (Yusuf) kardeşinin kabından önce onların kaplarını (yoklamaya) başladı, sonra onu kardeşinin kabından çıkardı. İşte Biz Yusuf için böyle bir plan düzenledik. (Yoksa) Hükümdarın dininde (yürürlükteki kanuna göre) kardeşini (yanında) alıkoyamazdı. Ancak Allah'ın dilemesi başka."

İşte açıkça görülüyor ki Yusuf (as.) Mısır'da Yakub'un (as.) şeriatine göre hüküm vermekteydi. Eğer iddia edildiği gibi Melik'in kanunlarına tabi olmuş olsa -ki onu böyle birşeyden tenzih ederiz- kardeşini dahi yanına alamayacaktı. Böyle bir hususta bile o gün İslam şeriatiyle hüküm veren Yusuf'un (as.), Allah'ın kanunlarını bırakıp beşeri kanunlara tabi olduğu hezeyanları, altından kalkılmayacak çok fena bir iftiradır.

— Tevil kabiliyetinize diyecek yok doğrusu. Size demin de bahsettiğim gibi Yusuf (as.) kıssasında alimlerin çoğu demokratik sistemle paralellik olduğunu açıkça söylemektedirler. Asrın alimlerinin bu sözleri nezdiniz de hiç mi değerli değil anlamıyorum.

— O alim dediğiniz zatlara bir dahaki görüşmenizde şunları sorar mısınız? İddia ettikleri gibi Yusuf'un (as.) tevhid davetçisi ve önder bir Peygamber olarak ortaya koyduğu tavır ile Allah'ın indirdiği hükümleri terk ederek demokrasinin kutsal tapınağı olan parlamentolarda küfür kanunları çıkarmak amelinin aynı olduğunu hangi muhkem naslara dayanarak iddia edebiliyorlar? Onların ortaya koydukları bu görüşün doğru ve sağlıklı

olabilmesi için şer'an geçerli ve kabul edilebilir delillere dayanması gereklidir. Ayrıca her iki durum arasında var olduğunu iddia ettikleri benzerliğin mutlak bir benzerlik olduğunu da ispatlamalıdırlar.

Bir de şunlar var: Yusuf (as.), Mısır Meliki'nin ortaya koyduğu ilke ve öğretilere bağlılık yemini etmiş midir? Göreve geldiğinde Allah'ın dininden başka bir dinin kurallarına göre mi hareket etmiştir? Görevi esnasında Allah'ın kendisine vahyettiklerini önemsemeksizin Melik'in kanunlarını ve emirlerini mi icra etmiştir? Herhangi bir ihtilaf sırasında o ihtilafın çözümünü Allah'ın vahyinde değil de o devrin anayasasında, yani Melik'in hükümlerinde mi aramıştır? Allah'ın vahiy yoluyla kendine bildirdiği haramları iptal edip sadece Melik'in yasakladıklarını mı haram olarak kabul etmiştir? Yoksa Allah'ın mubah kıldıklarını haramlaştırıp sadece Melik'in mubahlaştırdıklarını mı helal kılmıştır? Bütün icraatlarında Melik'in yasaları mı belirleyici olmuştur? İşte o, asrın alimleri dediğiniz zevattan bu sorulara da cevap vermelerini isteyin. Tabi hakikatleri söylemeye cesaretleri ve cevap vermeye yüzleri varsa!

— Siz hiç merak etmeyin. Asrımızın uleması daima korudukları mutedil çizgide gerekenleri gerektiği zaman ve gerekli gördükleri ölçüde, hakkını da vererek söylüyorlar zaten. Yalnız dikkatinizden kaçan bir şeyi hatırlatmakta fayda görüyorum.

Sizin de bildiğinizden emin olduğum genel bir kaidedir bu aslında. Tarihi olaylar, yaşandıkları zaman ve şartlar göz ardı edilmeden değerlendirilmelidir ki, sağlıklı neticeler ancak bu şekilde elde edilebilir.

— Tarihi olayların sebepleri, başlangıç ve oluş şekille-

ri, hazırlayıcı, tetikleyici, hızlandırıcı, yaygınlaştırıcı etkenler ile sonuçları ve etkileri açısından bakılacak olursa haklısınız. Konumuz, Yusuf (as.) döneminde yürürlükte olan, Kur'ani tabirle "din"in, yani hükmün, yasaların niteliğidir. Bu kanunlar günümüzdeki şirk uygulamalarına referans olarak görüldüğü için bu durumda diğer konuların pek bir ehemmiyeti kalmıyor. Bahsettiğiniz şey daha çok tarih okuma merakı olanlar için bir anlam ifade edebilir.

— Yani bu tür tarihsel olayları anlamaya çalışırken hiç mi sosyolojik gerçekleri göz önünde bulundurmayacağız? Kur'an'daki bu kıssayı anlamaya çalışırken yardımcı ilimlere ve alimlere hiç mi ihtiyacımız olmayacak?

Selami'nin tavrından, Yusuf (as.) kıssasından kendi görüşüne herhangi bir pay çıkaramayacağını son sözleriyle örtülü olarak kabul ettiği anlaşılıyordu.

Selami'nin şu an itibariyle yapmaya çalıştığı şey meseleye biraz da duyguları katıp katıştırmaktı. Böylelikle kalpleri harekete geçirip, duyguları tahrik ederek muhataplarından çok orada bulunan gençler üzerinde oluştuğunu vehmettiği tesirini arttırıp daha da güçlendirmek istiyordu (Semih Hoca ile Zeynel'e anlattıkları ve sorduklarıyla gençler üzerinde olumlu bir etki bıraktığından emindi Selami).

Oysa orada bulunan, kimi ilim talebesi gençlerin hem bu anlatılanları hem de soru ve itirazları bir çok kez dinlediklerini Selami nereden bilebilirdi ki?

— Peki Selami Bey. Madem öyle diyorsunuz, size şunu söyleyeyim. Asrın uleması zatlar umarım gayrete gelir ve gerekli görürler de şu sorularıma da lütfen cevap verirler inşaallah.

— Cevaplarını bildiğiniz soruları yöneltmektense, cevaplarını henüz bilmediğiniz sorular olursa sizin için de çok daha iyi olur diye düşünüyorum.

— Soracağım bu soruların cevaplarının hepimiz için faydalanılabilecek yönleri olacaktır kuşkusuz. Asrın ulemasına sorarım, o ulema ki katıksız küfür olan demokrasi ile Yusuf'un (as.) Mısır'daki iktidar süreci arasında paralellikler kurmak cür'etinde bulunmaktadırlar. Yusuf (as.) iktidardayken "hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir" mi demiştir, yoksa zindanda en güçsüz ve zayıf düştüğü dönemde dahi "Hüküm ancak Allah'ındır" diye haykırıp Allah'ın Peygamberi olarak bu ilkeye mi bağlı kalmıştır?

Yusuf (as.) iktidar sahibiyken, iman ettiği hususlardan zerre kadar dahi taviz vermiş midir?

Yusuf (as.) putperest müşrikleri dost ve sırdaş edinmiş midir? Yusuf (as.) tevhid davetçisi Müslümanları amansız bir şekilde takip ettirerek bir kısmını öldürtüp, yakalayabildiklerini de hapsetmek suretiyle açıkça düşmanlıkta bulunmuş mudur? Yeryüzünün farklı coğrafyalarında haçlı ordularının mücahidlere ve mazlum Müslümanlara karşı sürdürdükleri akıl almaz zulüm, işgal ve saldırılarına siyasi, askeri, lojistik ve ekonomik destekte bulunduğunu da iddia ediyorlar mı acaba?

— Zeynel Bey lütfen! Bu meseleyi de farklı bir mecraya sürüklemeyin. Biz burada İslami olmayan bir yönetimde yer alınıp alınamayacağı gibi hususları tartışmaya çalışırken siz olayı savaş cephesine taşıyorsunuz. Bu usulünüzle sohbetimizin seyri tamamen cihad ve şehadet mevzuna dönecek ve korkarım ki cihad etmeyenleri de

ağır ifadeler ile itham edeceksiniz.

Selami'nin bu cevabı aslında bu konuda da söyleyeceklerinin bittiği anlamına geliyordu. Zeynel de bunu fark etmişti. Konuyla ilgili birkaç şey daha söyleyip bu faslı bitirmeyi düşünüyordu o da.

— Konumuzla ilgili olarak sorduğum sorulardan sonra şuradan devam etmek istiyorum. Yusuf'un (as.) örneği süfli emellerine malzeme yapmaya çalışanlar, tevhid önderlerinden bir Peygamberin şahsı manevisini sapkın Yahudilerin kendi Peygamberleri hakkında yaptıkları gibi hiç olmayacak derecelere düşürmeleri tahammül edilebilir bir husus değildir.

— Rica ederim. Yaptığınız örneklendirmeler gittikçe daha fazla rahatsız edici oluyor, hatta yaralıyor... İslam uleması ile Yahudilerin birbirlerine benzetilmeleri suretiyle aynı cümlede yer alması ayrıca tahammülfersa bir vahamet.

— Bunları rahatsız olun diye söylemediğimden emin olabilirsiniz. Fakat şu gerçeği gözardı edemeyiz. Yahudiler ahlaki ve manevi yozlaşma içerisinde kıvranırlarken bu bozulmayı ve alçalmayı mazur gösterebilmek için aralarından çıkmış salih kimseleri düşük karakterli olarak vasıflandırmaya gayret göstermişlerdir.

Günümüzde de gayri-İslami rejimlerin yönetim kademelerinde yer alan kesimler benzer yöntemlerle kendilerini savunmaya çalışmaktadırlar. Bunlar da apaçık tevhid akidesi ve muvahhid önderlerin kararlı tavırlarıyla karşı karşıya gelince bazı ayetleri hakiki anlamlarından uzaklaştırıyor, olmadık tevillerle tahrif ediyorlar. Öyle ki bu ayetleri bağlamından kopararak Yusuf'u (as.), Allah'ın indirdikleri dışında bir takım kanunlarla yöne-

tilen ülkenin kafir hükümdarının emri altında yönetici olmak için çırpınmış gibi göstermek gafletinde bulunuyorlar. Halbuki, eğer akıl tutulması yaşamıyorlar ise ve kalpleri de taşlaşmadıysa şu gerçeği görüp utanmalıydılar: Yusuf'un (as.) kıssasında almamız gereken derslerden bir tanesi de şudur: Tek başına kalan bir Müslümanın dahi, yalnız olarak sahih itikadıyla, hikmetle ve kararlılıkla koca bir memlekette tevhidi bir inkılaba vesile olabileceği gerçeğidir.

Yusuf (as.) bize şunları öğretmiştir: Yüksek bir ahlak ve faziletle, Rabbani bir menhec ve samimiyetle bütün bir ülke dahi ölüm ve yıkım kusan dev savaş makineleri, bombaları olmadan da fethedilebilir biiznillah.

— Hay Allah razı olsun Zeynel Hocam. Çok isabetli bir tespitte bulundunuz. Biz de esasen böyle bir anlayışın hakim olmasını arzuluyoruz. Son söylediklerinize tüm içtenliğimle katılıyorum.

— Ben ise aynı temenniyi, baştan dile getirdiğim hakikatlerin hepsi için duymayı tercih ederdim.

Zeynel'in Yusuf (as.) kıssası üzerine söyledikleri karşısında adeta nutku tutulmuştu Selami'nin. Oysa hem talebelik yıllarında hem de sonrasında yüzlerce öğrenciye dersler, konferanslar veren bir ağabeydi kendi çevresinde. Semih Hoca'nın savunduğu görüşlere yakın bir fikri cereyandan geldiği için aslında bu konulara da vakıftı. Veya öyle zannediliyordu. Bu sohbete gelmeden birkaç gün öncesine kadar evde de zaman zaman ufak hazırlıklar yapmıştı.

Oysa şimdi dili ağırlaşmış gibi hissediyordu. Kelimeler, kavramlar, tanımlar zihninde darmadağın bir

biçimde anlamlı, anlaşılabilir ve doğru bir ifade olarak çıkmak için çırpınıyordu adeta.

Birkaç saattir süre giden tartışmalarda muarızları olan Semih Hoca ve Zeynel'in, kendilerine göre hak olanı ortaya çıkarıp, açıklayarak, delillendirme usullerini çok profesyonelce bulmuştu. Böyle bir tartışma yönteminin sadece mürekkep yalamakla edinilecek birşey olmadığını da biliyordu kuşkusuz. Neredeyse kendisiyle yaşıt olan bu insanlar sanki sadece okuduklarını değil de an be an özümseyerek yaşadıklarını dile getiriyorlardı. Tavırlarında da büyük bir özgüven ve rahatlık vardı.

Geçmişte başlarından geçen can sıkıcı bir olayı anlatırken dahi sesi ve gözleri buğulanan kimi insanların yaptığı gibi yaşadıkları olayın dinleyicilerinde daha güçlü bir etki bırakması için fazladan ve farklı bir gayret gösterme ihtiyacı duymuyorlardı. Çok yalın, anlaşılır ve açık bir ifade tarzları vardı. "Doğrusunu söylemek gerekirse ikisinin de etkileyici bir hitabet yeteneği var" diye geçirdi içinden Selami. İçindeki ses daha insaflıydı sanki Selami'nin.

Öğlen vakti verilen moladan sonra tartışmaya kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Misafirlerini ağırlamaktan mutluluk duyan Bekir, bir yandan da böyle güzel bir toplantıyı tertip etmiş olmasının ne kadar da isabetli olduğunu düşünüyor, bundan kendisi adına büyük bir gurur payı çıkarıyordu.

Tartışmalar sırasında Selami ve Muhittin'in soru, itiraz ve eleştirilerine verilen net, açıklayıcı ve doyurucu

olan cevapları dinledikçe ruhunu şu ana dek hissetmediği gibi bir dinginliğin sarmaladığını güçlü bir şekilde hissediyordu Bekir.

Zihnindeki kapalı noktalar da açıklığa kavuşup aydınlandığında hayat daha güzel olacaktı onun için. Semih Hoca, onun nazarında artık çok daha saygın ve değerliydi. Bunu fazlasıyla hak ettiğine inanıyordu çünkü.

Kabul edecek olsalardı Selami ve Muhittin dışında diğer konuklarını birkaç gün daha misafir etmeyi çok istiyordu. Böylelikle daha rahat bir şekilde ve uzun uzun konuşabileceklerdi. Tüm bunları düşünürken yapması gereken birçok işi olduğunu hatırladı ve hazırlıkların sürdüğü mutfağa doğru yöneldi.

İsmail, Mahir'le beraber Rezan'ın tartışmada söz edilen bazı konularla ilgili sorularını cevaplamaya çalışıyordu. Konuşurken sarf ettikleri sözler Rezan'ın kulaklarından kalbine doğru kelime kelime şefkat ve kardeşlik muhabbetiyle beraber taşınmıyordu da ilmik ilmik nakşolunuyordu adeta.

Rezan, bilmediği bazı konuları öğrendikçe zihni daha da berraklaşıyordu. Bazen dinleyip anladıklarını, mahiyetini tam olarak tanımlayamadığı biçimde bir binek kılıp onunla melekût alemine sermest edici bir yolculuk yapıyormuş gibi manevi hazza kapılıyordu. Kalbine itminan veren bu hal onu olağanüstü derecede keyiflendiriyordu da. Öyle engin bir saadet deryasına dalmıştı ki bu mutluluğu ona cenneti tanıtan ayetleri ve hadisleri hatırlattı. Eğer cennettekiler şu an hissettiği gibi coşkun bir saadet içindelerse "Vallahi cennet çok güzeldir!" diye geçirdi içinden. Saadet ve şetareti perçinlenmişti Rezan'ın şu kısacık zaman diliminde. Sonra

'abi' diye çağırdığı, ama duyduğu muhabbetten dolayı bu hitabın kendisi için yetersiz kaldığını düşündüğü İsmail'e baktı.

İsmail onun için sadece bir arkadaş değildi artık, can dostuydu. Güzel ahlakı, fedakarlığı, tevazu, şefkati, nezaketi ve edebiyle de örnekti onun için. İtikadında bilinçli, tutarlı ve kararlı bir duruşu vardı. Ve bu Rezan'a daha da kuvvet veriyordu. Yürekleri artık aynı şeyler için atıyor, heyecanlanıyor ve öfkeleniyordu. Bundan sonra dostları da ortaktı, buğz ettikleri de. Çünkü kendisi de hayat menbaı, can suyu pınarından kana kana içmeye başlamıştı.

İşte bu inançtı ona göz keskinliği ve zihin açıklığı veren. Kımıldayan, yürüyen, yaşayan bir ceset gibiyken, onurlu, muvahhid bir mümine dönüştüren de bu itikattı. Kula ve para pula kul olarak izzet saltanatı kurduğunu zanneden, zillet tutkunlarının köpürterek meftun oldukları sahte dünyalarının birer örümcek yuvasından dahi daha zayıf olduğunu çok iyi anlamıştı artık.

Dün İsmail ve Mahir ile birlikteyken yaptıkları konuşmalardan birinde İsmail'in söylediklerini hatırladı.

— Görüyorsun işte Rezan. Şimdi sen kalkıp bir muvahhid olarak insana ve topluma dair tevhid akidesine dayalı görüşlerini, değerlendirmelerini 'bu kırılabilir, şu gücenebilir...' demeden açıkça dillendirmeye başlarsan anında bir etiket yapıştırırlar sana. Hemen de yaftalayıp seni itham ettikleri şeyi yaparlar ve İslam dairesinin dışına 'atarlar'!

Hem sanki farzı aynmış gibi 'Sen hoca mısın, alim misin, neden boyundan büyük lakırdılar ediyorsun? Hocalar varken söz söylemek size mi düşmüş?' diye ton-

larca da laf gevelerler.

Allah'tan başka ilah yoktur demek için alim, ulema olmak gerekir diye bir şartı Mekke'deki müşrikler bile hiçbir zaman ileri sürmemişlerdir.

Oysa Mekke Müşrikleri de çok iyi biliyorlardı ki Muhammed (sav.) onların arasındayken tevhid davetinden önceki hayatında bırakınız alim olmasını, okur-yazar bile değildi. Zaten Efendimizin (sav.) de böyle bir iddiası hiç olmamıştı. Kendisine vahiy geldikten sonra getirdiklerine iman edip, tabi olan sahabelerden kaç tanesi yüzlerce kitap, külliyat devirmiş alim, ulemadan idi acaba?

Ama Allah adına yemin ederek söyleyebilirim ki, o seçkin sahabeden birisinin sarsılmaz imanı günümüzdeki hoca, alim sıfatlı aciz fıkıhçılara pay edilse belki de hepsinin şirazesini doğrulturdu, Allah-u alem.

— Vallahi doğru söylüyorsun İsmail abi.

Muhittin ve Selami de odaya gelip yerlerine oturdular. Selami'nin, belli etmek istemese de, farkında bile olmadan sıkıntısını ele veren bir yüz ifadesi vardı. Uçlarında küçük kırışıklıklar bulunan dudaklarını kah ıslık çalarak veya "of" diyecekmiş gibi küçük bir halka şeklinde topluyor, kah dudağına yapışık birşey varmış gibi dişlerinin arasına alıyordu. Şimdiki oturumda sabahki tartışmalarda karşılaştığı ilmi delillere dayalı dirençten daha güçlüsünü beklemekteydi. Can sıkıntısı belirtileri göstermesinin nedeni de bu olmalıydı. Muhittin ile birlikte gelmeyi akıl etmesi çok iyi olmuştu. Muhittin'in

varlığı ona moral veriyordu. Ne de olsa ilim ehliydi Muhittin. Sabah ki oturumdan da anladığı kadar bu konulara kendisinden daha çok vakıftı. İçeri girmeden önce bahçede kısa bir gezinti yapmışlar, tartışma konularını da gözden geçirmişlerdi.

Odaya girip oturduklarında adeta karınca muhabbeti gibi çok kısık bir sesle kendi aralarında sohbete dalmış gençlere baktı Selami, sonra Muhittin'e dönerek "artık başlayabiliriz" anlamında bir işaret verdi.

Muhittin gür ve siyah sakalının arasında daha Beyazmış gibi görünen dişlerinin her iki dizesini de ortaya çıkaran bir tebessümle Semih Hoca'ya dönüp baktı, uzun süre konuşamamaktan dili şişmiş birinin, konuşacak birilerini aradığı bir bakışla.

— Semih Hoca maşallah dışarıda baharın her rengi, her tonu ve her kokusu var.

— Evet hamd olsun. Bahar isminden başlayarak tabiatın yeniden canlanmasına kadar herşeyiyle çok güzel. Tüm bu nazenin güzelliklerin sonu da bir hazan mevsimidir. Yetmezse arkadan gelecek kış, baharın o eşsiz güzelliklerinden pek birşey bırakmayacaktır.

— Bu Sünnetullahtır Semih Hoca. İnsanların çoğu da henüz bahar mevsiminde iken kışa hazırlık yapıyorlar. Bana hep ilginç gelmiştir bu durum, sizce de öyle değil mi?

— Evet ilginç. Fakat doğal, fıtri olan da budur aslında. Baharda olsun, güz mevsiminde olsun insanlar dedelerden, ninelerden aktarılan tecrübelerle, geleneksel olarak kış, için hazırlık yapıyorlar. Özellikle dağdaki kırdaki köylerde kış mevsiminde nelerle karşılaşılacağı pek kestirilemez. Çok çetin geçen kışlar da olduğundan tedbiri

elden bırakmak istemezler.

— İnsanlarımız bir başka hocam ya! Maşallah kış hazırlığını neredeyse yarım yıl öncesinden yapmaya başlıyor. Bahar mevsiminin, güzün tatlarını, renklerini, lezzetlerini, güzelliklerini kışın zemheririne taşıyorlar, çok güzel.

— Yarını, ileride karşılaşılabilecek muhtemel zorlukları düşünerek azami derecede tedbirli davranmak övülmeye değer, akıllıca bir tutumdur. Esasen insan fıtratı da bu şekilde davranmaya pek meyyaldir.

— Haklısınız, insanlar mevsimler için gösterdikleri bu hassasiyeti bir de ebedi hayat için gösterseler henüz dünya hayatındayken cennet numunesi bir hayat yaşayabilirlerdi, kim bilir?

— Bana kalırsa o kadar da uzaklara gitmeye hiç lüzum yok.

— Gönlümden geçeni bir dua niyetiyle dile getirdim yoksa dünyada cennet hayatının mümkün olmadığı malumdur.

Muhittin'in sözlerini tam olarak anlamadığını gören Semih Hoca açıklama gereği duydu.

— Kastettiğim o değildi. Dünyadaki milyarlarca insana iyi niyetli önerilerde bulunmak ve dua etmek hoş birşey. Malumunuz Kur'an-ı Kerim de kitabı okudukları halde insanlara iyiliği emrederek kendilerini, kendi nefislerini unutanlar kınanmaktadırlar.

Muhittin bu sözlerin kendisini hedef aldığını anlamıştı. Hemen tepki gösterdi.

— Gayet tabi ki, evvela nefsimizden, ailemizden, ak-

raba ve çevremizden başlamalıyız davet ve ıslaha. Hem kendimizi de unutmuş değiliz elhamdülillah!

— Sohbetimizin asıl konusu olan tevhidin özü ile ilgili olarak toplumun tamamına yakınının bu itikaddan çok uzak durduklarını görüyoruz. Böyle bir gerçeği yok saymamız hiç birşeyi değiştirmez. Bilakis sapkınlığın daha da artmasına katkısı olur böylesi bir duyarsızlığın.

Bu gerçeği göreceğiz, açık bir şekilde dillendireceğiz de. Halk kitleleri ve birçok kanaat önderi bunun aksini iddia ediyorlarsa da içinde bulundukları hal kesinlikle onların maslahatına değildir.

Semih Hoca'nın son cümlesindeki "maslahat" kelimesi Muhittin'in girmek isteyip de bir türlü kıvamına getiremediği konuyu açması için bir anahtar oldu adeta.

— Madem maslahattan söz ettiniz izninizle bu konuda birkaç kelam etmek istiyorum. Toplum ve maslahat kelimeleri yan yana kullanıldığında elbette günümüz vakıasına bakmamızda da çok büyük faydalar olacaktır.

— Buyurun, sizi dinliyorum.

— Konuya şöyle bir örnekle gireyim. Mesela bu memlekette bizler istesek de istemesek de parlamento seçimleri yapılmaktadır. Bu durumda parlamentoya farklı ideolojileri olan, siyasi yelpazeden bir çok partiler de girebilmektedirler. Bu partilerin arasında İslam'a düşmanlıkları herkes tarafından bilinenler de var. Hatta bu tür partilerin sayıları daha fazladır.

Tabii onların dışında hamd olsun İslam'a yakın olup böyle bir sistem içerisinde Müslümanların hayatını kolaylaştırmayı asıl gaye edinen bazı müspet partiler de bulunmaktadır. Durum böyle olunca "maslahat" mese-

lesi de ortaya çıkmaktadır, doğal olarak.

Şimdi, bir tarafta laik, sosyalist ve milliyetçi partiler var. Öte tarafta da İslam'ın emirlerini kısmen de olsa yürürlüğe sokmak için çalışacağını vaad eden partiler var. Bu müspet partiler aynı zamanda Müslümanların ve tabii ki halkımızın üzerindeki gayri İslami, hatta gayrı insani baskıları kaldırmak amacıyla kurulmuşlardır.

Bu partiler yoluyla Allah'ın hükümlerinin bir kısmını dahi olsa toplumda uygulayabilmek için mücadele eden, İslam'a yakın ve Müslümanların hayrına çalışan siyasilerin desteklenmesi maslahatın ta kendisidir. Böylelikle azılı kafirlerin parlamentodaki etkinliği ve sayısal çoğunluğu azalmış olur.

Aziz dinimizin maslahatı ve Müslümanların yararı gayesiyle siyasal mücadele zeminini terk etmemeli, bu alanları asla boş bırakmamalıyız. Esasen bizleri böyle hayırlı hizmetlerden men edecek herhangi şer'i bir engel de yoktur. Bu aynı zamanda çok bilinen fıkhi bir kaidedir. Faydalı olan iki şeyden daha faydalı olanı alınır. Zararlı olan iki şeyden daha büyük olanından da kaçınılır. Bu denge korunduğu müddetçe Müslümanların muvaffak olması önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

— Hararetle müdafaa ederek tavsiye ve teşvik ettiğiniz şey başlı başına bir hayat nizamıdır.

— Yani tam olarak öyle söyleyemeyiz. Belki bir parçasıdır diyebiliriz...

— Müsaadenizle izah edeyim.

— Estağfirullah, buyurun.

— Rasûlullah (sav.) buyurmuştur ki: "Bizim işimiz gibi

olmayan her amel merduttur (tarafımızca asla makbul değildir, reddedilmiştir)”. Malumunuz bu sahiheyn de kayıtlı sahih bir hadis-i şeriftir.

— Evet evet, diğer birçok hadis kitabında da geçer.

— Rasûlullah’tan (sav.) sonra bugüne kadar gelmiş geçmiş muvahhid, faziletli ve mücahid alimlerin söylemlerinde de dile getirdikleri ortak bir endişeleri olmuştur hep. O da şudur: “İnsanlar hakkında en çok iki şeyden korkulur: Gördüklerini, bildiklerini tercih etmeleri ve farkında olmadan sapıklığa düşmeleridir.”

— Allah onlardan razı olsun isabet buyurmuşlar. Hem böyle bir korkuyu hissetmemek, paylaşmamak mümkün olabilir mi?

Semih Hoca içinden bir “la havle” çekip sürdürdü sözlerini.

— İnsanların arasındaki ihtilafları hemen hemen tamamı üç temel meselden kaynaklanmaktadır. Her birinin de zıddı var. Kim bu esaslardan birinin dışına çıkarsa hiç şüphesiz onun içine düşer bunlar. Tevhid ve onun zıddı şirk; sünnet ve onun zıddı bidat; itaat ve onun zıddı masiyettir.

— Güzel konuşuyorsunuz, fakat İslam davasına o fedakarca hizmet eden insanların takva ve ıslah çalışmalarını asla küçümsememek lazım, değil mi? Sözlerimde değindiğim “maslahat” örneğinde olduğu gibi geniş ve rahat olan dinimizi daraltmamalıyız.

— Oraya da geleceğim. Bahsettiğiz maslahat meselesine gelince. Maslahat ile amel etmek hususuna gelmeden önce Kur’an ve sünnet gibi dinin esaslarını görmezden geliyorsunuz?

— Biz maslahatı, konuşulması gereken yerde gündeme getiriyoruz. Yoksa Kur'an ve sünnetin önüne geçirmek gibi bir çabamız olmamıştır.

— Maslahat, ancak ve ancak Kur'an ve sünnetten herhangi bir delil bulunmadığında gündeme gelir. Maslahat, ulemanın icması veya ulu'l-Emirin tasarrufu ile belirlenir. Bunları bilmek için alim veya şeyh olmaya gerek yoktur. Eğer bir müşkülat hakkında Kur'an'da ve sünnette açık bir nas bulunamıyorsa işte o vakit bahsettiğiniz şekilde maslahat ile delil getirme yoluna müracaat edilebilir. Kaldı ki Kur'an ve sünnetten açık delil varsa bırakın maslahatı, başka herhangi bir şeyden de delil arama yoluna gidilmez. Asıl olan da budur.

— Biz buna muhalif birşey söylemiyoruz ki.

— Muhittin Bey! Az önce maslahat delilini ileri sürerek demokratik seçimlere katılmayı, sözde İslamcı oldukları iddia edilen partileri desteklemek gerektiğini, parlamentoda çok hayırlı hizmetlerde(!) bulunacaklarını siz söylemediniz mi?

— Elbette, yine aynı şeyleri söylüyorum. Fakat, yani siz de sabit bir noktada durmuşsunuz ve ne bir milim ileri ne de bir milim geriye doğru esniyorsunuz. Biraz da esnek olun muhterem! Hani nerede Rasûlullah'ın (sav.) hoşgörüsü, merhameti? O ki, müşriklere dahi yeri geldiğinde yardım eden alicenap, mükrim ve pek halim bir Peygamberdi.

— Saydığınız hayırlı ve üstün özelliklerin daha da fazlasını Rasûlullah'ın (sav.) şerefli hayatında görüyoruz. Şunu da görmeliyiz veya görmeniz gerekir: Efendimiz (sav.) hem müşriklerden hem de bazı cahil bedevilerden çokça eziyet görmüş ve o eziyetlere ancak kendisinin

gösterebileceği bir sabırla katlanmıştır.

Ancak, mesele tevhidi bozan bir husus oldu mu sahabenin naklettiğine göre kızgınlıktan boyun damarları şişerdi. Sözünü ettiğiniz meselenin apaçık şirk olduğu hususunda hiçbir tereddüt yokken milim dahi olsa esnememiz gerektiğini neye dayanarak iddia ve talep ediyorsunuz?

— Gerekçelerimizi yeteri kadar izah ettiğimizi düşünüyorum.

— Sizi dikkatlice dinledim ama açık söyleyeyim nassa dayalı hiçbir şey duymadım. Neredeyse doksan yıldır İslam'ı düşman ilan eden beşeri bir ideoloji hüküm sürüyor bu ülkede. Son yarım yüzyılda da İslamcı etiketli partiler sağcı veya muhafazakar gibi değişik isimlerle uzun süre iktidarda kaldılar. Bu da ayrı bir ironi.

Sonuç? İşte sonuç ortada. Laik olsun sözde İslamcı veya sosyalist olsun liberal veya milliyetçi olsun... Kısaca, adı her ne olursa olsun iktidara gelen tüm partilerin mutlak surette uymakla mükellef oldukları kurulu bir düzen vardır.

Bu düzen sadece ülkemizle de sınırlı, yerel ölçekte bir düzen değildir. Aynı zaman da uluslararası şirk şebekesinin bir parçası haline getirilmiştir. İşte bu düzen yirmi birinci yüzyılın soyut putperestliği olan demokrasidir. Demokrasinin temel esasları İslamın ortaya koyduğu maslahatları tümüyle ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Siz ise şer'i hiçbir delil olmadığı halde maslahat adına demokrasiye cevaz veren bir anlayışı destekliyorsunuz.

— Bizler demokrasiyi asla içtenlikle benimsemiyoruz. Ancak asıl maksada ulaştıracak bir vasıta olarak görü-

yoruz. Demokrasinin sunduğu imkan ve fırsatlardan istifade etmeyi, zulme uğramışların mazlumiyetlerini, haksızlık görenlerin mağduriyetlerini gidermeyi amaçlamaktayız. Tıpkı Rasûlullah'ın (sav.): "Ben ona İslam devrinde bile çağrılsam icabet ederim" diye buyurduğu "Hılfu'l-Fudul" faziletlilerin dayanışması, teşkilatlanmasında olduğu gibi yani.

— Üzülerek belirtmeliyim ki bu tür örnekler artan bir sıklıkta itikadi ve menheci sapmaların temel referans konuları haline getirildi. Hemen hemen her konuda Yusuf'un (as.) idareciliği, Hılfu'l-Fudul, Necaşi meselesi ve maslahat... Ve bunlar gibi İslam tarihinden ve Peygamberlerin hayatından bazı misalleri ileri sürerek batıl hedeflere ulaşma gayretleri...

Günümüzde gerek yurt içinde gerek yurt dışında olsun İslami ilimlerle ilgili çalışmaların da epeyce arttığını müşahede etmekteyiz. Fakat insanların öğrendikleri, kendini tevhidi saflara katıp takva sahibi yapmalıyken tam aksine tevhid davetçilerine karşı uzlaşmaz ve hırçın birer tartışmacı haline getiriyor. Daha da kötüsü aklı başında insaflı her muvahhidin reddederek beraatini ilan etmesi gereken şirk düzeniyle, bu düzenin dostları ve yardımcılarıyla şaşırtıcı bir şekilde uzlaşıyorlar. Uzlaşmakla da kalmıyorlar, kirli politikalarına destek de veriyorlar. Sonra da "Hocam, bak bunun adı Hılfu'l-Fudul'dür!" diye yanlışlarına Peygamber Efendimizin (sav.) aziz hatırasını da istismar etmek cür'etinde bulunuyorlar.

— Semih Hoca, hitabetinize diyecek sözümüz yok. Fakat öyle anlaşılıyor ki siz de ulaşmak istediğiniz netice istikametinde kendinizi şartlandırdığınız için başka hu-

susları görmüyorsunuz. Belki önemsemiyorsunuzdur da. Yani şimdi önümüzde duran koskoca hadis-i şerifi yok mu sayalım?

— Öyle bir imada dahi bulunmadım. Bakınız, Nebevi menhecte Hılfu'l-Fudul gibi bir organizasyona ne ihtiyaç var ne de zaruret. Hılfu'l-Fudul bir kere İslamın ortaya çıkarttığı bir organizasyon veya teşkilat ya da kurum değildir. Biz, tevhid ve şirk meselesini anlatırken bunun gibi bir misal getirmeniz tıpkı şuna benzer: Kulağı kopmuş bir adamın, kopmuş kulağını eline alarak 'İşte bu o adamdır!' demek gibi... Halbuki elinizde ki o şey sadece bir kulaktır, hem de vücudun bütünlüğü bozularak kesilmiş olan bir kulak! Rasûlullah (sav.) yirmi üç yıllık Risalet görevi boyunca böyle bir kurum oluşturmuş mudur? Kesinlikle hayır. İslam'ın hakim olduğu bir toplumda başta en büyük zulüm olan şirk olmak üzere diğer zulüm çeşitlerinin hepsi ortadan kaldırılır. İslam, zulmün her türlüsüyle amansız bir şekilde mücadele eder. Siyeri açın, bakın, okuyun hatta tekrar ve tekrar okuyun. Mekke'de de Medine'de de Hılfu'l-Fudul veya ona benzer bir oluşum ya da bir girişimin olmadığını görürsünüz.

— Siz bu hadisi nasıl anlıyorsunuz, hakikaten merak ettim.

— Nebevi menhec bağlamında anlıyorum. Dikkat edin Rasûlullah'ın (sav.) bu hadisinde: Aynı şartların oluşmasına, zulmü engelleyecek başka herhangi bir otorite veya kurumun olmaması ile alternatif başka çözüm yolları bulunmamasına dikkat çekiliyor. Eğer cahiliye hüküm sürüyor ve İslam cemaati de yoksa, yani tümüyle Risalet öncesi şartlar oluşsa, zulmü engellemenin tek

yolu da Hılfu'l-Fudul olsa "Bugün yine aynı şeyi yaparım" diye buyurmaktadır. Mekke'de zulmün başka türlü önlenemediği, başka bir çözüm bulunamadığı bir durumda zulmü engelleyip mazlumların haklarını zalimlerden almak amacıyla bir teşkilat için benzer şartlar her yönüyle mevcut olsa, o şekilde yine mazlumun haklarını savunurdum, anlamındadır bu hadis-i şerif.

Pekala. Allah'ın indirdiği hükümleri iptal eden, ilahi otoriteyi gasp eden, akıl ve hevalarına göre yasama faaliyetlerinde bulunup çok fena kanunlar çıkaran bir şirk meclisinin konumuyla Hılfu'l-Fudul arasında nasıl bir benzerlik olabilir? Sizden şöyle bir ricada bulunsam, ne dersiniz?

Muhittin şaşırdı, böyle bir soru beklemiyordu.

— Buyrun Semih Hoca. Yapabileceğimiz bir şeyse hay hay, neden olmasın!

— Desem ki, günümüzde parlamentoyu Mekke'deki kurumlardan birine benzetmeniz gerekirse acaba hangisi daha münasip bir eşleştirme olur, ne dersiniz?

Selami'nin bu "rica"ya canı sıkılmıştı. Hoşnutsuzca, homurtu ile mırıltı arası bir tonda cevap vermeye çalıştı.

— Şu ana kadar sizinle uzlaştığımız ortak bir noktamız olmadı ki. Bu konuda birşey söylemek istemiyorum doğrusunu isterseniz.

— Mühim değil. O zaman ben söyleyeyim. Bu şirk düzeni ve parlamentosu Hılfu'l-Fudul'e değil, Mekke şehir devletinin İslam'la savaşındaki karargahı konumunda bulunan Daru'n-Nedve'ye benzemektedir. Daru'n-Nedve de, bugünkü şirk parlamentosu da cahiliye kurumlarıdır. Daru'n-Nedve, vahye ve Nebi'ye (sav.) düşman

olan Mekke şirk düzeninin toplantılar yaptığı, Müslümanlara karşı savaş politikaları üretilip, teorize edildiği, stratejiler geliştirildiği ve hatta Rasûlullah'a (sav.) suikast planlandığı bir kurumdur. Daru'n-Nedve, müşriklerin istişare, müzakere, propaganda ve yasama merkezidir. İşte, tüm bunlardan dolayı diyorum ki İslam ile adı demokrasi de olsa herhangi bir küfür ideolojisinin uyuşması veya beraberliği asla mümkün değildir. Hak ile bâtılın arasında tarih boyunca süren ve kıyamete kadar da sürecek olan bitimsiz bir mücadele vardır.

— Semih Hoca lütfen! Yani, şimdi konumuzdan bihaber olan birisi sizin bu söylediklerinizi dinlemiş olsa bizim hak ile batılın arasını uzlaştırmaya çalıştığımız filan zannedecek, hafizenallah!

— Selami Bey, sizler ya söylediklerinizin farkında değilsiniz ya da tevhidin anlamından, kapsamından ve şartlarından gerçekten bihabersiniz.

— Mesele o değil efendim, asıl mesele o değil! Söylediklerinizden anladığım kadarıyla sizin asıl meseleniz veya asıl derdiniz mi demeliyim bilmiyorum. Evet asıl meseleniz şu kitlelere, gariban halk yığınlarına bir çıkar yol ve bir umar bırakmamaktır. Sahi, siz bunu yapınca elinize ne geçecek Allah aşkına? Sizi anlamakta zorlanıyorum. Aslında zorlanmıyorum da, hiç anlamıyorum...

— Ben de aynı şeyi ifade etmeye çalışmıştım.

Muhittin tartışmanın gittikçe hararetlendiğini fark edince bir espriyle araya girme ihtiyacı hissetti.

— Öyleyse şu an itibariyle uzlaştığımız bir nokta var diyebiliriz.

Selami de asabiliğinden kaynaklanan bir gülümse-

menin yayıldığı mekanik bir yüz ifadesiyle arkadaşının esprisini tamamlamaya çalıştı.

— Evet, uzlaşmama üzerine uzlaşma hususunda hayli iyi durumda sayılırız!

Semih Hoca ile Zeynel de esprileri kayıtsız bir yüz ifadesi ve aldırmaz bir sükunetle karşıladılar.

Selami kendince taşı gediğine koyduğunu düşünerek ve zayıf da olsa tazelenen bir özgüvenle sözlerine devam etti.

— Umarım şu ana kadar edindiğim izlenim ve demin ifade ettiğim gibi uzlaşmazlık üzerine değil de, daha olumlu bir üslupla sohbetimize devam edebiliriz. İslam dini belirli bir kesime değil, tüm insanlığa rahmet olarak gönderilmiştir. Bu ilahi rahmeti birileri başkalarından esirgeyemez. Zaten böyle bir gücü de olamaz, böyle bir hakkı da yoktur. Bu hiç kimsenin haddi de değildir. Bugün, toplumumuz tabiri caizse büyük bir zarar ve fesat içerisinde çaresizlikle çırpınmaktadır. Peki, bu durumu ne yapmalı diye sorulduğunda biz diyoruz ki: Umumi bir zararı def etmek için daha küçük çaptaki bir zarar tercih edilebilir. Bu halka merhamet edelim, efendiler! Böyle toptancı yaklaşımlarla hemen yaftalama yoluna da gitmemek lazımdır.

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra Selami'nin ehven-i şerreyn hususunda söylediklerine karşılık vermek için Zeynel konuşmaya başladı.

— Öncelikle, yaygın olan şu yanlış kanaati veya su-i zannı düzeltmem gerekiyor, zorunlu olarak. Bizleri bu halkla problemli veya hasım olarak göstermeye çalışanlar kendilerini de çevrelerini de fena halde yanıltmakta-

dırlar. Biz bu halkın yargıcı veya düşmanları değil, onları tevhide çağıran muvahhid davetçileriz.

Bizler, hakkı ayân beyan söyler, davet ederiz. Küfrü de anlatır, tanıtır ve sakındırmaya çalışırız. Tevhid akidesi, hayatımızın gerçek gayesidir.

Ömrümüz yettiğince, dilimiz döndüğünce ve kalemimizle yazabildikçe bu hakikati haykıracağız!

— Hep beraber haykıralım. Biz başka birşeye mi çağırıyoruz aziz kardeşim. Biz de La ilâhe illallah diyor ve buna çağırıyoruz, fesuphanallah!

Zeynel yıllardır böyle insanlarla uzun ve çetin birçok tartışmalar yaşamıştı. Ancak Selami gibi olanıyla pek nadir karşılaştığını düşünüyordu. Selami söylenenlerin mahiyetini pekala kavrıyordu ve bunu zaman zaman verdiği tepkilerle gösteriyordu. Bununla beraber bir rakkas kıvraklığıyla ani ve hızlı manevralar yapıyordu. Bu tür kişilikleri sabit bir noktada zaptedebilmek, gökkuşağını zaptedmekten daha kolay değildi Zeynel'e göre. Ehven-i şerreyn meseline kaldığı yerden devam etti Zeynel.

— Bahsettiğiniz ehven-i şerreynde kaide, 'iki şerden daha hafif olanı tercih edilir' şeklindedir. Yoksa "iki küfür dininden ya da iki şirk dininden daha hafif(!) olanı tercih edilir" şeklinde değildir. Hem sizin ehven olarak gördüğünüz şer, Allah'ın dinini terk ederek modern şirk ideolojilerinin prensiplerine göre hareket etmek ve Allah'ın kanunlarını iptal edip, beşeri nizamı hakim kılmaktır. Sorarım size; Aziz İslam dininde hiç böyle bir 'ehven-i şer' anlayışının olması bir ihtimal olarak dahi düşünülebilir mi? İslam böyle çirkin bir iftiradan münezzehtir.

Dinleri demokrasi olanların, fıkıhlarında böyle bir şerrin 'ehven-i' olabilir. Ancak bizim dinimizde böyle birşeye inanmak inkarın en büyüğüdür. Kaldı ki böyle birşeye tevessül etmek için, kişinin başkaca hiçbir tercih imkanı bulunmaması ve zaruret halinin gündemde olması gereklidir. Yine sorarım size; söyler misiniz lütfen, acaba bugün esasen küfür olan demokrasi dininin birer mezhebi gibi olan partilerden, şerri en az olduğu öngörülen birinin seçilmesi hangi zaruretin gereği ve sonucudur? İnsanlar hangi büyük tehdit ve zorunluluk haliyle karşı karşıyadırlar ki bu iki küfür organizasyonundan birine mahkum olsunlar? Günümüzde hiç kimse veya hiçbir grup parlamentoya girmek, orada yasama faaliyetlerinde bulunmak veya şirk rejiminin zulüm aygıtına enerji üretmek zorunda değildir ki, ehven-i şerreyn ile amel etsin. İki şerden hangisinin daha ehven olduğunun tespiti kişisel görüşlere göre değil, şeriatın genel maslahatlarına göre belirlenmelidir.

— Bu söyledikleriniz hakikaten ümmetin maslahatı itibarıyla da çok 'aykırı' görüşlerdir. Biz zahire bakarız. Kimin kalbinde nasıl bir niyet taşıdığını bilebilmemiz mümkün değil. Zaten böyle bir şey ile de emrolunmuş değiliz. Ehven-i şerreyn meselesini İslam tarihinde, sizin şu an yaptığınız gibi katı bir şekilde yorumlayıp çok dar bir alana adeta hapseden başka bir örnek ne okudum ne de duydum.

— Bu iddianız İslam tarihi okumalarınızda elde etmiş olabileceğiniz bir sonuç değildir. Bunu, sizin içten bir temenniniz olarak anlıyorum ve zannederim ki bu daha doğrudur.

— Hayrola Zeynel Hoca, artık niyetleri de mi okumaya

başladınız?

— Hayır, hayır. Böyle bir kanaate ulaşmak için niyet okumaya filan lüzum yok. Gün boyu anlattıklarınızı dinleyen herkeste aynı kanaat oluşur.

Şimdi ne okudum ne de duydum dediğiniz konumuza dönelim. Böylesi hayati meselelerde bize ancak açıkça tebliğ etmek düşer. Konuyla ilgili ‘haram’ çerçevesinde başka örnekler vererek devam edeyim o halde.

Bakın iki şerden ehven olanı seçmenin anlamı bir kişinin caiz olmayan iki işten birisini seçmek durumunda kalması halinde, daha az, daha hafif haram olanı seçmesidir. Bunun ilk şartı helal yolun tamamen tıkanması ve helal ile amel etme imkanının kalmamasıdır. Ancak bu şartla kişi için iki şerden ehven olanı seçmesi caiz olur. Hayır yolunun az da olsa mümkün olduğu durumlarda, basiretsizliği, ferasetsizliği veya tembelliği nedeniyle iki şerle karşı karşıya kalan kişi bu durumda günahkar olacaktır. İkinci şart ise iki şerden birine rast gelen ya da kolaylık olsun diye keyfi olarak “ehven olan budur!” dememektir. Şerlerin hangisinin hafif ya da ağır olduğunun İslama göre belirlenmesi zorunludur.

Misal, diyelim ki bir kişi son derece açtır ve ölmemek için sadece iki seçeneği vardır. Domuz eti ve akbaba eti bulmuştur. İslam fıkhı açısından akbaba etinin şer olması daha hafifidir. Çünkü domuz etinin haramlığı kesin olarak ayet ile sabittir. İşte ehven-i şerreyn fıkhı bu çerçevededir. Ehven-i şerreyn fıkhını, bu konunun kapsamına girmeyen küfür ve şirk ameline delil getirmek mi ‘aykırı’ ve ‘dar’ bir yorumdur yoksa yeri geldiğinde bu fıkhın usülü ve şartlarına göre uygulanması gerektiğini söylemek mi ‘aykırı’ ve ‘dar’ bir yorumdur?

— Sizin de belittiğiniz gibi çok farklı görüşler olabiliyor tabi.. Nihayetinde bu da bir içtihad meselesidir. Dileyen öyle inanır, dileyen öbür türlü inanır. Yine de bir kesim diğerlerini çok ağır sıfatlarla itham etmemelidir. Tarih boyunca bunun çok zararlarını gördük. Bugün de görüyoruz , maalesef.

— Fıkhi, siyasi, sosyal veya iktisadi meselelerde elbette görüş farklılıkları olabilir ve olması da gayet doğaldır. Fakat tevhid akidesinin asıllarında birden fazla doğrunun olması mümkün değildir. Eğer mesele Tevhid akidesinin izharı ve açıkça ifadesi ise bu böyledir. Hak, ya haktır ya da haktır. Haktan başka birşey olabileceği ihtimali dahi dillendirildiğinde tevhid akidesi bunu dillendirenlerden uzaktır. Akidenin aslı ile ilgili bir meselede eğer zerre kadar batıl varsa böyle bir akidenin, sahibine hiçbir faydası olmayacaktır. Çünkü o artık bambaşka bir şeydir. Günümüzde insanların ayaklarının kaydığı en tehlikeli söylemlerden bir tanesi de işte budur. Hem Müslüman olduğunu iddia etmek, hem de inanç özgürlüğü adı altında modern şirk ideolojilerine tabi olmak. Bu durum Müslümanları dinlerinden de şahsiyetlerinden de temelli koparıp hiçleştirme gayretlerinde batıl ehlinin ne kadar da başarılı olduğunu göstermesi açısından ibret vesikasıdır, esef vericidir!

— Bu mevzuda, yani son cümlenizde size katılmamak mümkün değil tabi. Batılıların uzun yıllardır yaptıkları tahribatın tamiri ve telafisi hiç de kolay olmuyor elbette. Bu anlamda niyetleri halis olan ve geçekten Allah rızası için çalıştıklarına inandığımız Müslüman yöneticilerimizin gayretlerini desteklemenin de vacip olduğuna inanıyoruz. Ameller niyetlere göredir. Kişinin yaptığı hakkında hüküm verirken niyetine de bakılmalıdır.

E yani sizin elinizde akide ölçen veya niyet okuyan bir alet de olmadığına göre, iyi niyetli yöneticilerimizi itham ederek, mahkum edecek değilsiniz herhalde.

Sözlerini tamamlarken dudakları hafif alaycı bir gülümseyişle büküldü Selami'nin. Muhittin ile göz göze geldikleri birkaç saniye boyunca kısık ama içinden kahkaha atıyormuş gibi bir ses duyuldu, ikisinden de. Boğuk ve rahatsız ediciydi bu sesler. Müsabakada yarış dışı kalmış rakibin aymaz ve hoyratça tavrı gibi nezaket sınırına dayanmıştı davranışları.

Hem Zeynel hem de Semih Hoca ve gençler bu tavırlarına üzülüyorlardı ama pek de önemsemiyorlardı artık.

Karşılarında oturan Selami ve Muhittin'in bildiklerinden ve en azından bugün şu saate kadar öğrendiklerinden nasiplenememeyi nasıl da becerebildiklerine çok şaşırıyorlardı. Tevhid akidesinin, dinin olmazsa olmazı olduğunu her ikisi de çok iyi biliyordu. Bu akidenin zamanın ilerlemesi ve şartların değişmesiyle esnetilemeyeceğini de biliyor olmalıydılar. Tarih boyunca gelmiş, geçmiş tüm Rasûllerin müşterek çağrısı olan tevhidin esasını basit bir fıkhi mesele gibi içtihad konusu yapılabileceğini iddia etmeleri de pek anlaşılır birşey değildi.

Selami neyse de hem davetçi hem de medrese hocası olarak tanıştıkları Muhittin'in benzer bir aymazlık göstermesi ayrıca üzüyordu Zeynel'i.

Bu garip çelişkiler yumağıyla içinde kilitli kaldıkları hayal dünyalarından nasıl çıkabilirlerdi? Zihinlerindeki çelişkileri birbiri ile çarpıştırıp Allah (ac.) katında hiçbir değeri olmayan değişik fikirler, biçimler ve tasavvurlar üretebiliyorlar. Ama maalesef mesele hak olunca yerle-

rine işte böyle çakılıp kalıyorlardı. Zeynel, Selami'nin son olarak ileri sürdüğü iddiaya cevap vermek için söze girdi yine.

— Bir kez daha belirtmeliyim ki "yöneticilerimiz" diye bahsettiğimiz o şahısların demokrasiyi özümseyip amel ettikleri halde aynı anda Müslüman olduklarını iddia etmek, abesle iştigaldir.

"Ameller niyetlere göredir" hadis-i şerifin lehinizde delil olabileceğini sadece vehm ediyorsunuz.

Hiç düşündünüz mü acaba hadiste kastedilen ameller nelerdir diye? İnsanların yaptıkları bütün ameller hadisin kapsamına dahil midir? Yoksa hadiste kastedilenler yalnızca şer'i ameller midir? Haram ve gayrı meşru amellerin iyi niyetle yapılması bu amelleri meşru kılar mı? Bu hadisin lafzı hiç kimseye sorumluluklarından firar etme mazereti olamaz. Evet ameller niyetlere göredir. Ama yapılan ameller halis niyetle sahih olur, muteber ve makbul olur. Bu durumda söz konusu ameller, niyeti ihtiyaç duyulan şer'i amellerdir. Hadiste kast edilen amellerden maksat İslam'ın haram kılmadığı amellerdir. Sonuç itibariyle İslam da kesin ve bağlayıcı bir şekilde haram olan ameller açıktır. Haram amellerin halis bir niyetle dahi yapılması kişinin üzerinden sorumluluğu asla düşürmez. Bir örnek verirsem konu daha iyi anlaşılır. Mesela, evinize bir hırsız girdi. Evde bulabildiği ziynet, para ve değerli eşya olarak ne varsa hepsini çalıp götürdü. Siz de hırsızın peşinde takibe başladınız ve sonunda bir köşede sıkıştırıp, yakaladınız onu. 'Be hey utanmaz adam! Sağlığın, sıhhatin yerinde, kırık-kopuk bir tarafın da yok. Adam gibi çalışsan da garibanların malına musallat olmasan, daha onurlu bir davranış de-

ğil mi?' diye biraz da nasihat ettiniz. Bir de hırsızı dinlediniz; 'Babacığım vallahi kötü bir niyetim yoktu(!). Ben yüce Rabbi'me gereğince ibadet etmek istiyorum. Ama her gün on-on iki saat çalışmak zorunda kalacağım için bu ibadetlerimi yapamıyordum. Yani değerli abiciğim, ayda bir böyle birşey yaptım mı geri kalan günlerde rahatlıyorum. Günde saatlerce ibadet edebiliyorum. Evine girdiğim değerli abilerimi de unutmuyorum yeminle. Onlara da bol dua ediyorum, Allah sevaplarını arttırsın!'

Savunmakta olduğunuz mantığa göre işte bu hırsız iyi niyetli olduğunu beyan ettiği için yaptığı çirkin amel de meşru sayılmalıdır, öyle mi? Bu nasıl bir anlayıştır? Haramların işlenmesinde dahi böyle münasebetsiz, saçma bir şeye cevaz yokken, dinin aslı olan tevhid meselesinde asla olmaz, hem nasıl olabilir ki?

Başka bir örnek; Birileri de çıkıp "Allah'ın yaratması ve müsavvir sıfatlarını müşahede ediyorum" diyerek şer'an kesin olarak haram kılınan namahremi keyiflerince seyredip zevke dalsalar siz, bu şahıslara zahirde görünen amellerine göre mi yoksa söyledikleri gerekçelere istinaden "iyi niyetlerine" göre mi şer'i muamelede bulunursunuz?

— Bilemiyorum, Zeynel Bey. Verdiğiniz misaller genel geçer, sadra şifa misaller değil. O katı usülünüz söylemlerinizde olduğu gibi, verdiğiniz misallere de sinmiş, hem de tüm ağırlığıyla.

— Her kim Allah'ın kitabında olmayan ve Rasûlullah'ın (sav.) sünnetiyle onaylanmayan bir görüşü ileri sürerse, rüzgarın önüne bir avuç kum savurmuş veya içerisinden bir deve yavrusunun geçmesi için bir arpa tanesini orta yerinden oymaya çalışmış gibi olur. Müslüman kişinin

dahi, salih bir ameli halis olup doğru olmazsa makbul değildir. Doğru olur da halis olmazsa yine makbul değildir. Ancak hem doğru hem de ihlaslı olması halinde yaptığı amel kendisinden olunur.

Buradaki ihlastan kasıt, yapılan amelin sırf Allah rızası için yapılmış olmasıdır. Doğru olması ise yapılan amelin, Rasûlullah'ın (sav.) sünnetine uygun olması demektir.

Taraflar, kendilerini tartışma konularına iyice kaptırmışlardı. İsmail ile birlikte Bekir dahil diğer gençler de tartışmayı, taraflar konuşmaya yeni başlamış gibi pür dikkat ve ilgiyle izliyorlardı. Gençlerin hepsi de münakaşanın gidişatından memnunlardı. Bekir hem Selami'nin hem de onunla birlikte gelen Muhittin'in ortaya koydukları kötü performanstan dolayı içten içe bir mutluluk duyuyordu. İlginç. O Selami ki hem kendisi hem de üniversite çevresindeki arkadaşları için hatırı sayılır, önemli ve değerli bir ağabeydi. Tabii bütün bu durum kendi açısından bitmişti. Sabah saatlerinden itibaren Semih Hoca ve Zeynel'in yaptıkları sohbet, ortaya koydukları delillerle beraber verdikleri doyurucu cevaplar onun için çok şey ifade ediyordu elbette.

'Bekir, şu anda neler hissediyorsun, bize anlatır mısın?' Böyle bir soruya cevap vermeye güç yetiremeyeceğini hissediyordu, coşkun bir ruh hali yaşamakta olduğu şu dakikalarda. Sanki zihninin kapıları sonsuzluğa açılmış gibiydi. Ya kalbi? Evet, kalbi de şu anki halinden çok memnundu. Ruhundaki dinginlik ve mutmainlik hissi giderek güçlenmekteydi.

Selami ve Muhittin'in konuştukları sırada dahi kah Semih Hoca'ya kah Zeynel'e bakıyordu. Bir ara şöyle düşündü Bekir: 'Tevhid akidesini hayat gayesi edinmiş bu güzel insanlar acaba sahabe devrinden günümüze ışınlanmış olabilirler miydi?'

Öyle ya bu inanç ve samimiyetlerinin örneklerini sahabenin hayatını okurken görmüştü. Mus'ab'ı, Bilal'i, Ammar'ı tevhid davetinin Mekke döneminde bu özellikleriyle tanımıştı. Siyeri okuyan hiç kimse "Ahad! Ahad!" diye haykıran Bilal'in daha sonra bir fırsatını bulup Darun'n-Nedve'de Umeyye'nin yakınında oturduğunu okumamış ve işitmemiştir. Kararlılık, sebat, ihlas ve adanmışlık...

İşte, bugün evinde konuk ettiği bu muvahhid insanları da söyledikleriyle yaptıkları arasında herhangi bir çelişki olmayan sahabeye benzetiyordu Bekir. Bu Müslümanların sözleri zikir, sükutları ise tefekkür idi. Açık sözlü, açık yürekli, mert ve kalender insanlardı.

Bekir bunları düşünürken dalgaya tutulmuş titrek bir sesle kendisini çağıran Selami'nin sesini duydu.

— Bekir!

— Evet, Selami abi.

— Bekir'ciğim, Muhittin hocayla biz çıkıyoruz.

Beklediği birşeymiş gibi rahat tavırlarla kalkıp kapıya doğru yönelirken:

— Tamam abi, buyurun.

Selami ve Muhittin odadakilere zoraki bir tebessüm eşliğinde selam vererek vedalaşıp, ayrıldılar. Selami'nin ayrılırken ki tavrı herkesin dikkatini çekmişti. Her an

sanki çok önemli işleri varmış da kafası o nedenle karışıkmış telaşelerindeki önemli adam pozunda ayrılmıştı. Odadaki herkes Selami'nin bu tavrına sadece gülümsemişti.

Bekir, Selami ile Muhittin'i yolculadıktan sonra diğer misafirlerde de kalkmaya hazırlanıyorlarmış gibi bir kıpırdanma fark etti. Gözlerindeki parıltıyla kendini gösteren bir içtenlikle ve o nazik üslubuyla Semih Hoca'ya yöneldi.

— Hocam, biraz daha kalmanız mümkün mü? Siz çıkmadan son bir ikram hazırlığımız vardı da.

— Memnuniyetle... Hem seninle konuşmamız gereken bir konu vardı, hatırlıyor musun?

Gün boyu dinlediği sohbetin seyrinden memnuniyetini her vesileyle dışa vurma arzusundayken gelen bu soruyu mahcubane bir sükunetle karşılamıştı. Zihninde belki de yüzlerce düşünce aynı anda akıp gidiyor ama hangisini hatırlaması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Nihayet Semih Hoca'ya misafir olduğu akşam kendisine sorduğu soruyu hatırlamıştı.

— Hatırladım Hocam. Size, akidede bilginin sınırıyla ilgili bir soru yöneltmiştim.

Mustafa, arkadaşının kullandığı ifadeyle ilgili takıldı ona.

— Şuna cehalet meselesi deyiversene Bekir. O dediğin şey teknik bir tanıma benzedi biraz!

— Doğru ya! Selami Abinin kullandığı bir ifadeydi bana da bulaşmış... Selami abi dedim de bu mesele konuşulurken onların da burada olmasını isterdim, fayda-

sı olurdu belki de.

Zeynel, Selamilerin eğer kalmış olsalar bile şu ana kadar ki tutumlarından dolayı olumlu bir netice alınamayacağını bir cümleyle izaha çalıştı.

— Bu gibi insanlar hayatın içine girer girmez rastladıkları ilk esarete kapılıp, orada sebatla kalırlar.

— Hocam, beni en çok üzen konulardan birisi şu oldu. Çok açık olan bazı şirkleri cehalet mazeretiyle kapatmaya çalışırlarken tevhidin asılları hakkında farklı farklı içtihadlar olabileceğini söylüyorlar. Mesele sanki tevhidin esası, özü olan La ilâhe illallah meselesi değil de, köle azat etmek veya adakları yerine getirmek gibi fıkhi bir meseleymiş gibi davranmaları gerçekten şaşırtıcıydı benim için.

Mustafa'nın haklı serzenişinden sonra herkesin gözleri bir anda Bekir'in üzerinde kilitlendi adeta. Eğer Semih Hoca hatırlatmamış olsaydı, ağırlamaktan mutlu olduğu misafirlerin yanında bu soruyu sormayacaktı belki de. Bugün zihninin kilitlerinin açılmaya başladığına inanıyordu ve bundan dolayı içinde sebepsiz bir neşe hissediyordu.

Emin olduğu başka birşey vardı. Zayıf da olsa mümkün olduğunca kalbinde ve kafasında en küçük soru ve şüpheye yer vermemek gerektiğine inanıyordu Bekir.

Semih Hoca'nın evinde misafir olduğu akşamki gibi rahat değildi soruyu soracağı şu anda. Halbuki şimdi kendi evindeydi. Aslında bugün misafiri olan bu insanların arasındayken kendisini çok daha rahat hissetmeliydi. Bazı konularda daha düne kadar bu insanlara biraz şüpheyle yaklaşıyordu. Özellikle şimdi soracağı soru üzerinden bir çok eleştiriye maruz kalmıştı bu insanlar.

Sonuçta genel bir çerçevede de olsa konunun açıklığa kavuşturulması gerekir diye düşünerek Semih Hoca'ya doğru baktığında onun da bilgece bir duruşla Bekir'den gelecek soruyu beklediğini gördü.

— Size daha önceki görüşmemizde cehalet mazereti konusuyla ilgili soru sormuştum. Bugün yeri gelmişken bu hususta bizi, daha doğrusu beni aydınlatırsanız memnun olurum.

— Sen yine "biz" de. Çünkü ilmi olarak konuşulacak her mesele bilmeyen için öğrenmektir. Daha önceden bilenler ve öğrenenler için de bu bilgilerin yeniden tekrarı ve hatırlatmasıdır ki bu da çok faydalıdır.

— Bugünkü sohbette ortaya koyduğunuz deliller ve diğer konuşmalarınız çok açıklayıcı oldu. Şahsen ummadığım ölçüde bu sohbetten istifade ettim.

— Fakat bu konuya girmeye fırsatımız olmadı. Doğrusu arkadaşların ani bir kararla çıkıp gitmeselerdi cehalet özrü konusunda da bazı izahatlarda bulunmayı tasarlıyordum.

Semih Hoca'nın Selami ve Muhittin'i kastederek "arkadaşların" vurgusu yapması Bekir'de belki de ilk kez olmak üzere rahatsız edici bir duyguya neden olmuştu. İlmi yeterlilikleri tartışılabilir olmakla beraber hakka ittiba etmemek için anormal bir direnç gösterdiklerine şahit olduğu bu insanlara "dost" veya "arkadaş" gibi yakınlık ifade eden ortak sıfatlar taşımak istemiyordu artık.

— Hangi açıdan bakılırsa bakılsın Kur'an-ı Kerim ve sünnette cehaletin daima yerildiği görülecektir.

Öyle ki cehalet insanların başta Allah'a karşı küfür ve isyanlarıyla birbirlerine karşı hayvanlara ve doğaya karşı yaptıkları cürümlerin temel nedeni olarak gösterilmektedir. Kur'an ve sünnette cehaletin övüldüğü teşvik edildiği veya sahibine faydası olacağının zikredildiği bir ayet veya hadis bulunmamaktadır. Siyeri okumuşsundur değil mi?

— Öyle ilmi bir usül ile değil tabii, ama siyer okumalarım olmuştur epeyce.

— Güzel, işte bu okumalar sırasında Peygamber Efendimiz (sav.) risalet ile gönderilmeden önceki dönemin ayrı bir isimle anıldığını öğrenmişizdir hepimiz. Tarihi bir zaman dilimi veya bir dönem isimlendirilirken o sıralarda öne çıkan en belirgin vasıfla isimlendirilir.

— Hocam mesela lale devri!

Semih Hoca emsalleri arasında fark edilmek isteyen zeki bir öğrenci gibi böyle ileri atılanın Rezan olduğunu görünce gözleriyle ve tebessümüyle onu tasdik edip sözlerine devam etti.

— İslam öncesi devirde ulema tarafından "cahiliye devri" olarak isimlendirilmiştir. Bu isimde cehalet kelimesinin bir türevidir. Yani o dönem müşriklerinin işledikleri şirk amellerinin en büyük sebebi cehalettir. Halbuki Rasûlullah'tan (sav.) bugüne kadar hiç kimse onlara bu cehaletlerinden dolayı mazeret bulmak için kelam bile etmemişlerdir. Aksine Rasûlullah (sav.), kabirlerinde yatan müşrikleri dahi ateşle müjdelemiştir.

Kur'an-ı Kerim, ilme ve ilmin elde edileceği yollara teşvik ettiği gibi, şirkin ve sapıklığın temel nedeninin de Allah'a karşı bilmeden söz söylemek olduğunu be-

yan etmektedir. Allah'a karşı bilmeden söz söylemek de cehaletin ta kendisidir. Kur'an müşrikleri "bilmeyen bir kavim" olarak nitelendirmektedir.

Kur'an-ı Kerim müşrikleri cehalet ve gafletlerinden ötürü, o olağanüstü teşbih usülüne münasip bir şekilde hayvanlardan dahi daha aşağı bir derekede bulunduklarını beyan etmiştir. Ancak bu teşbihi asla müşriklere özür mahiyetinde değil, bilakis yerme ve kötüleme mahiyetinde yapılmıştır.

— Daha iyi anlayabilmek için şunu sormak istiyorum izninizle.

— Buyur Bekir kardeşim...

— Cahiliye devri müşriklerinden söz ettiniz. Doğrusu bugün kime sorarsanız sorun anlattıklarınıza en küçük bir itirazda bulunacaklarını zannetmiyorum. Çünkü cahiliye devri müşriklerinin şirki ve İslama düşmanlıkları ayetlerle de sabittir, açıktır. Asıl problem günümüzde karşılaşılan farklı nitelikteki zorluklardır. Mesela bugün Müslümanların yolu ile Müslüman vasfını taşıdığı halde çağımızın küfür ideolojilerinin etrafında kümelenen kesimlerin yolu birbirinden kesin ve net bir biçimde ayırt edilemiyor. Birçok işaretler ve özellikler birbirine karışmış, isimler ve sıfatlar birbirine girmiş ve yolların ayrıldığı noktayı seçemeyecek ölçüde bir şaşkınlık hakim olmuştur. Bu durumda cehalet meselesi, üzerinde önemle durulması gereken bir konu haline geliyor. Günümüzle ilgili olarak nasıl bir tutum sergilemeliyiz acaba?

Semih Hoca Bekir'in sözlerinden son birkaç ay içerisinde bir hayli mesafe kat ettiğini anlamış ve bundan da oldukça keyiflenmişti.

— Evet Bekir Bey kardeşim. Bahsettiğin konuda maalesef insanların çoğunun kafası karışık ve kalpleri kararsızdır. Bunun nedeni de günümüzde ölçülerin bozulmuş olmasıdır. Cehalet özrü meselesi kim olursa olsun her müşrikin kendisiyle korunduğu bir zırh haline getirilmiştir. Hal böyle olunca müşrik de olsa cahil insan "Fırkatu'n-Naciye" yani kurtuluş ehlinden oluveriyor! Çünkü bu anlayışa göre cehalet özrüne sığınan müşrikler eninde sonunda cennetliklerdendirler. Yine bu yanlış anlayışa göre ilim tam bir felakettir!

Eğer, cehalet özrü Allah'a şirk koşulmasında dahi adeta koruyucu bir zırh olabiliyorsa, o zaman ilim ehli daima büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır! Allah korusun, ayağı kaydığında onu koruyacak "cehalet" gibi bir zırhı da, bir kalkanı da yoktur!

Cahiliye, gözlerimiz önünde yaşanan ve bizzat şahitlik ettiğimiz bir hakikattir. Bu vakıayı sadece risalet öncesi dönemde yaşayan bir toplumla sınırlandırmak mümkün değildir. Günümüzdeki cahiliyenin biçimleri, sistemleri, yaşam tarzları ve nitelikleri her ne kadar münevver, aydın ve ilerici gibi kulağa hoş gelen sıfatlarla tanıtılmaya çalışılıyorsa da durum öyle değildir. Zira tüm bu çabaların temeli cehalettir. Bineği cehalet olanların varacakları menzil nihayetinde "cahiliyeden" başka bir yer olamaz.

— Günümüz cahiliyesi derken kastınız nedir Hocam?

— Cahiliye, İslam ıstılahında; İslam'ın hakim olmadığı cemaate, toplum ve döneme verilen genel bir isimdir kısaca. Cahiliye düşüncesi, cahiliye toplumu ve benzeri ifadeler tevhid akidesinin dışında kalan her türlü düşünceyi, davranış ve toplumsal yapıları tanımlayıp, ifa-

de etmekte de kullanılır.

— Küfür ve şirk toplumunu bu sıfatla da tanımlamak mümkün mü?

— Gayet tabi, konumuz cehalet olunca doğal olarak birbiriyle bağlantılı birçok meseleye de değinmek zarureti hasıl oluyor. Cehaletin mazereti hususuna gelince daha önceki sohbetlerimizde de bu konular hep gündeme getirilmiştir. Muvahhid Müslümanlar olarak kimlerin idaresinde bulunduğumuzu bilmeliyiz. Allah'ın kanunlarını iptal edip yerine tağuti bir sistem kuran cumhuriyetin ilk kadrolarını milim milim takip eden günümüz liderlerini de çok iyi tanımamız gerekir. Cumhuriyetin kurucu kadrolarıyla bugünkü bazı siyasi liderlerin arasındaki fark şudur: Toplum eskiden zor ve baskıyla şirk düzenine itaat ettirilmekteydi. Bugünkü durumun halk kitleleri arasında çok daha vahim olduğunu üzülerek görüyoruz.

Çünkü; şu anda içinde yaşadığımız toplum eskiye kıyasla yönetimde biraz daha esnek ve adil gibi davranan tağutların idaresindeki sisteme içten bir bağlılıkla itaat etmektedir. Böyle bir sisteme gönüllü bağlılık, Müslüman olduğunu iddia eden halkın her ferdinin özgür ruhlarına gerçek kölelikten daha büyük bir tehlikedir.

— Nasıl yani?

— Bu insanlar tevhid akidesini reddeden ve yeri geldiğinde muvahhidlerle savaşan bir şirk düzenine gönüllü olarak itaat ediyorlar. Oysa bir köle hiçbir zaman kendi rızasıyla ve gönüllü olarak bulunduğu konuma düşmemiştir. Esaretinin farkında olan köle, iç özgürlüğünü koruyabilir. Ancak tağuta kulluk anlamına gelen şirk düzenine gönüllü itaatte kişi, ne özgürlüğünü ne de

onurunu koruyabilir. Her halükarda zillet sebebi olan bu düşük statüsünü, zincirlerini ve sınırlarını kabul etmek zorunda hisseder kendisini.

Bekir, Semih Hoca'nın son anlattıklarıyla cehalet özrü meselesi arasında bir münasebet kurmaya çalıştı.

— Anladığım kadarıyla cehaletten de daha ağır bir sonuçla karşılaşıyoruz bu durumda.

— Bir açıdan öyle tabi. Şimdi cehaletin mazeret olduğunu iddia edenlerin gerekçelerine baktığımızda doğru bir sözün yanlış bir maksada ulaşmak için söylendiğini görürüz. Öncelikle şunun bilinmesi lazım, tekfirin şartları ve engelleri vardır. Bu şartlar ve engeller de ancak Müslüman olduğu sabit olan kişiler üzerine tatbik edilir. Müslüman bir kimsenin yaptığı herhangi bir küfür amelinden dolayı veya küfür sözünden dolayı hemen o anda tekfir edilmesi uygun değildir, doğru da değildir. Böyle bir tutum genellikle hatalı ve sonuçları vahim olabilecek hükümler doğurur. Bahsi geçen tekfirin şartları ve engelleri bu durumda uygulanır.

Müslüman kişinin küfür sözünü söyleyip-söylemediği küfür amelini işleyip-işlemediği gibi suçun ispatında aranan bir takım şartlar tetkik edilir. Muhtemeldir ki, o Müslüman kişi kendisinin tekfirine neden olacak küfür amelini işlememiştir. Ya da iddia edildiği gibi küfür sözlerini söylememiştir. Kendisi böyle bir amelde bulunmuş veya söz söylemişse de küfür amelini ya da küfür sözünü kastetmemiş olabilir.

Dil sürçmesi, fer'i meselelerde bir Müslümanın tekfirine engel olabilecek cehalet, tevil yahut ikrah engelleri gibi bazı arızi şatların olması muhtemeldir.

Bu nedenlerden dolayı kesin olarak bilinen birşey

şüpheyle ortadan kalkmaz. Yani eskilerin dediği gibi "Yakin, şek ile zail olmaz" bu temel kaide gereğince İslamı kesin olarak bilinen bir Müslümanın tekfirinde şartlar ve engeller göz önüne alınarak acele etmemek, mesele anlaşılana kadar bir süre beklemek gerekir. Yani tekfir meselesinde şartlar ve engeller İslamı sabit olan Müslüman kimseler hakkında geçerlidir. Bunlardan biri olan cehalet engeli de yine ancak Müslüman kimseler için bir mazeret olabilir.

— Cehalet özrü, Müslümanlar için geçerli olabilir dediniz. Peki bu husus demokrasi veye sosyalizm gibi veye milliyetçilik gibi farklı ideolojileri benimseyen insanlar için de geçerli midir? Bunlar aynı zaman da Müslüman olduklarını da söylüyorlar.

— Demokrasi, kendi başına bambaşka bir nizam, ayrı bir düzenin kaynağıdır. Hatta çok yerinde bir ifadeyle apayrı bir dindir. Diğerleri için de benzer şeyler söylemek mümkün.

Demokrasinin İslam olmadığını, İslam'ın da demokrasi olmadığını aklı başında herkes bilir. Bu tür beşeri ideolojilerin temelinde şirk akidesi vardır.

Akideleri İslam'a göre katıksız şirktir. Allah -subhanehu ve teala- Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurur: "Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz." (4/Nisa, 48)

İslam alimleri cehaletin genel olarak mazeret olmadığının en önemli delili olarak bu ayeti gösterirler. Zira Allah Teala bu ayette kendisine şirk koşanı alim, cahil, inatçı veya taklitçi... gibi farklı sıfatlara ayırmamıştır. Genel manada kendisine şirk koşanı affetmeyeceğini bildirmektedir.

Eğer ki cehalet, sahibi için mazeret olursa bu ancak hususi/özel bir durum için mümkündür.

Bundan da anlaşılmaktadır ki cehalet umumen değil, ancak bazı özel durumlarda mazeret olabilir.

— Bu özel durumlardan biraz bahsedebilir misiniz? Ne gibi durumlardır acaba?

— Sözünü edeceğim durumların hepsinde ölçü, bilgi elde etmenin mümkün olup olmamasıdır. İslam alimlerinin cehaletin özür olabileceğini söyledikleri bazı durumlar şunlardır:

Bir kimse İslam'a yeni girmiştir ve İslam'ın hükümlerini henüz öğrenmemiştir. Tevhid ile ilgili hükümleri öğrenmesi onun üzerine vaciptir. Bu arada geçen süre zarfında kendisinden sadır olabilecek tevhide zıt söz ve ameller itibariyle mazur sayılır. Rasûlullah'ın (sav.) hadisinde geçen zat-u envat olayı da buna delildir. Burada şu inceliği gözden kaçırmamak gerekir. Zat-u envat olayını anlatan Ebu Vakıd el-Leysi'nin de "Biz İslama henüz yeni girmiştik" şeklinde naklettiği gibi onlar Müslümandı. Mekke'nin fethinden birkaç hafta sonra Rasûlullah (sav.) ile birlikte Huneyn gazvesine çıktılar. Dolayısıyla İslamı tam olarak öğrenmek için yeteri kadar zamanları olmamıştır.

— Bu örnekte belirttiğiniz gibi cehalet özrünü İslama yeni girmiş de olsa asıl olarak Müslümanlar için geçerli olabileceğidir. Doğru mu anladım?

— Zahiren dünya hükmü itibariyle doğrudur. Uhrevi akıbeti ise bizce meçhuldür. Diğer hususlara gelince;

Bilinmesi mümkün olmayan şeylerde kişi özür sahibidir. Bulunduğu bölgede ilim olmayabilir veya çok az

olabilir.

Müslümanların çoğunluğu tarafından bilinmeyen ya da ciddi anlamda bir uzmanlık gerektiren kapalı meselelerde Müslüman kimse özür sahibidir.

İnsanlardan uzak, toplumdan kopuk bir halde çölde veya dağ başında yetişmiş ve orada yaşayan kimse de özür sahibidir.

Kişi küfür beldesinde yani daru'l harpte Müslüman olup da kendisine dini öğretecek kimse bulmaması halinde de özür sahibidir. Burada da ölçü, bulunduğu diyarın niteliği yani küfür diyarı olması değil, bilgi elde etme imkanına sahip olup-olmamasıdır.

— Bu durumda cehalet özrü meselesini hiçbir şekilde gündeme gelmediği haller nelerdir?

— Eğer insanlar kendilerini hidayette zannederek ilimden uzaklaşıp, cahil kalıyorlarsa bu onlar için mazeret değildir. Dini araştırıp incelemek yerine kör bir taklit sebebiyle ortaya çıkan cehalet de kişiyi özürlü kılmaz. İnsanlar dünyaya meyletmiş, Allah'ın zikrinden uzaklaşmış, ihmalkar davranmış, kalpleri kararmış veya yüz çevirmek suretiyle cahil kalmışlarsa bu da kendileri için mazeret değildir.

Bilgi sahibi olmak ve bilgiye hakim olmanın çoğu zaman insana mutluluktan çok elem, sevinçten çok keder verdiğini biliyordu Bekir. Bugün gün boyu dinledikleri ve özellikle de Semih Hoca'nın son anlattıkları bu hakikati tüm yakıcılığıyla tekrar hatırlatmıştı ona.

Günü birlikte geçirdikleri insanların asude ve derinlikli hayatlarını düşündü. Bir de Allah'ın ebedi, esenlik yurduna çağrısına kalplerini ve kulaklarını kapatmış

kalabalıklar geldi aklına.

Bir tarafta Allah'ın rızasına, hoşnutluğuna, sevgi ve dostluğuna odaklanmış hayatlarda bu istikamete doğru yönelmiş yolculuklar, bakışlar, duyuşlar, mahrumiyetler, emekler, bedeller...

Öte yanda kan kırmızı çizgilerin pembeleştiği, sınırların anlamsızlaştığı, ölçülerin kaybolduğu başka hayatlar. Olması gerektiğinden çok daha fazla hareketli, akışkan ve dışa dönük ömürlerin peşinde sürüklenen insanlar... Bunların da bakışları, duruşları, ölçmeleri, değerlendirmeleri ve yargıları hep dışa doğru fışkırmakta.

Bekir daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden olan Semih Hoca'nın sesini duyunca biraz mahcup oldu. Hemen toparlanıp dikkatle dinlemeye başladı Semih Hoca'yı.

— Bugün insanların cehaleti kendi kusurlarından kaynaklanmaktadır. Fertler de toplum da Allah'ın dinine itibar etmemektedirler. Allah'ın kitabını bir kere dahi olsa açıp okuma gereği duymuyorlar. Rasûlullah'ın (sav.) sünnetine dair bir bilgiye ulaşmak gibi bir çabanın içine girmemektedirler. Bununla beraber kendince alim veya hoca olarak gördükleri, değer verip tabi oldukları kişilerin sözlerini Allah ve Rasûlü'nün sözlerinin önüne geçirmektedirler. Allah'ın zikrinden bütünüyle gafil kalmış, kalpleri kararmış ve büyük bir cehalet bataklığında Allah'a şirk koşmaya devam etmektedirler, maalesef.

Şimdi, böylesi şartlar altında cehalet engelinden bahsetmek nasıl mümkün olabilir?

Allah'ım! Sana hamd ederek, seni tüm noksanlıklardan tenzih ediyoruz. Senden başka ilah olmadığına şehadet ediyoruz. Senden bağışlanma diler ve sana tevbe

ederiz.

Semih Hoca'nın Arapça olarak okuduğu bu dua sohbetin bittiğini ve ayrılık vakti geldiğini de bildiriyordu. Bekir'e misafirperverliği ve böyle hayırlı bir işe vesile olduğu için dua etti.

— Babanla görüşemedik ama, selamlarımı söyle ona Bekir.

— Başüstüne Hocam. Buraya geldiğinizi öğrendiğinde çok sevinecektir ama görüşebilseydi daha da mutlu olurdu.

— Nasip olursa bir gün babanla birlikte sizi misafir etmek isterim. Bugün epey koşturdun, hakkını helal et.

— Sizin gibi Müslümanlara hizmet edebilmek ayrıca bir şereftir. Allah razı olsun Hocam.

— Allah'a emanet olun.

Odadaki herkes çıkmak için ayağa kalkarken, hareketlenmeyle beraber mırıltı tonunda ikili konuşmalar da başlamıştı gençler arasında.

Misafirler dışarı çıktıklarında sabah geldikleri sırada doyasıya izleyemedikleri güzel manzarayı seyretmekten kendilerini alamadılar. Gür bir bitki örtüsü altında kalacaktı birkaç haftaya kadar bu köy evleri.

Tomurcukları çıtırdamaya başlayan çiçekler, çiçek açmış ağaçlar ve kuş sesleriyle beraber erken yazı müjdeleyen güzel bir günün tertemiz kokuları birikmiş, Bekir'le birlikte misafirleri uğurlamaya gelmişlerdi sanki. Her tarafı bir hoşluk, bir ferahlık ve bir hafiflik sarmıştı. Karşılıklı dualar ve iyi dilekler eşliğinde vedalaşıp ayrıldılar.

III

Alabildiğince uzanan ufkun pembeyle mor karışımı renklerle kaynaştığı bir akşam vaktinde, eve doğru yürüyordu İsmail. Yürürken de her zamanki gibi düşünceliydi yine. Ailesini düşünüyor, onlar için birşeyler yapmak istiyordu ama ne yapabileceğini de tam olarak kestiremiyordu. Kardeşleriyle ilgili hissettiği huzursuzluktan dolayı içi rahat değildi. Onlar için endişeleniyordu. Halen evde kalmasının hemen hemen tek sebebi de kardeşleriyle iletişimi devam ettirmek ve onlarla ilgilenme arzusuydu. Onunkisi kalmak da değildi aslında, daha çok katlanmaktı. Okul meselesinden sonra ailesinin tavrı değişmişti ona karşı. Özellikle de babasıyla arasında ciddi bir soğukluk oluşmuştu. Babası ona karşı içtenlik ve samimiyetten uzak soğuk ve sevgisiz davranıyordu artık. Ailenin diğer fertleri de olmasa aralarındaki münasebet baba-oğuldan çok aynı mekanı paylaşmak mecburiyetinde olan iki yabancının münasebeti gibiydi.

Kardeşlerine yakın olmanın faydasını göreceğinden emin olması onu böyle gergin çehre ve münasebetler

gergefinde sebat etmeye zorluyordu. Babasının zaman zaman kızgınlıkla alay arasında yönelttiği azarlayıcı ve suçlayıcı sözlerini de duymamazlıktan geliyordu.

Selim Bey oğlunun şahsında hayallerini sürdürmek isteyen ihtiras ve bunun artık yok olduğunu bilen bilincinin sürekli çatışmasıyla türlü türlü çelişkiler arasında mengeneye sıkışmış gibi kıvranıp duruyordu. Babasının serzenişleri ve kınamalarından sonra nasıl olduğunu bile anlamadan şöyle karşılık vermişti İsmail bir keresinde:

— Bana henüz Yunus'un yaşındayken namazı sevdiren ve öğreten sizdiniz.

İsmail'in kardeşlerinden en küçüğünü örnek vererek kendisini savunduğu zannına kapılan babası oğlunun sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden hışımla söze girdi.

— Sana namazı öğretip, sevdirdiysek hata mı ettik! Sümme haşa, tevbe estağfirullah. Duydun mu Hanım, mücahid olacak oğlun, ne diyor bak!

— Böyle birşey söylemedim ki! Benim anlatmak istediğim başka.

— Neymiş anlatmak istediğin?

— Namazı sevdirmeniz, öğretmeniz bunlar çok güzel şeyler. Ama sizin şu an görmediğiniz ya da görmek istemediğiniz bazı gerçekler var.

— O gerçeği ben söyleyeyim sana. Evet, senin cahil kalmanı istemiyoruz.

— Babacığım. Ben ondan söz etmiyorum. Bana öğrettiğiniz namaz işte şu ana kadar eksik kalan bir can,

bir hayat verdi bana. Namazı bir vakit cetveli, spor faaliyeti veya sosyal bir aktivite olarak görenlerin kolay kolay idrak edemeyecekleri birşey bu. Allah'tan başka hiç kimseye, hiç bir güce kulluk etmemeyi öğretir insana namaz,ben de öğrendim bunu. Namaz esnasında Allah'a secde edip, selam verdikten sonra başka şeylere kulluk etmemeyi öğrendim, muvahhid olmayı öğretti bana namaz. Halbuki bu namazı bana siz öğretmiştiniz, isterdim ki namazın nasıl kılınacağını öğrettiğiniz gibi bunları da öğretseydiniz.

İsmail'den iki yaş küçük olan kardeşi Yakup abisini dinlerken heyecanlanmış ve sevinmişti.

Bu şekilde gergin bir ortamda yapılan buna benzer birçok tartışmaları da oluyordu babasıyla arasında İsmail'in. Ailesi ise İsmail'in uzun süredir kapıldığını düşündükleri bu gençlik heyecanının her halükarda geçici olduğunu düşünüyordu. İsmail artık on dokuz yaşında bir delikanlı da olsa hala çocuktu onlara göre. Hayat tecrübesi de olmadığından karşılaştığı hadiselerde olması gereken olgun ve isabetli tavrı gösteremiyordu. İşte bu nedenle istikbalini dahi tehlikeye atmıştı.

İstikbal?

Evet tabi ya!

Ah!.. Neden düşünmemişti şimdiye kadar, daha önceden düşünseymiş keşke. "Akıllı düşününceye kadar deli oğlunu everir" demişti annesi. Evleneceği sıralarda annesinin söylediği bu sözü hatırladı Selim Bey (babasına göre şu sıralar bir anarşist gibi yaşıyordu İsmail).

İsmail böyle başıbozuk bir hayata başlamadan önce düşünüp evlendirmediği için bu kez kendi kendine kızdı, durmadan hayıflanıp duruyordu şimdi.

Niyetini eşine açtığında Aliye Hanım bir yandan çok sevinmiş öte yandan bu kadar erken yaşta kaynana olmak fikri hoşuna gitmemişti.

İsmail'in istikbaliyle ailenin saadeti ve selameti üzerine konu açılıp sohbet uzadıkça, ilk anda hissettiği hoşnutsuzluğun aslında saçma birşey olduğuna karar vermişti. Şimdi o da kocasının fikrine içtenlikle katılıyordu. Kocasıyla bu konuyu her konuştuklarında yerinde duramıyordu artık, kıpır kıpır oluyordu Aliye Hanım.

— Çok haklısın Bey, artık ev-bark sahibi olmasının zamanı geldi.

— O zaman hiç vakit kaybetmeden uygun bir gelin adayı bul da everelim oğlanı.

— Kurban olduğum Allah'ım inşaallah aslı, nesebi sahih; sureti de, huyu da güzel bir gelin nasip eder bize inşaallah.

— İnşaallah inşaallah.

Ufuktaki kızıllık kaybolmuş, akşamın alacasında eve varmıştı İsmail. Gözgöze gelmeseler de, babasının haşin bir tavırla kendisine yönelttiği bakışlarını üzerinde hissediyordu. Henüz anlamadığı bir nedenden dolayı bir hoşluk vardı bu akşam evdeki herkesin üzerinde. Babasının da bu havaya kapıldığını görüyordu dakikalar ilerledikçe.

Bakışlarında geçen yıldan kalma munis bir tavır gözlemliyordu. Aslında hep böyle olmasını istiyordu ama İsmail'e göre bu bakışlar çok da sahici değildi. Biraz

daha dikkatle baksa, bakabilse, müflis ve umarsız bir tüccarın fersiz, perişan bakışlarını görebilecekti. Zihnini bu tür düşüncelerle meşgul etmektense, şu anda evde esmekte olan saadet rüzgarlarının ne yönden estiğini öğrenmek gerekirdi.

Meraklı bekleyişi çok da uzun sürmedi. Önceden tembihlenmiş diğer kardeşleri akşam yemeğinden kısa süre sonra oturma odasından çıktılar.

Annesinin yüzünde içi içine sığmaz gibi coşkun bir sevincin parıltıları vardı, aydınlık ve güleç bir anne yüzü. Annesinin bu mutlu halinden kendisi de hoşnut olmuştu. Ne de olsa mutluluk sirayet ettiği herkesi kendisi gibi yapar. Annelerin ki bambaşkaydı ama. Onu bu kadar sevince gark eden şeyi bir öğrense, ondan daha çok sevinebilirdi belki.

Kanepede oturmakta olan oğlunun yanına ilişti Aliye Hanım, bir müjde hazırlığındaymış gibi törensel bir eda ile. Hamd-u sena ederek başladı sözlerine.

— Bugünleri gösteren Allah'a şükür.

Hala birşey anlayamamış olması sıkmaya başlamıştı İsmail'i. Karşısında yaşanması muhtemel bir olumsuzluğa anında müdahele etmek için bekleyen hakem gibi oturan babası da başka birşeyle meşgulmüş gibi bir görüntü vermeye özen gösteriyordu.

Aliye Hanım nihayet müjdesini açıkladı.

— İsmail'im, oğlum!

Sesi kısılmış, gözleri buğulanmıştı, tıkandı bir an.

— Anne hayırdır inşaallah. Ziyaretinize melekler geldi de cennet müjdesi mi verdiler.

Annesi ise neredeyse vecd halinde, bu saadetli dakikaların daha da uzamasını ister gibiydi.

— Hayır oğlum, nerede duyulmuş böyle birşey. Hem nereden bulursun böyle sözleri. O dediğin değil de onun gibi birşey işte, hamd olsun.

— Hiçbir şey anlamadım.

— Hani sen bazen derdin ya 'Aile yuvası cennetin dünya hayatındaki bir numunesidir' diye. Biz de babanla düşündük, hayırlı bir kısmet bulup evlendirelim seni diye. Artık ev-bark sahibi olmanın ve çoluk-çocuğa karışmanın zamanı geldi. Bak komşulara, akrabalara... Yaşı senden küçük olanlar bile evlenip, yuva sahibi oldular. Seni evlendirelim ondan sonra herkes gibi sende evini, eşini düşün, mutlu ol inşaallah.

Hiç ummadığı böyle bir teklif şaşkına çevirmişti İsmail'i. Bu evlilik meselesi de nereden çıkmıştı şimdi, annesi anlatmaya devam ediyordu bu arada.

— Kurban olduğum Allah'ım! Ailemize yakışacak gelini de buldum evelallah. Güzeller güzeli bir görsen dolunay dolunay, maşallah.

— Anne ne diyorsun sen? Neler oluyor? Bulduk da ne demek oluyor şimdi?

— Ah evladım böyle söyleyeceğini biliyordum. Ama kim olduğunu öğrensen, sen de çok beğenir, çok da sevinirdin eminim.

— Kusura bakmayın ama hiç merak etmiyorum bile.

— O da senden az sofi değil oğlum. Ben sana onun kim olduğunu söyleyeyim de mutlu ol, sen sormuyorsun madem.

— Merak da etmiyorum, öğrenmek de istemiyorum anne.

— Dinle bak. Şeyh Alaaddin Efendi hazretleri var ya. İşte o mübarekin ileri gelen müridlerinden olan Hacı Emin'in kızı, kendi gibi güzel bir ismi de var, Aybûke. İsmail ve Aybûke. İsimler bile çok yakışıyor birbirine. İsmi gibi kendisi de nadide...

— Anne lütfen bitirelim bu konuyu artık.

Selim Bey oturduğu yerden oğlunun tavır ve tepkilerini gözlemliyordu. Gösterdiği tavır pek hoşuna gitmemişti ama şu aşamada herhangi bir müdahelede bulunmamasının daha iyi olacağını düşündü.

İsmail, annesinin kendisi için seçip beğendiğini söylediği gelin adayını da, ailesini de tanımıyordu. Fakat o aileyi tanıtırken annesinin kullandığı şeyh efendi ve mürid kelimelerinden bunların tarikat ehli bir aile olduğunu anlamıştı.

Bundan dolayı bir huzursuzluk hissetti. Bu huzursuzluğun iki nedeni vardı aslında. İlki, ne olmuştu da ailesi aniden karşısına böyle bir evlilik hikayesi çıkarmıştı? İkinci olarak da kısmetinde her kim var ise, hayatı birlikte paylaşacakları müstakbel eşi hakkında fikrinin dahi sorulmamış olmasıydı. Doğal olarak bundan dolayı canı sıkılmış, darlanmış, üzülmüştü. Bahsettikleri ailenin tarikat ehli olmaları da cabası.

Tasavvuftan ve tasavvuf tarikatlarından hiç de hazzetmezdi İsmail. Semih Hoca'nın bazı tarikatçılara davet yaptığına şahit olmuştu. Semih Hoca onlara tevhidi anlatıyordu onlar ise kendisini, şeyhlerden tevbe alıp dergaha bağlanmaya çağırıyorlardı. Bu ve başkaca bir-

kaç örnek görünce tasavvuf ve tarikat camiasına mesafeli ve soğuk durmaya başlamıştı. Sakınılan göze çöp batar misali nasıl da denk gelmişti böyle bir 'musibet!'. Evet, İsmail bu evlilik meselesini kısmen bir musibet olarak görüyordu.

Sesinin pürüzlerinde olgun bir erkek ahengi taşıyan kararlı bir tonda bu işin kesinlikle olamayacağını söyledi.

— Bak anneciğim. Bana "seni evlendireceğiz" diyorsun, kızı sen beğenip seçiyorsun. Olur mu öyle şey! Tamam, mutlu olmamı istiyorsun ve bunun için çaba gösteriyorsun ama, "evet" desem yarın bir gün evleneceğim kızın ismini ailesini dahi yeni söylüyorsun. Sizin hesabınıza göre evlenecek olan benim ama bu konuda herşeyi en son ben duyuyorum, olacak iş mi bu? Ben, kızın veya ailesinin maddi durumlarıyla, sosyal konumlarıyla ilgili değilim. Benim için asıl önemli olan evleneceğim kızın Müslüman olmasıdır.

— Tevbe de, oğlum. Derhal tevbe et! O nasıl söz öyle? Ben sana demedim mi ki Aybûke kız senden de daha sofudur diye. Hem bir iki aya kalmaz hafız çıkacak maşallah!

— !?

İsmail, annesine aylardır anlatmasına rağmen 'Müslüman' derken kimleri kastettiğini bir türlü idrak ettirememişti.

Babası, İsmail'in itiraz edebileceğini bekliyordu ve bu tavrı onun için pek de süpriz değildi. Neden itiraz ettiğinin de farkındaydı. Bu durum da İsmail'e dil döküp ikna etmeye çalışmak, suya yumruk sallamak gibi

yorucu ve yararsız bir çabaydı. Keyfi kaçmıştı Selim Bey'in. Oturduğu koltuktan, kızgınlıkla bezginlik arası duygularla kalktı, çıktı odadan.

Aliye Hanım'ın da durumu kocasından pek farklı değildi. Hevesi kaçmış, gözlerindeki ışıltıdan eser kalmamıştı. Oğlu, gün geçtikçe onlara biraz daha yabancılaşıyordu sanki. Bu da onu gittikçe tedirgin ediyordu. Belki de sabaha kadar düşünür, fikrini değiştirir diye ümit ederek konuyu daha fazla uzatmamanın uygun olacağı kanaatiyle kocasının peşinden o da çıktı odadan.

İsmail ertesi gün Semih Hoca'yla görüştüğünde başına gelenleri anlattı Hocasına. İsmail'i biraz keyifsiz görünce ailesinin şıp diye önüne çıkardığı evlilik girişimi ile alakalı esprili bir karşılıkla rahatlatmaya çalıştı.

— Büyükannemin, olmayacak işler için söylediği çok güzel bir sözü vardı. "Oğlum, darı unundan baklava, incir ağacından da oklava olmaz!" Sen bu işi peşinen bitirdiğine göre biz de baklavasız kaldık İsmail.

— Bizimkilerin bahsettikleri şeyhi tanıyor musunuz hocam? Şeyh Alaaddin'miş ismi.

— Tanıyorum, evet.

— Bunlardan biraz söz eder misiniz hocam? Bu şeyhin anlayışı nedir, nasıl bir inançları var?

— Önce şunu söyleyeyim İsmail. Bak, tarikatlarla ilişkisi olmayan yani onların arasında bulunmayan bir kimse bu tarikatların dışarıdan kolayca görülmeyen gizemli, örtülü yanları hakkında pek birşey bilmezler. Bu konulardaki bilgileri varsa da çok sınırlıdır.

— Bunlar böyle gizliliğe riayet eden bir cemaat midir?

— Gizli olmalarından değil bu durumları. Gizemci ve mistiktirler.

— Batınilik gibi birşey mi?

— Hem batıni hem de ruhanidir. Tasavvuf, tarikat adı altında sayılamayacak kadar çok sayıda türemiş ya da türetilmiş olan mistik/gizemli toplulukların ilham kaynağıdır. Bu tasavvufi tarikatlar duygu ve sezgiye aşırı derecede önem verirler.

Akıldan çok, sırlara ve sezgilere yer veren felsefi bir cereyandır tasavvuf.

— Yani bu tasavvuf dediğimiz şeyin temeli felsefeye dayanıyor, felsefi bir cereyan öyle mi hocam?

— Evet, evet. Çıkış noktası odur. Tasavvuf tarikatlarının içinde bulunan müridlerin dahi tarikatlarıyla ilgili kayda değer bir bilgileri yoktur. Tarikatlarının, kendileri için ortaya koyduğu kuralların, ayinlerin ve sembollerin hangi kaynaklardan alındığını dahi düşünmezler. Böyle bir şeye gerek de duymazlar zaten. Mesela sen, herhangi bir müride rabıtayı sorsan hiç de dostça veya medeni bir karşılık alamazsın. Onların arasında aklı başında sakin bir kimse ancak şunu söyleyebilir: 'Böyle birşeyi bilmeyiz bunu ancak efendi hazretleri bilir'.

— Rabıta nedir, nasıl birşeydir?

— Rabıta, özellikle Nakşibendi tarikatının en önemli esaslarındandır. Mürid'in, kendisini Mürşidi (yani şeyhi) ile yüz yüze gelmiş gibi varsayıp ondan feyiz aldığını zihninde canlandırması demektir. Böyle yaptığında şeyhinden güç aldığına veya kalbinin onun nuruyla nurlan-

dığına inanır. Bu, aslında bir tür ruhçuluktur. Yani ölü ruhlarla irtibat kurmak iddiasındaki bir inanç ve törenler sistemidir.

— Hocam, böyle bir şeye inanmak ve böylesi garip amellerin İslam'da yeri var mıdır?

— İslam, böyle sapkın inançlardan da saçma amellerden de uzaktır, münezzehtir. Ancak bunu gerçek manada fehmedecek insanlar olmayınca başka da yapabilecek birşey kalmıyor maalesef. Ülkemizde daha yaygın olan Nakşibendilik, İslam'ın temiz akidesine aykırı inanç ve amellerle apayrı bir din görünümündedir. Hatta öyle de!

— Nasıl bir dindir bu?

— Toplumumuzda, Müslüman olduğunu söyleyenler arasında hatırı sayılır sayıda dindar bir kesim var. Bunlar, Kur'an'a ve sünnete göre değil, tam tersine tarikat şeyhleri tarafından şekillendirilmiş bir İslam'ı ancak kabul edebilmektedirler. Adına "İslam" dedikleri şeyin kendi başına apayrı bir din olduğunu söylememin nedeni budur.

Tasavvufta ve Nakşibendilikte din, bir hayaller ve hurafeler cümbüşüdür. Onlara göre din; ayindir, rabıtadır, tesbihtir, takkedir, cübbedir, sarıktır, kavuktur,s akaldır, çarşaftır, türbedir, tekkedir, süslü mezar taşlarıdır, hüsn-ü hattır...

Tasavvufta, tarikatlarda din, bulutların üzerinde uçuşan evliya menkıbeleridir, batmadan su üzerinde gezen, yıllarca yemeden içmeden çöllerde yaşayan "mürşid-i kamil"lerdir. Toplumumuzda tasavvufun öyle yaygın bir etkisi vardır ki, tarikatlerle ilgisi olmayan diğer

kesimler dahi bu şekilcilikten olabildiğince etkilenmişlerdir. Bu kesimlere göre de İslam, kocaman kubbeli, altı minareli tarihi camilerdir, büyük kalabalıkların toplandığı mevlit törenleridir, nostaljik romantizmdir, kandillerdir, ilahilerdir, fesler, kılıçlar ve tuğralardır.

Tasavvuf cereyanı ve özellikle de böyle tarikatlar toplumu yaygın ve köklü bir surette şekilcilik ve biçimsellikle yönlendirmiştir. Öyle ki artık herkesin farklı boyutlarda ve değişik ebatlarda bir kutsallık algısı oluşturulmuştur.

— Tevhid akidesi hariç başka herşey var gibi.

— Demin rabıtadan söz ettim. Tarikatçılara göre yalnızca sağ olan şeyhten (mürşidden) değil, aynı zamanda ölmüş olanından da yardım istenebilir ve beklenir. Yani, şeyhin ruhaniyetinden yardım dilemek için onun sağ veya ölü olması fark etmez onlara göre. Bu inanış hemen hemen tüm tarikatlarda mevcuttur. "Himmet dilemek, bereket talep etmek, feyiz almak, ruhaniyetten istimdat, yardım istemek" şeklinde farklı farklı deyimlerle dile getirilir. Çok yaygın biçimde kullanıldığı için sen de duymuşsundur bunları.

— Himmet ve bereket talep etmek sözlerini duyduğumu hatırlıyorum ama bu sözlerin altında böyle derin bir sapkınlığın olabileceği hiç aklıma gelmemişti o vakitler.

— Önde gelen tarikatçılardan birisi kendi kitabında şöyle yazmıştır. 'Bu tarikatta şeyhin yardım etme konusunda diri ya da ölü olması eşittir, fark etmez.'

Aslında eşit olmaktan da öte bu tarikatçılara göre şeyh (veli) öldükten sonra kınından çekilmiş bir kılıç gibi çok daha keskin ve "iş bitirici" olur. Kendisini çağıran müridin imdadına daha çabuk yetişir!

— Öyle anlaşılıyor ki bunlar şeyhlerini, kendilerine şah damarlarından daha yakın hissediyorlar. Zikri nasıl, ne şekilde yapıyorlar acaba?

— Tevhid akidesinin kalesi olan aziz İslam ile tarikatlar arasında her yönden müşahede edilebilen büyük farklar zikir hususunda da ortaya çıkmaktadır. Vahyin kaynaklık ettiği İslam'a göre insan, herşeyden önce Allah'ın en güzel eseridir. Ondan sonra da Allah'ın muhatabıdır. Rabbi'miz insanoğlunu yalnızca kendisine kulluk etmesi için yaratmış ve onu diğer tüm yaratıklardan üstün kılmıştır. Bunun gereği olarak insan da ebedi kurtuluşa ve bitimsiz saadete ulaşabilmek için herşeyden önce yüce yaratıcısını tevhid inancı çerçevesinde ve ihlasla daima zikretmelidir.

O'nun yüce ve güzel isimlerinin zikretmeli, farzları zamanında eda etmeli, sünnetlere yapışmalı, Kur'an okumaya ve anlamaya zaman ayırmalıdır.

Elinden geldiğince ruhsatı bırakıp gücü yettiğince azimete sarılmalıdır.

Uyanık ve bilinçli olmalı, şeytana, içerideki ve dışarıdaki düşmana karşı cihadını sürdürmelidir.

Kur'an'ın mesajlarını ulaştırmak için davete devam etmeli, hayırlı olan her işe halis niyeti ve salih ameli ile iştirak etmeli, katılmalıdır.

Sonuç itibariyle her halükarda insan Rabbinden gafil kalmamaya gayret etmeli, bu suretle de O'nun hoşnutluğunu kazanmalıdır. İslamdaki gerçek zikir genel olarak böyle bir çerçevede yapılır.

Şimdi gelelim tasavvuf felsefesinden ilham alan tarikatlara. Bu tarikatlara göre insan, Allah'ın bir tecellisi-

dir. İnsan, Allah'ın ruhundan kopmuş, O'nun özünden fışkırmış, O'nun bizzat kendisinden yansımıştır.

— La havle ve la kuvvete illa billah'il aliyyu'l azim!

— İnançları çok kısaca bu olunca, dolasıyla temel amaç yine Allah'a doğru bir yolculuğa çıkmaktır. Sonra O'nun zatında erimek ve nihayet O'nunla bütünleşerek ölümsüzlük kazanmaktır. Bu inanç bile sapkınlıklarına delil olarak yeter. Bunun dışında da birçok benzer sapkın inanç, düşünüş ve amelleri mevcuttur.

— Bu tarikatlarda bir de veli-evliya dedikleri kimseler var. Mürşidleri ölünce mi "evliya" diyorlar yoksa hayattayken de "veli-evliya" olabiliyorlar mı?

— Bu inanışta diğerleri gibi Allah katından hiçbir delili olmayan boş, batıl ve temelsizdir. Tarikatçıların evliya, ermiş veya veli diye ta'zim edip yücelttikleri insanlar hakkındaki inanışları İslama aykırıdır. Aynı zamanda akıl dışıdır da.

Mesela derler ki, bu evliyaların yaptıkları her dua makbuldür, onlar ne dilerlerse Allah o dilediklerini yerine getirir. Evliya, gizliyi ve özellikle de gönüllerden geçenleri bilir. Aynı anda birçok mekanda bulunabilirler. Evliyalar İslam ordularının en ön cephesinde küffara karşı cenk ve cihad eder, çarpışırlar. En uzak mesafeleri bir kaç saniyede kateder. Evliyalar masum, günahsız, yüce ve yanılmaz şahsiyetlerdir. Kutsal bir kişiliğe sahiptirler. Bu kutsal kişilik makamına ulaştıktan sonra bunlar artık "hikmet, bereket ve tasarruf" sahibidirler. Allah adına kainat ve tabiat olaylarını idare ederler(!)

Sahip oldukları bu inanışları sonucu akideleri de bozulmuştur. Zira, kainatta yegane tasarruf gücü ve

yetkisi ancak ve yalnız yüce Allah'a aittir. Yaratmak, rızık vermek, kainatın işlerini düzenlemek, dilediği mülkü dilediği yerde kullanmak, emretmek ve nehyetmek yetkisinin kısmen veya tamamen "evliya" diye isimlendirilen kişilere verilmesi apaçık şirktir. Bu kimselerin diri ya da ölü olmaları şirkin niteliğini de hükmünü de değiştirmez.

İsmail, Hocasından duyduklarıyla oldukça şaşırmıştı. Tasavvuf felsefesini, tarikat şeyhlerini ve onların müridlerini düşündü. Şeyhlerin görünümü canlandı zihninde. Suretleri ve kıyafetleriyle çok değerli önder şahsiyetler olarak görünüyorlardı bu insanlar.

'Meğer işin aslı başkaymış'

Bu tarikatçılar 'veli' ve 'evliya' sıfatlarını asıl anlamından nasıl da uzaklaştırmışlardı. Halbuki Kur'an-ı Kerim'e göre 'Evliyaullah' yani Allah'ın dostları, O'ndan başka herhangi bir kimseden korkmayan, dünyalık kayıplar için üzülmeyen, imanlı ve buna bağlı olarak ilahi emir ve yasaklara uymakta büyük titizlik gösteren tüm Müslümanlardır. Evet Kur'an'a göre evliya işte bunlardır. Evliyaullah'tan olmak için tarikat şeyhi veya mürşid-i kamil(!) postuna oturmak şartı yoktur İslam'da.

Semih Hoca da, İsmail'in ailesinin böyle hiç beklenmedik bir şekilde evlilikle ilgili çabalarını düşünüyordu. Bunu sadece bir evlilik girişimi değil başka amaçlarla güdülen aile içi bir operasyon olarak görme eğilimindeydi. Öncelikle ve doğal olarak İsmail'i kontrol altına almaktı bu girişimin hedefi. Çünkü ailesi, İsmail'in durumuna üzülüyor gibi görünseler de bu itikatla hayatına devam ettikçe ileride muhtemel olumsuzluklarla karşılaşacağını tahmin ediyorlardı. Bu da onları tedirgin etmekteydi.

Bu tür hoş olmayacak şeylerin önüne geçmek İsmail'i evlendirerek aile yuvasında tutmaya çalışmak onlar için pek de fena fikir sayılmazdı.

— Evet İsmail.

— Buyur abi

— Sizinkilerin seni evlendirmek istediği kızın ailesinden başladık, ta nerelere geldik.

— Benim için ömre bedeldi bu bilgiler. Allah razı olsun Hocam.

— Bu konuyu tekrar gündeme getirirlerse gerekçelerini de belirterek, tavrını kesin ve net olarak göstermen gerekir.

— Benim tasavvuf ve tarikatlar hakkında pek bir malumatım yoktu. Onlara olumsuz tepki verdiğimde başka açılardan düşünmüştüm.

— Hayırlı olmuştur inşaallah.

— Doğrusu ailemin bu çabası ilk andan itibaren beni huzursuz edip canımı sıkmıştı. Çünkü gerçekten sadece evlenmemi istiyor olsalardı daha özenli davranırlardı. Böyle bir emrivakiyle de karşılaşmazdım. Sanki beni evlendirmeyecekler de eve hizmetçi ya da bakıcı beğenip alıyorlar. Kendileri aramış, bulmuş, beğenmiş ve karar vermişler zaten. Benden de mahcubane boynumu büküp, müridler gibi itaat etmemi istiyorlar. Hem dünya hem de ahiret hayatımı ilgilendiren böyle hayati bir meselede görüşümü dahi sormadan verdikleri bu karara saygı göstermemi ve kabul etmemi bekliyorlar.

— Haklısın. Aileler çocuklarını dert edindikleri kadar biraz olsun Allah'ın dinini ve ahiretlerini dert edinseler

onlar için de, çocukları için de çok daha hayırlı olurdu. Böylece hem kendilerine hem de kendilerinden sonra gelecek olan nesillerine çok büyük hayır kapılarının açılmasına öncü olmanın izzetine ulaşır, dünya ve ahiret saadetine kavuşurlardı.

— Bu aralar babamla aramız pek iyi değildi zaten. Bu iş de olmayınca çok hiddetlendi, farkettim. Artık evden kovmasa da bir tür zindana çevirecektir evi benim için, bundan eminim.

— Yakup'un durumu nasıl, neler yapıyor?

— Evde kalmamın en mühim nedeni de kardeşlerim. Hamd olsun kardeşlerim, özellikle de Yakup, söylediklerimi dinliyorlar. Yakup'un daha iyi olacağına inanıyorum.

— Her ferdin, birer muvahhid olarak Allah'a yöneldiği bir evde, bir aile yuvasında hayat ne kadar da güzel olur. Böyle birşey şüphesiz ki Allah'ın büyük bir lütfudur.

İsmail, kısa bir görüşme için geldiğini hatırladığında vaktin de hayli ilerlemiş olduğunu fark etti. Hemen çıkmak için izin istedi. Önümüzdeki günlerde sevindirici güzel haberler almak duasıyla yolculadı onu Semih Hoca.

— Nedir bu yaptığın oğlum? Ne dediysek aksini yapıyorsun. Ailede huzur namına birşey kalmadı yahu! Biz namaz kılarken Kabe'ye yöneliyoruz ya, yemin ediyorum sırf bu yüzden kıbleni bile değiştirebilirsin... Ne bu hal, ne bu sorumsuzluk!

— Böyle şeyler söyleme Bey. Sonra günaha girmeyelim biz de.

— Her şeye itiraz, her itirazda da inat! Kötü birşey mi çocuğunu evermek? Ya Rabbi, Ya Rasûlullah! Dünya tersine dönmüş. Çocuğumu evlendireyim diyorum o ne diyor? 'Ben Müslüman bir kızla evleneceğim'miş! Hayır mesele o değil. Hem zaten kız da ailesi de mutaassıp, dindar insanlar. Bunun maksadı başka. İnadım inat, adım kel Müdat!

Aliye Hanım, kocasının giderek yükselen öfkeli sesinden tedirgin olmaya başlamıştı.

— Sakin ol Bey, hayırlı bir iş konuştuğumuz böyle bir günde...

— Oğlun bu işte bir hayır mı bıraktı? Ne dediysek yok 'öküzün kuyruğu' yok 'keçinin sakalı' deyip ayağını sürüyor. Bu darlıkta bu kıtlıkta bin bir türlü zahmet ve sıkıntıya katlanmayı göze alıp oğlumuzu evlendirelim dedik şu yaptığına bak! Oğul değil, sinir törpüsü.

İsmail, her zaman yaptığı gibi ya hiç konuşmuyor veya birşey sorulsa çok kısa cevap vermekle yetiniyordu. Oturduğu yerden, sahipsiz bir gölge kadar sakin, babasının hiddetli azarlamalarını dinliyordu.

Uzun zamandır tevhid akidesini, İslam'ın özünü anlatmaya gayret ediyordu ailesine. Bu evlilik meselesi de iyi bir fırsat doğurmuştu davet için. Fakat babasının giderek artan dozda sürdürdüğü asabi ve zorlayıcı tutumu böyle bir şeye imkan vermiyordu.

İsmail de bu saatten sonra, bütün benliğiyle inandığı tevhid akidesinden zerrece taviz vermemekte kararlıydı. Bir gün dahi, ' 'Annem'dir, 'babam'dır, gönülleri hoş ol-

sun diye onların yanında istedikleri sözleri söyleyivereyim, ne olacak ki?' diye düşünmemişti.

Zira, biliyordu ki Tevhid'in imamı ve tek başına bir ümmet olan İbrahim (as.) kıyamete kadar gelecek tüm muvahhidler için olduğu gibi bu hususta kendisi için de örnek ve önderdi.

Şunu da çok iyi biliyordu İsmail. Rasûlullah (sav.) tek başına başladığı davetin hiçbir aşamasında tevhid akidesini gizleme, değiştirme, yumuşatma veya farklı şekillerde perdeleme yoluna gitmemişti. Tevhid ve hidayet önderi Muhammed (sav.) tek başına başlayıp Medine'de devletleşinceye ve Arap yarımadasının fethinden vefatına kadar, davet, cemaat ve cihad safhalarında "La ilâhe illallah" davasından hiçbir taviz vermemişti.

İşte bu, arı, duru, açık ve net olan tevhid davasına yaraşır Nebevi menhecin esasıydı.

Evlilik meselesinden dolayı karşılaştığı sıkıntıları düşündü şimdi. İçinden yine bir "la havle" çekti.

'Allah (ac.) beni dünya hayatındaki en büyük nimet olan hidayet ile şereflendirmişken böyle bir şeyin olması asla mümkün değildir.' Bunu düşünmeyi bile abesle iştigal olarak görüyordu. 'Hidayet gibi büyük bir nimetin yanında yeryüzündeki diğer tüm nimetler daha değersiz ve daha önemsizdir.'

İsmail, bu konuda anne ve babasının zaman zaman baskıya varan bunaltıcı ısrarları karşısında hiç geri adım atmadı. Kalbi metin bir haldeydi ve ailesinin telkin, ısrar, tehdit karışımı sözlerini hiç umursamıyordu artık.

Evde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Dede, büyükanne, halalar, teyzeler, dayılar... Yakınlardaki akrabaların birçoğu gelmişlerdi.

— İsmail, bizim bildiğimiz kadarıyla çok efendi, aklı başında bir çocuk. Neden söz dinlemesin ki?

— Torunum, baban seni everiyormuş ne diye nazlanıyorsun? Nazlanmak karı kısmına yakışır evladım, yakışır mı sana evlenmiyorum diye naz etmek?

— Gayrı ömrüm bir tez bâzâra benzer. Seninde mürüvvetini göreyim ölmeden, torunum, İsmail'im.

Aliye Hanım da az değildi hani. Aklına nereden geldiyse İsmail'i 'sofu' dediği Aybûke kızla evermeye razı etmek için neredeyse bütün sülaleyi yemeğe davet bahanesiyle eve toplamıştı. Sadece çağırmakla da kalmamış konuyu gelen misafirlere de anlatmıştı. Kardeşlerinden, eltilerinden veya görümcelerinden birine anlatmış olsa kâfiydi. Birkaç dakika içerisinde herkesin dilinde bu konu vardı artık.

İsmail, kendisine yönelmiş mahkum edici bakışlar ile azar tonundaki nasihatlerden neredeyse bir ömürlük pay almıştı bu akşam. Dedesi ile büyükannesinin duygu yüklü nasihatleri de sonuç vermedi. Veremezdi de.

Bir süre sonra İsmail'i ikna etmek konusu kadınlar arasında tatlı bir rekabete dönüştü. Nasıl olsa bu çocuk 'he' diyecek, ailesi istediği kızla evlenmeyi kabul edecekti. Madem öyle 'he' deyişi benim yaptığım nasihatlerden sonra olsun!

Böyle düşünüyorlardı halalar, teyzeler, yengeler. Dakikalar ilerledikçe aynı cümlelerin tekrarından dolayı herkeste bir yorgunluk ve yılgınlık baş göstermişti. Soh-

bet ve nasihatlerdeki o canlılık, o cıvıltı yerini, kadınların kendi aralarında mırıltı şeklindeki konuşmalarına bıraktı bir süre sonra.

Burada bulunan herkes artık İsmail'in iflah olmaz bir inatçı olduğuna kesin kanaat getirmişti. Bu konuyu daha fazla uzatmanın lüzumu yoktu artık. Yemekten sonra yenen tatlı çok lezzetli olur ama ikinci, üçüncü kez tatlı yemek bıkkınlık verir. Onun için burada bitirmeli diye herkes anlaşmış gibi bu konu kendiliğinden kapanmış oldu.

İsmail de rahatlamıştı böylece. Rasûlullah'ın (sav.) safâ tepesinden Kureyşlilere seslenip tevhid çağrısını aleni olarak yapması geldi aklına. Bu akşam evlerine toplanmış olan akrabalarına davet adına birşeyler söylemeyi denediyse de sözünü tamamlamaya muvaffak olamadı. İlk cümlesi biter bitmez misafirlerin içinde yaşça kendisinden sonra en küçükleri olan Halil dayısı fısıldadı kulağına.

— Yeğenim, büyüklerin olduğu yerde küçüklere söz düşer mi? Bir de hoca olacaksın bunları bilmen lazım değil mi?

Oturduğu yerden ani bir hareketle ok gibi fırladı ve kapıya yöneldi İsmail. Yüzünün rengi pembeleşmişti biraz. İçinde tıkanmış tonla kelime vardı ve boğazında dilinde düğümlenmişti sanki. Bunların dile gelip dışarı çıkması için kendisinin de dışarı çıkması gerekiyormuş gibi hissetti. Odadaki uğultu ve kesif havayı solumaktan da kurtulmak istiyordu bir an önce.

Gözler İsmail'e odaklanmıştı o an. Halil dayısı 'Gücendirdim mi çocuğu, acaba?' diye düşünürken babası seslendi.

— İsmail!

Babasının seslenişi ile durdu ve ona döndü. İsmail'in durup kendisine doğru dönmesini olumlu bir cevap olarak almıştı, Selim Bey.

— Oğlum dedenler, dayınlar, herkes burada. Misafirleri bırakıp nereye gidiyorsun?

Binlerce kez anlattığınız menkıbelerinizi, askerlik anılarınızı dinlemek istemiyorum, demedi İsmail.

Dünyanın en basit ve faydasız bilgileriyle sevinebiliyor, duygulanabiliyorsunuz ama Allah'tan, Allah'ın dininden konuşmaktan hazzetmiyorsunuz. Boş ve yararsız konuşmalarınız bir incir çekirdeğini dahi doldurmaz. Beni de bunları dinlemek zorunda bırakıyorsunuz. Halbuki Allah (ac.) katında önemi ve değeri yeryüzünden de göklerden de daha fazla olan La ilâhe illallah kelimesinden konuşmaktan kaçınıyorsunuz.

Bunları söylemedi İsmail. Oysa haykırmak istiyordu. Bu akşam burada toplanmış herkese söylemek istediği şeyler vardı ve onları söyleyecekti. Çünkü bu bir sorumluluktu ona göre.

Burada toplanmış dedesi, dayısı, teyzeleri, halaları, yengeleri ve kendisiyle yaşıt olan birkaç yeğeninden mucizevî hidayet hikayeleri beklemiyordu. Fakat söyleyeceklerinin, kendisi için de faydalı olacağına inanıyordu. Kendisini seven bunları da bilerek sevsin.

Sevmeyen de öyle. Bunun netleşecek olması dahi kendisi için önemli bir kazanımdı ona göre.

Odada yarım hilal şeklinde dizilerek oturmuş misafirlere yakınlığı ortalayarak diz çöker vaziyette oturdu.

Herkes bu aydınlık yüzlü genç adamın nihayet nedamet getireceği beklentisiyle susmuş ve ona bakıyordu.

— Burada bulunan herkese şunları söylemek istiyorum. Aziz ve Celil olan Allah'ın bana verdiği ömür boyunca benim için en önemli, en değerli ve en öncelikli mesele İslam'dır, İslam'ın özü olan tevhid akidesidir.

Benim için İslam, hayatımın yegane gayesidir.

Hayatımı bu amaca adıyorum. Ve ölümümün de bu yüce gayenin peşinde koşmakla olmasını diliyorum. Bu yolda yalnız kalmaktan asla korkmuyorum. Başkalarının bu yolda olup olmaması da benim için önemli değildir. Her şart altında ve her halükarda tevhide davet etmeyi en öncelikli görevlerimden sayıyorum. Allah'ın dinine hizmet davası uğruna zamanımı, emeğimi, malımı ve ömrümü feda edeceğim. İslam'ı yaşamak ve Tevhid'e davet yolunda tek başıma kalsam da mücadeleme devam edeceğim. Müslümanmış gibi davranıp İslam'ı tahrif edenler, İslam'ı küfürle barıştırıp karıştırmak isteyenler, yüzyıllardır üzerimize kokuşmuş fikirler ve bombalarla gelen küfür ittifakı ve onların yerli yandaşları toplanıp engellemeye çalışsalar da, beni yardımsız ve yoldaşsız bıraksalar da bu yolda tek başıma yürüyeceğim.

Odadaki misafirlerin hepsi, sakin ve tane tane konuşan İsmail'in sözlerini biraz da şaşkınlıkla dinlemişti. Selim Bey ise bu kısa konuşma karşısında yeni bir yenilgi hissine kapılmış, hiddet ve mecburiyet duygularının gergefindeydi. Hangisinin daha baskın olduğunu kendisi de tam olarak bilemedi. Bakışları oğlunun üzerine kilitlenmişti sanki. İsmail o bakışları çok iyi tanıyordu. Sözlerini bitirir bitirmez kimsenin kendisine bir şey

söylemesine (o kimse de babasından başkası olamazdı) fırsat bile vermeden hızla çıktı odadan. Onun çıkışında sonra ilk olarak dedesinin sesi duyuldu.

— Halil, oğlum. Ne dedi bu çocuk şimdi?

— Başka bir sevdası mı varmış ne...

— Ha, öyle mi? Baştan deseymiş ya!

Evde her zamanki gibi çocukları okula gönderme telaşı yaşanmaktaydı yine bu sabah. Aliye Hanım sabah namazı vaktinde kalkmış her günkü gibi hazırlıklara koyulmuştu. Ayrılığından beri her sabah İsmail'i hatırlardı. Geçen seneyi, ondan öncekini, ondan da öncekini derken İsmail'i okula ilk götürdüğü güne kadar gerilere doğru giderdi bu hatıra yolculuğunda. Bazen yüreği daralır, hüzünlenirdi Aliye Hanım. Neyse ki diğer çocuklarıyla uğraşmak bu sıkıntısını büyük ölçüde hafifletiyordu.

Yunus ve Zeliha neredeyse kahvaltılarını bitirmiş biraz sonra evden çıkacaklardı. Yakup ise henüz yoktu. Uyandırmıştı onu ama tekrar uykuya mı dalmıştı. Pek öyle yapmazdı ya. "Belki de rahatsızdır, gidip bakmalı" diye düşünerek Yakup'un odasına doğru yöneldi.

Yakup, uyanmış ve giyinmiş olduğu halde yatağında oturuyordu. Annesinin odaya geldiğini görünce ayağa kalktı.

— Yakup, hadi oğlum, kardeşlerin çıkmak üzereler nerede kaldın, hasta mısın yoksa?

— Hayır anne, iyiyim. Ama bu gidişle çok fena hasta olacağım her halde.

— Aa... O nasıl söz öyle oğlum? Nedenmiş o, neden hasta olacakmışsın?

— Ah, anneciğim. Sana nedenini anlatabilecek miyim, bilmiyorum. Anlatabilsem sen anlar mısın ondan da emin değilim.

— Oğlum sabah sabah korkutuyorsun beni. Ne oldu söyle. Söyle de bileyim. Bilmeden ne yapabilirim ki?

— İsmail abimin söylediklerini hatırlıyor musun anne?

Aliye Hanım'ın kanı çekildi adeta. Her an kötü bir şey olacakmış gibi bir tedirginliğe kapıldı. Sonra Yakup'un ızdırap çektiğinin kanıtı olan kesik ve titrek sesiyle söylediklerini dinlemeye başladı. Hayır, hayır dinlemiyordu. Çünkü ona göre evde yine ve yeniden kabus günlerinin başlangıcını haber veriyordu Yakup. Dinlediği sadece bir uğultuydu. İsmail'i hatırlatan, sersemletici, sağır edici bir uğultuydu. Kulağına aşina gelen sözleri de dinliyor, nedense bunları daha çok seviyordu. Geçen yıl da dinlemişti. Ah, o sesi bir daha duyabilse. Ya da şöyle dua etmeliydi belki de. "Şimdi bunları anlatan Yakup da uçup gitmese!"

— Ben her gün Allah'ın dışında ilahlık taslayan tağutların hayatlarını, fikirlerini ve ilkelerini öğrenmek zorunda mıyım? Söyler misin anneciğim, çocuklarını emzirdiğin zaman, kendi sütüne bir katre de olsa zehir katmayı düşündün mü hiç? Oysa beni, ateş çukurlarından hiçbir farkı olmayan küfür ve fesat yuvaları olan bu okullara göndermekten hiç rahatsızlık duymadınız! Evde Allah'a secde edip okulda küfür ve şirk önderlerini yüceltmek münafıklığın mayası değildir de nedir?

Abimin bütün anlattıkları doğruydu anne. İsmail abim söylediklerinde haklıymış.

Sessizce ağlamaya başladı Aliye Hanım. Yakup annesinin ağlamasına üzülüyor fakat böyle bir meseleden dolayı gözyaşı dökmesine de şaşırıyordu.

— Anneciğim, neden benim için ağlıyorsun ki? Ağlaman gereken ben miyim yoksa garip bırakılmış İslam mıdır? Şu şirk rejiminin küfür ve fesat mekanı gibi okullarından kurtulmama en çok sevinmesi gereken kişi sen olmalısın.

Yakup, sözlerini henüz tamamlamadan kapıda babası belirdi.

— Hanım nerede kaldın yahu, saatten haberin var mı?

Aliye, ne oldu, neden ağlıyorsun böyle?

Yakup!?

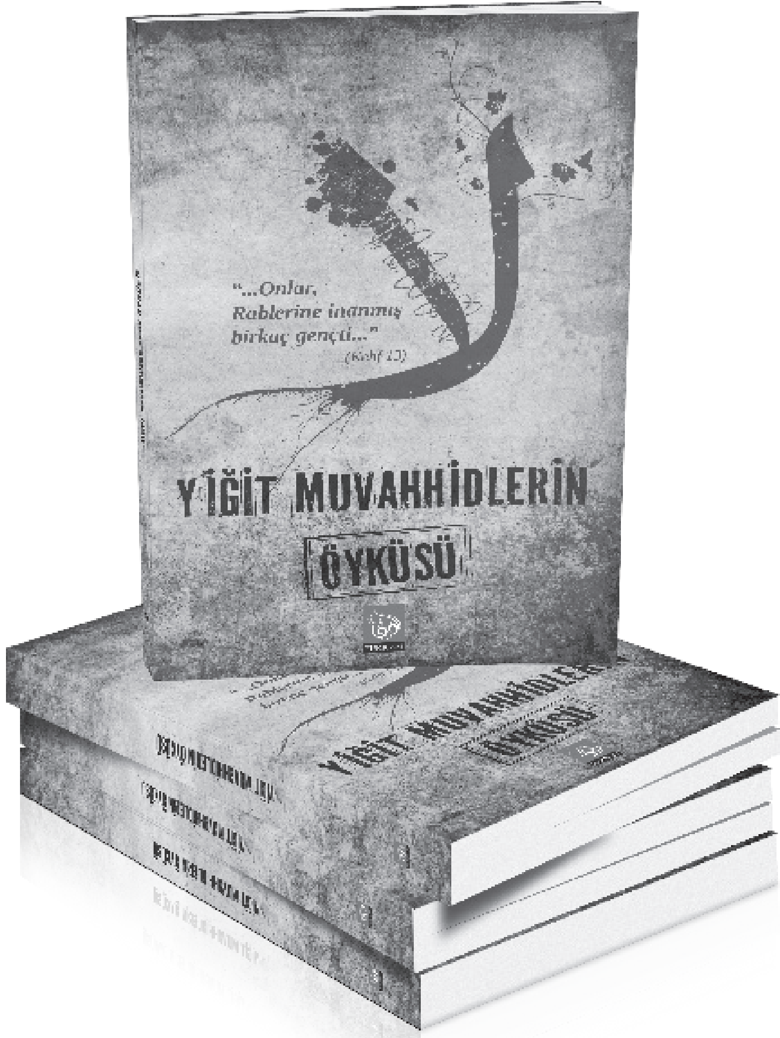

Tüm Rasullerin Ortak Daveti

Ebu HANZALA

Roman Boy

108 Sayfa

Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü

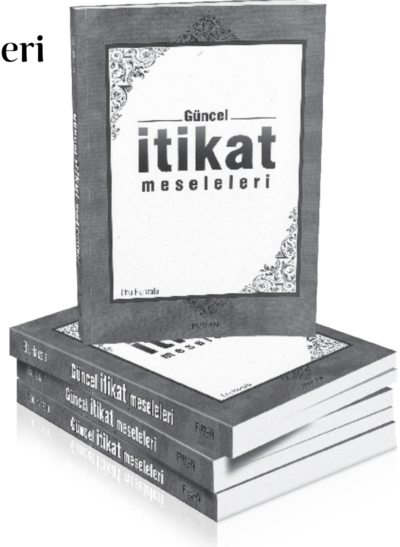
Anonim

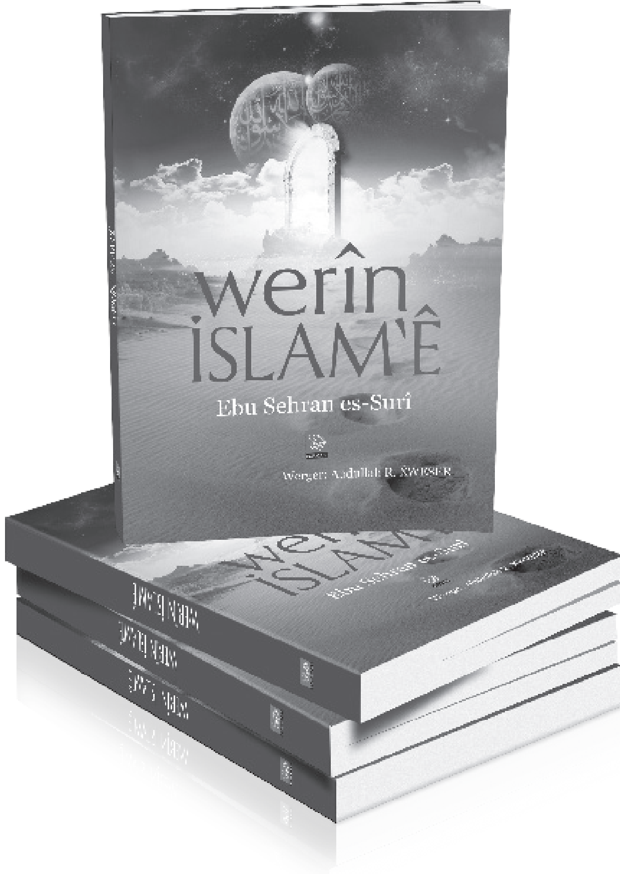
Roman Boy

168 Sayfa

akaid dersleri
ebu hanzala

Güncel
itikat
meseleleri
Ebu Hanzala

Werîn İslam'ê (Haydi İslama)
Ebu Sehran es-Surî
Cep Boy
86 Sayfa
*Kürtçe

tevhid
TAĞUTLARA KULLUĞUN MODERN MABEDLERİ
tevhid

İBRAHİMÎ genç

Abdullah Z. ATABEY

ROMAN

"Burada bulunan herkese şunları söylemek istiyorum. Aziz ve Celil olan Allah'ın bana verdiği ömür boyunca benim için en değerli, en önemli ve öncelikli mesele İslam olacaktır. İslam'ın özü olan tevhid akidesi olacaktır.

Hayatımı bu amaca adadım. Rabbimden dileğim şudur ki, ölümüm de bu yüce gayenin peşinde koşmakla olsun.

Başkalarının bu yolda olup olmaması benim için hiçte önemli değildir.

Müslümanmış gibi davranıp İslam'ı tahrif edenler, İslam'ı küfür ideolojileriyle barıştırıp karıştırmak isteyenler, yüzyıllardır bize kokuşmuş fikirler ve bombalarla saldıran küfür ittifakı ile onların yerli işbirlikçileri toplanıp engellemeye çalışsalar da, beni yardımsız ve yoldaşsız bıraksalar da bu yolda azimle yürümeye devam edeceğim!"

